

Σειρά Β΄
Συμβολή στην Ἀντι-οικουμενιστική Θεολογία

8

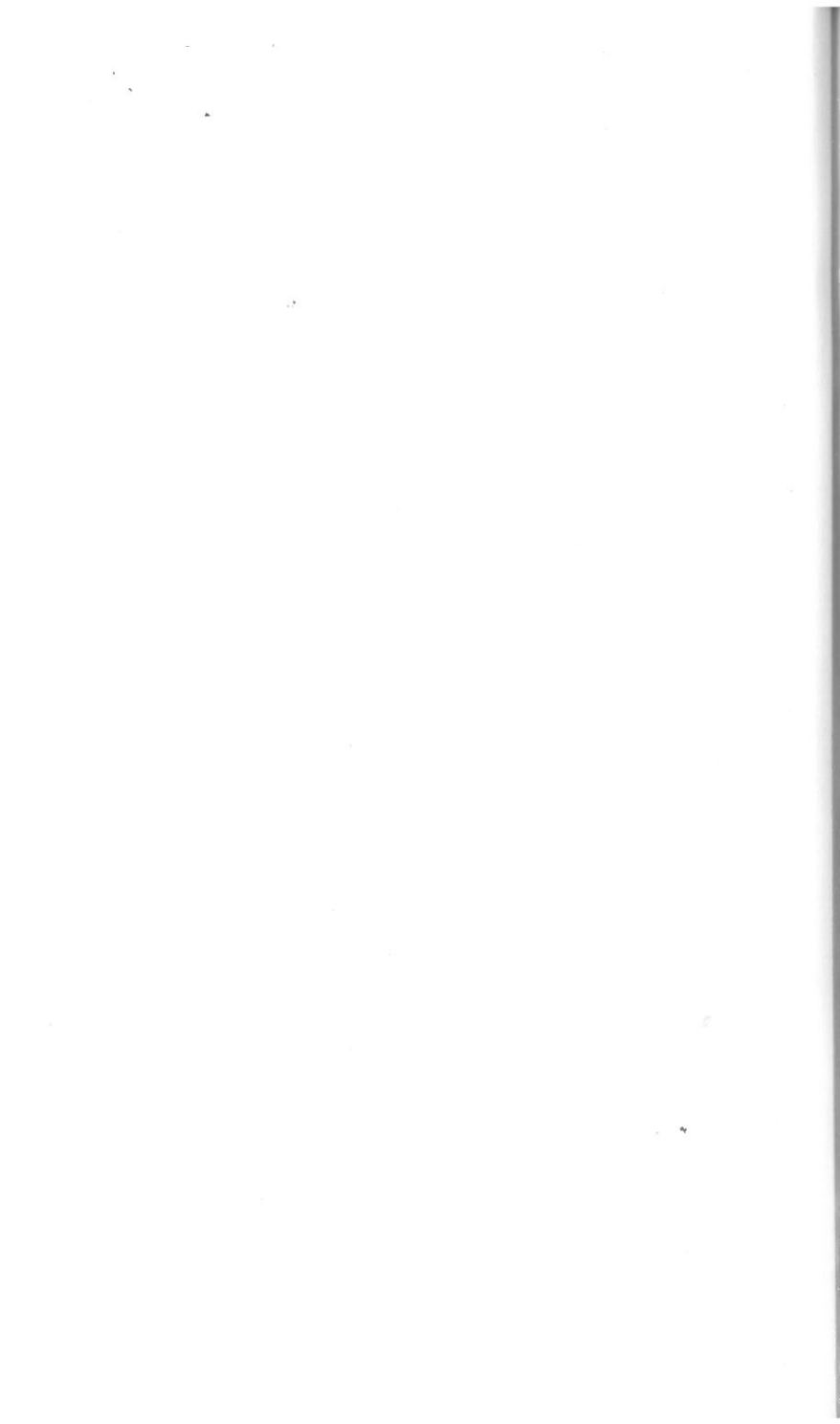

Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς. Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις

† Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ
† Ἀρχιμανδρίτου Γλυκερίου
Ἀγιοκυπριανιῶν

**Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς.
Ἀνησυχτικὲς Ἐξελίξεις**

Σειρά Β΄
Συμβολή στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία

⑧

Ὁ Παποκεντρικὸς
Οἰκουμενισμὸς.
Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις

† Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ
† Ἀρχιμανδρίτου Γλυκερίου
Ἀγιοκυπριανιτῶν

Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων
Ἀθήνα 2002

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

**Κολοσσαῖον Ἀμφιθέατρον
Ρώμη, 7.5.2000**

Οἰκουμενικὴ ἐπιμνημόσυνος δέησις ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ζωῆς κατὰ τὸν Κ' αἰῶνα.

Συμμετεῖχαν ἐνεργὰ Ἀντιπρόσωποι ὅλου τοῦ φάσματος τῶν Ἐτεροδόξων καὶ Ἀντιπρόσωποι ἕξι (6) Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὁ δὲ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β' προεβλήθη ὡς ἡγέτης καὶ ἐνοποιοὺς παράγων ὅλων τῶν Χριστιανῶν.

Τὸ «Μνημόσυνο» εἶχε δι-ομολογιακὴ καὶ ὑπερ-δογματικὴ προοπτικὴ, ἡ ὁποία ἐνίστε ἦταν καὶ δια-θρησκειακὴ, ἐφ' ὅσον ἐτιμήθησαν θύματα-μάρτυρες ὅλων τῶν Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν καὶ τοῦ Ἑβραϊσμοῦ.

Χριστιανισμὸς ἢ Οὐμανισμὸς;

**Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων
Σειρὰ Β'**

Συμβολὴ στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία - Νο 8

© 2002 Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Κυπριανοῦ
Τ.Θ. 46006, 133 10 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ, GREECE.
Τηλ.: 010 24.11.380 - FAX: 010 24.11.080
E-mail: Kyprianos@hol.gr

ISBN 960-8024-11-0

Τίτλοι «Σειράς»

Έχουν έκδοθῆ:

- Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ:
*«Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν»
καὶ Διαθρησκειακὴ Κίνησις*
(σσ. 72) [καὶ ἀγγλιστὶ] **B1**
- Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου:
 - α. Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις – Κριτικὴ ἀναφορὰ σὲ ἓνα φουνταμενταλιστικὸ κείμενο τῶν Οἰκουμενιστῶν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στὴν Γενεύη.
 - β. Ὁρθοδοξία καὶ Φουνταμενταλισμὸς – Ὁ Φουνταμενταλισμὸς τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ἢ περὶ φουνταμενταλιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.
 - γ. Τὸ «Π.Σ.Ε.»: ἡ ὀρατὴ ἐκδήλωσις τῆς *Unae Sanctae*; - Ἡ πατερικὴ στάσις καὶ μαρτυρία τοῦ π. Ἰουστίνου Πόποβιτς.(σσ. 112) [καὶ ἀγγλιστὶ] **B2**
- Ἐπισκόπου Αὐλῶνος Ἀγγέλου:
*Οἰκουμενισμὸς: Κίνησις γιὰ τὴν ἔνωσι
ἢ συγκρητιστικὴ αἵρεσις;*
(σσ. 80) [καὶ ἀγγλιστὶ] **B3**
- Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ:
*Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ
καὶ ἡ Πατερικὴ στάσις τῶν Ὁρθοδόξων*
(σσ. 86) [καὶ ἀγγλιστὶ] **B4**
- Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανίτου:
Ἡ συμβολὴ καὶ ἡ εὐθύνη τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν στὸ διαθρησκειακὸ ἀνοιγμα
(σσ. 104) [καὶ ἀγγλιστὶ] **B5**
- Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου:
*Ἡ δραματικὴ κρίσις τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ
ἡ ἀφύπνισις τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀντι-οικουμενισμοῦ*
(σσ. 160) [καὶ ἀγγλιστὶ] **B6**

- Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ, Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανιτῶν:
*Οἰκουμενικὴ Κίνησις καὶ Ὀρθόδοξος Ἀντι-οικου-
μενισμός: Ἡ κρίσιμος ἀντιπαράθεσις ἑνὸς αἰῶνος*
(σσ. 138) **B7**
- Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ, Ἀρχιμανδρίτου Γλυκερίου Ἀγιοκυπριανιτῶν:
*Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμός. Ἀνησυχητικὲς
Ἐξελίξεις*
(σσ. 134) **B8**

Σκοπός τῆς «Σειράς»

Ο Ἰ Οἰκουμενισταὶ διαπιστώνουν ἐσχάτως μὲ ἀνησυχία, ὅτι τὸ ἀντι-οικουμενιστικὸ ρεῦμα γίνεται συνεχῶς ἰσχυρότερο μέσα στοὺς κόλπους τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, οἱ δὲ Κοινοτήτες τῶν Ἐνισταμένων κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ αὐξάνονται καὶ ἐνοποιοῦνται πανορθόδοξως.

Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταί, στὴν προσπάθειά τους νὰ ἀναχαιτίσουν τὴν πανορθόδοξο αὐτὴ ἀντίδρασι, ἀποπειρῶνται - ἐκτὸς τῶν ἄλλων - νὰ περιγράψουν ὡς ἀκίνδυνη («οὐδέτερη») τὴν ἐκκλησιολογικὴ φύσι τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» («Π.Σ.Ε.») καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως εὐρύτερα, ἐπικαλούμενοι τὸ Καταστατικὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ὁργανισμοῦ τῆς Γενεύης καὶ ἄλλα ἐπίσημα κείμενα.

Τοιοιτοτρόπως ὁμως διαπράττουν τὸ λογικὸ σφάλμα τῆς «λήψεως τοῦ ζητουμένου» (*petitio principii*: τὸ ἀποδεικτέο προϋποτίθεται πρὶν αὐτὸ νὰ ἀποδειχθῆ): τὸ Σύνταγμα μιᾶς χώρας ἢ τὸ Καταστατικὸ ἐνὸς Σωματείου (τὸ «Π.Σ.Ε.» εἶναι ἓνα παν-ομολογιακὸ Σωματεῖο) δὲν ἐρμηνεύονται «ἀφαιρετικά» («ἰδεατά»), ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν αὐτοτελῆ ὑπόστασι, δηλαδὴ δὲν αὐτοερμηνεύονται πάντοτε οὔτε καὶ ἐκφράζουν πλήρως καὶ ἀληθῶς τὴν κατάστασι τῆς χώρας ἢ τοῦ Σωματείου, παρὰ μόνον ἂν τεθοῦν μέσα στὸ γενικώτερο κοινωνικὸ καὶ λειτουργικὸ τους πλαίσιο.

Τὸ Καταστατικὸ τοῦ «Π.Σ.Ε.» καὶ ἡ Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 μαρτυροῦν μὲν πρωτογενῶς γιὰ τὴν ἐκκλησιολογικὴ ταυτότητα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ὁργανισμοῦ τῆς Γενεύης καὶ εὐρύτερα τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἀλλὰ ἐρμηνεύονται πλήρως καὶ σαφῶς μόνον μέσῳ τοῦ γενικωτέρου πλαισίου τῆς προϊστορίας, γενέσεως, αὐξήσεως καὶ ἐξελίξεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐκεῖ ἀκριβῶς ἀποβλέπει ἡ παροῦσα «Σειρά»: νὰ παρουσιάσῃ τὸ «ἄγνωστο» πλαίσιο τοῦ «Π.Σ.Ε.» καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ νὰ κατανοηθῆ ὁ Οἰκουμενισμὸς μέσῳ τοῦ «ζωτικῆς χώρου» του, ἐντὸς τοῦ

ὁποίου καλλιεργεῖται σαφῶς ἓνας ἀντορθόδοξος δογματικός, κανονικός καὶ ἠθικός «μινιμαλισμός».

Ἡ «Σειρὰ» ἐπιδιώκει, Χάριτι Κυρίου, νὰ ἐπισημάνῃ μὲ τρόπο σοβαρὸ καὶ ὑπεύθυνο, ὅτι οἱ Ἑσυχαστικὲς καὶ Εὐχαριστιακὲς προϋποθέσεις τῆς ὀρθοδόξου κριτικῆς στάσεως ἐναντι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἀντιλαμβάνονται βαθύτατα, ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀποτελεῖ μίαν ἀπολύτως νέα «ἐκκλησιολογικὴ στάσι» καὶ ἐντεῦθεν τοῦ 1920 ἔχομε κυριολεκτικῶς μίαν «Ἐκκλησιολογικὴ Νεωτερικότητα», ἡ ὁποία προεκάλεσε ριζικὴ ἀλλαγὴ στὴν θεολογικὴ σκέψι καὶ συνείδησι τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν κατὰ τὴν θεώρησι τῶν ἑτεροδόξων (ἀλλὰ καὶ ἑτεροθρήσκων) Κοινοτήτων.

Οἱ ὑπεύθυνοι τῆς «Σειρᾶς» εὐχονται νὰ εὕρουν ἀπήχησι τὰ κείμενά της καὶ οἱ μὲν ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ νὰ προβληματισθοῦν καὶ ἀνακρούσουν πρῶμναν ὅσο εἶναι καιρὸς, οἱ δὲ ἀντι-οικουμενισταὶ νὰ ἐργασθοῦν στὸ ἐξῆς σοβαρώτερα, ἂν θέλουν βεβαίως ὁ λόγος τους νὰ εἶναι ἀξιόπιστος καὶ ἐπομένως οἰκοδομητικός, κατανοοῦντες βαθύτατα ὅτι ὁ ἀντι-οικουμενισμὸς δὲν εἶναι εὐκόλο ἐγχείρημα, ἀλλὰ πολυώδυνος ἀσκήσις στὴν διάκρισι, τὴν ἀγάπη, τὴν ἐμβάθυνσι στὸν Πατερικὸ λόγον, καθὼς ἐπίσης καὶ γόνιμος προβληματισμὸς ἐναντι τῶν ζωντῶν προκλήσεων ἀπὸ τὶς ραγδαῖες κοινωνικὲς ἐξελίξεις, ποὺ ἀπετέλεσαν κυρίως τὴν ἀφετηρία (καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ὁ «πειρασμὸς») τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

«Συνάξεις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως»

ΟΙ «Συνάξεις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως», οἱ ὁποῖες διοργανώνονται ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, τῆ ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἀποβλέπουν στὴν ἐνημέρωσι τῶν εὐσεβῶν μὲ τρόπο ὑπεύθυνο καὶ σοβαρό, γιὰ τὰ φλέγοντα θέματα τῆς Πίστεώς μας καὶ ἰδίως γιὰ τὸν θανάσιμο κίνδυνο τῆς αἰρέσεως τοῦ αἰῶνος μας, τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Μέχρι τώρα ἔχουν πραγματοποιηθῆ ἑννέα «Συνάξεις», οἱ ἐξῆς:

- **«Α΄ Σύναξις»** (Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας 1990), μὲ θέμα: *«Τὸ σύνδρομο τῆς “Νέας Ἐποχῆς” καὶ ἡ ἐλπίδα τῆς Ὁρθοδοξίας μας».*

- **«Β΄ Σύναξις»** (Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας 1994), μὲ θέμα: *«Ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμό στὸ πανθηρησκειακὸ ὄραμα τῆς “Νέας Ἐποχῆς” καὶ ἡ εὐθύνη τῶν ὀρθοδόξων».*

- **«Γ΄ Σύναξις»** (Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας 1995), μὲ θέμα: *«Ὁ ρόλος τοῦ Βατικανοῦ στὴν σύγχρονη Διαθηρησκειακὴ Κίνησι καὶ ἡ μεγάλη πτώσις τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν».*

- **«Δ΄ Σύναξις»** (Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας 1996), μὲ θέμα: *«Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὰ “ὄρια” τῆς Ἐκκλησίας: Ἡ διάβρωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας στὴν Οἰκουμενικὴ καὶ Διαθηρησκειακὴ Κίνησι».*

- **«Ε΄ Σύναξις»** (Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας 1997), μὲ θέμα: *«Οἰκουμενισμός: Κίνησις γιὰ τὴν ἔνωσι ἢ συγκρητιστικὴ αἵρεσις;».*

- **«ΣΤ΄ Σύναξις»** (Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας 1998), μὲ θέμα: *«Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἡ Πατερικὴ στάσις τῶν ὀρθοδόξων».*

- «Ζ΄ Σύναξις» (Κυριακή Ὁρθοδοξίας 1999), με θέμα: «Ἡ δραματική κρίσις τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ ἡ ἀφύπνισις τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀντι-οικουμενισμοῦ».
- «Η΄ Σύναξις» (Κυριακή Ὁρθοδοξίας 2000), με θέμα: «Οἰκουμενική Κίνησις καὶ Ὁρθόδοξος Ἀντι-οικουμενισμός: Ἡ κρίσιμος ἀντιπαράθεσις ἐνὸς αἰῶνος».
- «Θ΄ Σύναξις» (Κυριακή Ὁρθοδοξίας 2001), με θέμα: «Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμός. Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις».
- «Ι΄ Σύναξις» (Κυριακή Ὁρθοδοξίας 2002), με θέμα: «Ἡ Πατερικὴ Στάσις ἐναντι τοῦ Διαθρησκειακοῦ Συγκρητισμοῦ. Ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ Ἰουδαῖοι».

Περιεχόμενα

Α΄. Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς. Ἄνησυχητικὲς Ἐξελίξεις	
1. Ἄνησυχητικὲς Ἐξελίξεις	17
2. Ἡ «κοινωνία» μὲ τὴν αἵρεσι	
α. «Φῶς» καὶ «Σκότος»	25
β. «Οὐ Σῶμα Χριστοῦ»	26
γ. «Ἀπέπτει ὁ ἔφορος Ἄγγελος»	27
δ. «Τῇ κοινωνία τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται»	28
ε. «Ἀρχαία θεσμοθεσία»	30
3. Ἡ ταυτότης τοῦ Παπισμοῦ	34
4. Παπισμὸς καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις	45
5. Ὁ Ρωμαϊκὸς Οἰκουμενισμὸς	53
6. Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς	62
Β΄. Ἐπίσημες Ἐπισκέψεις ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν ἱεραρχῶν στὴν «Ἀδελφὴ Ἐκκλησία» τῆς Ρώμης	
1. Μάταιες «προειδοποιήσεις» τριάντα ἐτῶν	71
2. Πραξικοπηματικὸ ἀνοιγμα πρὸς τὸ Βατικανὸν	80
3. Τρεῖς ἐνδεικτικὲς ἐπισκέψεις στὸ Βατικανὸν	88
4. Καλλιέργεια Δογματικοῦ Συγκρητισμοῦ	103
Γ΄. «Dictatus Papae». Οἱ «Παπικὲς Ὑπαγορεύσεις» τοῦ Πάπα Γρηγορίου Ζ΄	117
Δ΄. Τὸ Πρωτεῖο τοῦ Ρώμης καὶ ὁ Ἄπ. Παῦλος	125
Ε΄. Τὸ Ἀλάθητο τοῦ Ρώμης καὶ ἡ κωμικὴ περίπτωσις τοῦ Πάπα Σίξτου Ε΄	131

Α΄.

*Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς.
Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις*

α) Ἡ πρώτη ἀπὸ τὶς πέντε ἐργασίες τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, μὲ τίτλο: «**Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς. Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις**», ἐξεφωνήθη ὡς Εἰσήγησις (68') στὴν «**Θ' Σύναξι Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως**», τὴν 19.2/4.3.2001, Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, στὴν Ἀθήνα.

Ἡ ἐκφώνησις ἐγινε σὲ δύο μέρη: τὸ **πρῶτο** (37') ἀπὸ τὸν Ἀρχιμανδρίτη Γλυκέριο καὶ τὸ **δεύτερο** (31') ἀπὸ τὸν Ἀρχιμανδρίτη Κυπριανό.

Τὸ κείμενο τῆς Εἰσηγήσεως δημοσιεύεται γιὰ πρώτη φορά, δελτιωμένο καὶ πλήρως ὑπομνηματισμένο.

β) Οἱ ὑπόλοιπες τέσσαρις ἐργασίες (Β'-Ε') ἐκρίθη σκόπιμο νὰ συμπεριληφθοῦν στὸ παρὸν βιβλίον ὑπ' ἀριθ. 8 τῆς «**Σειρᾶς Β'**», ἐπειδὴ ἔχουν ἄμεση σχέση μὲ τὶς προοπτικὲς τῆς «**Θ' Συνάξεως**» καὶ συμβάλλουν στὴν περαιτέρω τεκμηρίωσι τῶν ἐκφραζομένων θέσεών της.

γ) Στὴν «**Θ' Σύναξι**» προεβλήθη καὶ μία ὁμότιτλος **δινητεοταινία** (39'), ἡ ὁποία περιελάμβανε τὶς ἐξῆς θεματικὲς ἐνότητες:

Μέρος Α': Τὸ Ἀλάθητο τοῦ Πάπα καὶ ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς.

Μέρος Β': Ἐνα ἔτος Ἀνησυχητικῶν Ἐξελίξεων.

Μέρος Γ': Κολοσσαῖον 2000: Χριστιανισμὸς ἢ Οὐμανισμὸς;

Μέρος Δ': Λατερανὸ 2000: «Οἰκουμενιστικὰ Λογοπαίγνια».

Μέρος Ε': Ρώμη 2001: «Ἐκτὸς τῶν Τειχῶν» τῆς Ἀληθείας.

Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς. Ἐνησυχητικὲς Ἐξελίξεις

1. Ἐνησυχητικὲς Ἐξελίξεις

ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΑΙ τὴν βοήθεια τῶν πολυτίμων προσευχῶν Σας, προκειμένου νὰ ἀναφερθῶ στὰ συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα προέκυψαν ἀπὸ τὴν προσεκτικὴ ἔρευνα, μελέτη καὶ ἀνάλυσι μιᾶς θεμελιώδους παραμέτρου τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

Στὴν ἐρευνητικὴ μας *Ὁμάδα* εἶχε ἀνατεθῆ ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας κ. Κυπριανό, ὁ ὁποῖος ὡς Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων προωθεῖ μὲ σταθερότητα καὶ συνέπεια τὸν *Ὁρθόδοξο Ἀντι-οικουμενισμό*, νὰ ἐμβαθύνουμε περισσότερο στὸ θέμα τῆς συμμετοχῆς τοῦ Παπισμοῦ, δηλαδὴ τῆς λεγομένης Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, στὴν *Οἰκουμενικὴ Κίνησι*.

Οἱ ὄντως *Ἐνησυχητικὲς Ἐξελίξεις* ἐνὸς ἔτους, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 2000 μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου 2001, ἀπέτελεσαν τὸ ἔναυσμα γιὰ τὴν στροφὴ τῆς προσοχῆς μας στὸ θέμα αὐτό· οἱ *Ἐξελίξεις* αὐτές, ἀναφερόμενες στὶς δραστηριότητες τοῦ λεγομένου *Ρωμαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, ἐμπλέκουν τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστὰς* σὲ μίαν ἀνεπίτρεπτη καὶ ἐφάμαρτη διαδικασίᾳ, ὥστε εὐλόγα νὰ χαρακτηρίζωνται ὡς *Ἐνησυχητικὲς*.

Εἰλικρινεῖς εὐχαριστίες ἐκφράζουμε καθηκόντως πρὸς τὸν Σεπτὸ Ποιμενάρχη καὶ Μητροπολίτη μας, γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὴν ἐρευνητικὴ μας *Ὁμάδα*, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς πολύτιμες εὐχές του, οἱ ὁποῖες μᾶς ὠδήγησαν ἀσφαλῶς κατὰ τὴν πορεία τῆς ἐργασίας μας καὶ μᾶς ἐνίσχυσαν θαυμαστῶς, ὥστε νὰ φθάσουμε στὴν ἀποψινὴ μας «*Σύναξι*».

Ἐγκάρδιες ἐπίσης εὐχαριστίες ἀπευθύνουμε καὶ πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἐκεῖνες τὶς ἀδελφές μας ἐν Χριστῷ, οἱ ὁποῖοι μᾶς συμπαραστάθηκαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐρευνητικῆς μας προσπάθειας, ἀγρυπνοῦντες δίπλα μας μὲ τὴν ἀκοίμητη προσευχή τους, ὥστε ἡ Διακονία μας αὐτὴ νὰ ἔχῃ χαρακτῆρα κατὰ τὸ δυνατόν γνήσια *συλλογικὸ* καὶ *ἐκκλησιαστικὸ*.

Ἡ ἐργασία μας, ὅπως πάντοτε, ἔχει τεθῆ ὑπὸ τὴν ἰδιαίτερη προστασία τῆς Παναγίας Μητέρας μας, καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τῶν ὁποίων τὸν φωτισμὸ καὶ τὴν ἐνίσχυσι ἐπικαλούμαι, ὥστε καὶ μὲ τὴν βοήθεια καὶ τῆς Ἁγίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας, τῆς ὁποίας τὴν μνήμη ἐπιτελοῦμε σήμερα, νὰ ὀρθοτομήσω τὸν λόγον τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας.

* * *

ΑΡΑ ΓΕ, ποιές ἦσαν οἱ συγκεκριμένες ἐκεῖνες *Ἐξελίξεις*, οἱ ὁποῖες προεκάλεσαν πρόσφατα ἰδιαίτερη αἴσθησι, ὥστε νὰ θεωροῦνται *Ἀνησυχητικές*;

Οἱ *Ἐξελίξεις*, στὶς ὁποῖες θὰ ἀναφερθῶ συνοπτικὰ εὐθύς ἀμέσως, συνέβαλαν μοναδικὰ στὴν ἀνάδειξι τοῦ Πάπα ὡς τοῦ **κεντρικοῦ προσώπου** καὶ τοῦ **μοναδικοῦ στοιχείου** ἐνότητος τῆς διηρημένης Χριστιανοσύνης, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο συνιστᾶ καὶ τὴν οὐσία τοῦ *Παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ*.

Τὸ λυπηρὸν εἶναι, ὅτι στὴν διαδικασία τῆς ἀναδείξεως αὐτῆς τοῦ Πάπα ὡς δῆθεν **ἐνοποιοῦ παράγοντος** τῶν Χριστιανῶν, ἐξακολουθοῦν νὰ συμμετέχουν σὲ πολὺ ἐπίσημο ἐπίπεδο καὶ οἱ ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενισταί*.

Αὐτὴ ἡ συμμετοχὴ προκαλεῖ δικαιολογημένα τὴν φιλάδελφη *Ἀνησυχία* τῶν *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρῖου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι διαπιστώνουν, ὅτι τὰ ἐμπόδια γιὰ τὴν ἐπανένωσι τῶν Ὁρθοδόξων ἀντὶ νὰ μειώνωνται, δυστυχῶς αὐξάνονται ὁσημέραι καὶ περισσότερο.

Ἄλλὰ, ἂς ἔλθουμε στὶς κυριώτερες ἀπὸ τὶς *Ἐξελίξεις*.

α. Στις **18 Ἰανουαρίου τοῦ 2000**, ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄, στὰ πλαίσια μιᾶς τελετῆς οἰκουμενιστικοῦ χαρακτήρος, μαζί μὲ τὸν Πριμάτο τῶν Ἀγγλικανῶν κ. Γεώργιο Κάρει καὶ τὸν Φαναριώτη μητροπολίτη Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων κ. Ἀθανάσιο, ἀνοίξαν τὴν πύλη τῆς Βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου ἐκτὸς τῶν Τειχῶν, στὴν Ρώμη.

Ἦσαν παρόντες συμπροσευχόμενοι Ἀντιπρόσωποι εἴκοσι δύο (22) Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν: ἔνδεκα (11) Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, συμπεριλαμβανομένης δυστυχῶς καὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἔνδεκα (11) ἐξ ὀλοκλήρου τοῦ φάσματος τῶν Ἑτεροδόξων¹.

β. Στις **7 Μαΐου τοῦ 2000**, ἐπραγματοποιήθη στὸ Κολοσσαῖο Ἀμφιθέατρο τῆς Ρώμης οἰκουμενιστικὴ ἐπιμνημόσυνη δέησις καὶ προσευχὴ «*ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ζωῆς*» κατὰ τὸν Κ΄ αἰῶνα.

Συμμετεῖχαν ἐνεργὰ Ἀντιπρόσωποι καὶ πάλι ὄλου τοῦ φάσματος τῶν Ἑτεροδόξων, καθὼς ἐπίσης καὶ Ἀντιπρόσωποι ἑξί (6) Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν².

1. **Luigi Sandri-Edmund Doogue**, «*Many - but not all - churches share in opening of Jubilee door in Rome*», περιοδ. «**E.N.I.**», No. 1/January 2000, p. 3· περιοδ. «**Vertograd-Inform**», No. 16-17/February-March 2000, pp. 42-43· **Roly Carroll**, «*Agile Pope defies retirement rumour at unity ceremony*», Διαδίκτυον: «**News Unlimited website**», 19.1.2000· ἔφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2901/1.2.2000, σελ. 4: «*Ἀνοίγμα τῆς τελευταίας πύλης τοῦ Ἰωβηλαίου Ἑτους*», καὶ ἀριθ. 2904/14.3.200, σελ. 4: «*Ὀλοταχῶς γιὰ τὴν ἐνόνηση*»· ἔφημερ. «**Τὸ Βῆμα**», 21.1.2000, σελ. Α13: «*Ἀνοίξαν τίς πύλες στὴν ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν*»· ἔφημερ. «**Ἐλεύθερος Τύπος**», 20.1.2000: «*Οἱ "Πύλες" τοῦ 2000 καὶ ἡ διπλωματία τοῦ Πάπα*».

2. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 583/31.5.2000, σελ. 4-5: «*Οἰκουμενικὴ ἐπιμνημόσυνη δέηση στὴ Ρώμη ὑπὲρ τῶν ὁμολογητῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως κατὰ τὸν 20ὸ αἰῶνα. Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου*»· **π. Στεφάνου Μαραγκοῦ**, «*Οἱ Μάρτυρες τῆς Πίστεως τοῦ 20οῦ αἰῶνα*», ἔφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 2937/11.9.2000, σελ. 3 καὶ 4· ἔφημερ. «**Στύλος Ὁρθοδοξίας**», Ὀκτώβριος 2000, σελ. 17 (πανοραμτικὴ φωτογραφία).

γ. Στις **5 Αύγουστου του 2000**, έγινε μία οικουμενιστική 'Ακολουθία στην Βασιλική του 'Αγίου 'Ιωάννου στο Λατερανό της Ρώμης, της οποίας προέστη ο Καρδινάλιος 'Εδουάρδος Κάσιντου και συμμετείχαν συμπροσευχόμενοι 'Αντιπρόσωποι 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιών μαζί με άλλους 'Ετεροδόξους.

Είναι άξιο ιδιαίτερας προσοχής, ότι ειδικά αυτό το οικουμενιστικό γεγονός ώφείλετο σέ πρωτοβουλία του πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ο οποίος άπηύθυνε πρὸς ὄλους τοὺς Χριστιανούς μίαν ἔκκλησι για ἕνα εἰκοσιτετράωρο προσευχῆς καὶ νηστείας πρὸς δόξαν Θεοῦ³!...

δ. Στις **25 'Ιανουαρίου του 2001**, ἐπὶ τῆ λήξει τῆς *'Εβδομάδος τῶν Προσευχῶν ὑπὲρ τῆς 'Ενότητος τῶν Χριστιανῶν*, ἐπραγματοποιήθη μία πολὺ ἐπίσημη οικουμενιστική 'Ακολουθία καὶ πάλι στὴν Βασιλική του 'Αγίου 'Αποστόλου Παύλου ἐκτὸς τῶν Τειχῶν, στὴν Ρώμη.

Προεξῆρχε ὁ Πάπας 'Ιωάννης Παῦλος Β' καὶ συμμετείχαν 'Αντιπρόσωποι εἴκοσι τριῶν (23) ἄλλων Χριστιανικῶν 'Ομολογιῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦσαν δέκα (10) 'Ορθόδοξες 'Εκκλησίες, συμπεριλαμβανομένης δυστυχῶς καὶ πάλι τῆς 'Ελλάδος⁴.

* * *

3. Διαδίκτυον: «**Vatican Information Service**» (**VIS/5.8.2000**), «*Cardinal Cassidy: We must work to re-establish unity*».

• **Στὸ γεγονός** τοῦτο ἀνεφέρθη «*προεορτίως*» ὁ Πάπας, κατὰ τὴν *Θρονική 'Εορτή* τῆς Ρώμης, 29.6.2000, στὴν 'Ομιλία του, ἀλλὰ καὶ «*μεθεορτίως*», κατὰ τὴν 'Ομιλία του τὴν 25.1.2001 ἐπὶ τῆ λήξει τῆς *'Εβδομάδος τῶν Προσευχῶν ὑπὲρ τῆς 'Ενότητος τῶν Χριστιανῶν*.

(βλ. περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**» ἀριθ. 585/31.7.2000, σελ. 8· ἔφημερ. «**Καθολική**», ἀριθ. 2914/12.9.2000, σελ. 8· Διαδίκτυον, «**L' Osservatore Romano**», 31.1.2001).

4. Διαδίκτυον: «**V.I.S.**», 25.1.2001: «*Οἰκουμενικός 'Εορτασμός: Πρέπει νὰ προσευχόμεθα γιὰ τὸ δῶρο τῆς ἐνότητος*»: «**L' Osservatore Romano**», 31.1.2001: «*Ἄς προχωρήσουμε μαζί στὴν πλήρη ἐνότητα!*».

ΕΛΠΙΖΩ, ότι θα κατανοηθούν ακόμη βαθύτερα οι Άνησυχίες μας για τις Έξελίξεις, τις οποίες άπαριθμησα, όταν ληφθούν υπ' όψιν και τὰ ἐξῆς δύο καθοριστικά γεγονότα τοῦ παρελθόντος ἔτους:

α. Ἐντὸς τοῦ Ἰουνίου 2000, ὁ Πάπας ἐνέκρινε πρὸς δημοσίευσιν δύο Ἐγκυκλίους ἐκκλησιολογικοῦ περιεχομένου, μέσῳ τῶν ὁποίων ἐδίδετο μεγάλη ἔμφασις στὸν Παποκεντρικὸ Οἰκουμενισμό καὶ στὴν

**Πορεία «ἐκτὸς τῶν τειχῶν» τῆς Ἀληθείας
Ρώμη, 18.1.2000**

Μὲ «κέντρο ἐνοποιῶ» τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β', ὁ Πριμᾶτος τῶν Ἀγγλικανῶν κ. Γεώργιος Κάρεϋ καὶ ὁ Φαναριώτης μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως καὶ Θεύρων κ. Ἀθανάσιος, μαζί μὲ Ἀντιπροσώπους εἴκοσι δύο Ὁμολογιῶν, συμμετέχουν στὸ ἄνοιγμα τῆς Πύλης τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου ἐκτὸς τῶν Τειχῶν καὶ προβάλλουν τὸ συγκρητιστικὸ ὄραμα τῆς ἐνωμένης Χριστιανοσύνης.

δήθεν Θείῳ Δικαίῳ Παγκόσμια Δικαιοδοσία τοῦ Πάπα ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας.

Τὰ κείμενα αὐτὰ ἦσαν ἡ «*Διακήρυξις Κύριος Ἰησοῦς*» (*Declaration Dominus Jesus*) καὶ ἡ «*Παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἐκφράσεως "Ἀδελφές Ἐκκλησίες"*» (*Note on the Expression "Sister Churches"*)⁵.

6. Τὸν **Ἰούλιο τοῦ 2000**, συνεκλήθη στὴν Βαλτιμόρη τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς ἡ «*Ἡ Συνέλευσις τῆς Ὀλομελείας τῆς Διεθνούς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς*» τοῦ Διαλόγου μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν⁶.

5. Ἐφημερ. «**Ὁρθοδοξία**», ἀριθ. 7/2000, σελ. 17-25: «Θανάσιμο πλήγμα στὸν Οἰκουμενικὸν Διάλογο – Βατικανικὴ Ἐγκύκλιος, *Declaration Dominus Jesus*»: σελ. 28-30: «Ἐπίθεση Βατικανοῦ κατὰ Οἰκουμενικῆς Κίνησης – *Note on the expression "Sister Churches"*».

6. Βλ. Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς **Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων**, «Ὁ Θεολογικὸς Διάλογος Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν – Σκλήρυνση τῆς στάσης τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας στὸ θέμα τῆς Οὐνίας», περιοδ. «**Ἐκκλησία**», ἀριθ. 10/Νοέμβριος 2000, σελ. 934-935· **Παρατηρήσεις καὶ Σχόλια**: «Οὐσιώδεις διαφωνίες μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ ΡΚαθολικῶν στὴ Βαλτιμόρη τῶν Η.Π.Α.», αὐτόθι, σελ. 9516-9526 (ὅπου καὶ ἡ «*Κοινὴ Δήλωσις τῆς Διορθοδόξου Ἀντιπροσωπείας*»): ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1398/2.2.2001, σελ. 3: «Ὁ Θεολογικὸς Διάλογος Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν...»: **Ἱερομονάχου Λουκά Γρηγοριάτου**, «Βαλτιμόρη 2000 – Ὡρα Μηδὲν γιὰ τὸν Διάλογο Ὁρθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικῶν», περιοδ. «**Παρακαταθήκη**», ἀριθ. 14/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2000, σελ. 18-20· **Chris Herlinger**, «*"Thorny" issue proves to be an obstacle for Catholic-Orthodox commission*», περιοδ. «**E.N.I.**», No 4/9.8.2000, p. 28· **Jonathon Luxmoore**, «*Orthodox-Catholic relations at an impasse after Baltimore talks*», περιοδ. «**E.N.I.**», No 14/9.8.2000, pp. 28-30· **Andrei Zolotov**, «*Baltimore impasse cools hopes for Pope's summit with Patriarch Alexei*», περιοδ. «**E.N.I.**», No 14/9.8.2000, p. 31· Διαδίκτυον: **Archdiocese of Baltimore**, «*Schedule of Events July 9-19, 2000*», «*Delegates*» **Μ.Π.Χ.**, «Ἡ ἐπιβολὴ τῆς Οὐνίας ἔχει σήμερον διογκωθῆ – Τὸ ἀδιέξοδο ἐνὸς θεολογικοῦ διαλόγου», ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1395/12.1.2001· **Κύριον ἄρθρον**: «Ἰδοὺ οἱ Παπικοὶ! – Ἀθέμιτοι μεθοδεύσεις κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς Βαλτιμόρην – Ὁδηγούμεθα εἰς ὀριστικὸν ναυάγιον τοῦ ἐπισημοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου;»,

Εἶναι ἀξιοσημεῖωτον, ὅτι ἡ ἐπέμβασις καὶ ἡ «ντιρεκτίβα» τοῦ Πάπα στὴν *Συνέλευσι*, ὑπαγορευόμενες ἀπὸ τὸ μυθικὸ «*Παγκόσμιον Πρωτεῖον*» τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας· ἐπίσης, ἡ ἀδιαλλαξία τῶν Οὐνιτῶν Συνέδρων, ὡς καὶ οἱ διπλωματικοὶ ἐλιγμοὶ τῆς Παπικῆς Ἀντιπροσωπίας, ὠδήγησαν – γιὰ πρώτη φορὰ πλέον – στὸ ἐξῆς συγκλονιστικὸ συμπέρασμα, ὅπως αὐτὸ διατυπώθηκε ἀπὸ τὴν «*Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων*»:

οἱ Παπικοὶ «*ἐμπαίζουν τοὺς Ὁρθοδόξους, καὶ δὲν προσέρχονται γιὰ νὰ διαλεχθοῦν*», ἀλλὰ προσέρχονται «*μὲ προειλημμένες ἀποφάσεις μὲ πρόθεσι νὰ τὶς ἐπιβάλουν*»⁷!...

* * *

ΣΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΑΥΤΟ, ἐγείρεται ἓνα πρῶτον σοβαρὸ ἐρώτημα:

Ἐὰν γέ, ἐπιτρέπεται ὁ λατρευτικὸς αὐτὸς συγχρωτισμὸς Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν, τὸν ὁποῖον θὰ παρακολουθήσουμε στὴν ταινία ποῦ θὰ προβληθῇ ἐν

☞

ἐφημερ. «*Ὁρθόδοξος Τύπος*», ἀριθ. 1401/23.2.2001, σελ. 1 καὶ 5 (ὅπου καὶ ἡ «*Ἐκθεσις*» τοῦ Καθηγητοῦ κ. Μέγα Φαράντου)· **Κύριον ἄρθρον**: «*Συνεχίσθηκε ἀλλὰ δὲν ἄλλαξε θέμα ὁ διάλογος Καθολικῶν καὶ Ὁρθοδόξων*», «*Τὸ Ἐπίσημον Ἀνακοινωθέν*», ἐφημερ. «*Καθολικὴ*», ἀριθ. 2914/12.9.2000, σελ. 1 καὶ 2· **Καθηγητοῦ π. Δημητρίου Σαλάχα**, «*Κρίσιμη φάση ἀλλὰ ὄχι διακοπὴ τῆς πορείας τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου Καθολικῶν-Ὁρθοδόξων*» (Συνέντευξις), ἐφημερ. «*Καθολικὴ*», ἀριθ. 2914/12.9.2000, σελ. 5-6.

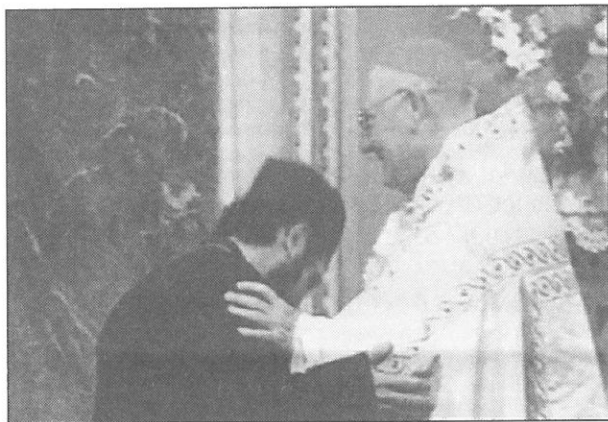
7. Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, «*Ὁ Θεολογικὸς Διάλογος Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν...*», περιοδ. «*Ἐκκλησία*», ἀριθ. 10/Νοέμβριος 2000, σελ. 935α.

• **Οἱ παπικὲς μεθοδεύσεις**, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀβελτηρία τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν στὴν Βαλτιμόρη περιγράφεται λεπτομερῶς στὴν «*Ἐκθεσις*» τοῦ Καθηγητοῦ κ. Μέγα Φαράντου.

(Βλ. ἐφημερ. «*Ὁρθόδοξος Τύπος*», ἀριθ. 1401/23.2.2001, σελ. 1 καὶ 5).

συνεχεία, ὅταν μάλιστα εἶναι διαπιστωμένες τεκμηριωμένα οἱ ὑστερόβουλες προθέσεις τῶν Παπικῶν;

Θεωρεῖται λοιπὸν σκόπιμο, προτοῦ νὰ εἰσέλθω στὴν οὐσία τῆς *Εἰσηγήσεώς* μου, νὰ ἐπιχειρήσω μία σύντομη ἀνασκόπησι στὴν Ὁρθόδοξη Διδασκαλία ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν σχέσεων καὶ τῆς «κοινωνίας» μὲ τὴν αἵρεσι, διότι ἔτσι θὰ ἀποδειχθῶν κατ' ἀρχὴν βάσιμες οἱ *Ἀνησυχίες* μας.

Λατερανὸ Ρώμης, 5.8.2000

Πρωτοβουλία τοῦ κ. Βαρθολομαίου

Προεξάρχοντος τοῦ Καρδινάλιου κ. Ἐδουάρδου Κάσιντι, συνεπροσευχήθησαν κατὰ τὴν διάρκεια εἰδικῆς οἰκουμενιστικῆς Ἀκολουθίας στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τοῦ Λατερανοῦ Παπικοί, ἐκπρόσωποι Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἄλλοι Ἐτεροδόξοι. Τὸ συγκρητιστικὸ αὐτὸ γεγονὸς ἦταν ἀποτέλεσμα ἐκκλήσεως τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου γιὰ ἓνα εἰκοσιτετράωρο προσευχῆς καὶ νηστείας πρὸς δόξαν Θεοῦ.

2. Ἡ «κοινωνία» μὲ τὴν αἵρεσι

α. «Φῶς» καὶ «Σκότος»

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ, ἀναφερόμενοι στὴν ἀντίθεσι Ὁρθοδοξίας καὶ Αἵρέσεως, χαρακτηρίζουν τὴν μὲν Ὁρθοδοξία ὡς **Φῶς**, τὴν δὲ Αἵρεσι ὡς **Σκότος**¹.

Γιὰ τὴν θεμελίωσι αὐτῆς τῆς τόσο ἀντιθετικῆς διακρίσεως χρησιμοποιοῦν τὸ γνωστὸ ἐρώτημα τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου:

«Τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;»².

Καὶ ἀπαντοῦν μὲ τρόπο ἀπόλυτο:

«Οὐδεμία γὰρ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος»³.

Ὅπως λοιπὸν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἐπικοινωνία μεταξὺ φωτὸς καὶ σκότους, ἔτσι καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ γίνωνται **«ἕτεροζυγοῦντες»⁴**, δηλαδὴ νὰ συνάπτουν στενὸ σύνδεσμο μὲ τοὺς αἵρετικούς.

Σπεύδω ἀμέσως νὰ διευκρινίσω, ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτῆ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεώς μας δὲν ἀναφέρεται βεβαίως σὲ ὅλες τὶς κοινωνικὲς σχέσεις τῶν Ὁρθοδόξων μὲ τοὺς αἵρετικούς, παρὰ τοὺς ἐγκρυπτομένους ὅπως-δήποτε κινδύνους ἀπὸ τὴν σύναψι στενῶν σχέσεων οἰκειότητος καὶ φιλίας μὲ αὐτούς.

Ἡ ἀποφυγὴ τῆς ἐπικοινωνίας ἀφορᾷ κυρίως τὴν

1. Ἡ ἀντίθεσις *Φωτὸς* καὶ *Σκότους* συναντᾶται συχνὰ στὴν Κ. Διαθήκη.

• Βλ. Ρωμ. ιγ' 12· Β' Κορινθ. στ' 14· Ἐφεσ. ε' 8· Α' Ἰωάν. θ' 9.

2. Β' Κορινθ. στ' 14.

3. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1597B/Ἐπιτολὴ ΡΖΖ' (197), Δωροθέω τέκνω, E.L. II.

4. Πρβλ. Β' Κορινθ. στ' 14.

• Κατὰ τὸ Λευϊτ. ιθ' 19 καὶ Δευτερ. κθ' 10, ὁ Θεὸς ἀπαγορεύει στοὺς Ἰουδαίους νὰ ὀργάνουν, θέτοντες στὸν ἴδιο ζυγὸ μόσχο καὶ ὄνο, δηλαδὴ διάφορα καὶ ἀταίριαστα ζῶα, καλούμενα **«ἕτερόζυγα»**.

συμμετοχή μας στὰ Μυστήριά τους καὶ τὶς λατρευτικὲς τοὺς πράξεις, τὴν χρῆσι τῶν Ναῶν τους καὶ ἄλλα ἐπὶ μέρους σχετικὰ ζητήματα.

Ἐδῶ θεωρῶ σκόπιμο, ὅτι πρέπει νὰ γίνω περισσότερο ἀναλυτικὸς μετὰ ὁδηγὸ τὸν Ὅσιον Θεόδωρον Στουδίτην, προκειμένου νὰ κατανοηθῆ ἡ σοβαρότης τοῦ ζητήματος καὶ οἱ κίνδυνοι ἀπὸ τὸν συγχρωτισμὸ καὶ συμφυρμὸ μετὰ τοὺς αἱρετικούς.

β. «Οὐ Σῶμα Χριστοῦ»

ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ, ὁ Ὅσιος Θεόδωρος Στουδίτης θεωρεῖ ἀδιανόητο νὰ κοινωνήσῃ κάποιος Ὁρθόδοξος τῶν αἱρετικῶν Μυστηρίων, γιὰ τοὺς ἐξῆς τρεῖς βασικούς λόγους:

- Ἡ Θεία Εὐχαριστία τῶν αἱρετικῶν εἶναι **ἄκυρος**:
«Αἱρετικὸς γὰρ ὁ ἄρτος ἐκεῖνος, καὶ οὐ Σῶμα Χριστοῦ· οὐδὲ γὰρ παίγνια τὰ θεῖα»⁵.

- Ἡ Θεία Εὐχαριστία τῶν αἱρετικῶν δὲν εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον **ἄκυρος**, ἀλλὰ καὶ **«ιοβόλος»**, δηλαδή δηλητηριώδης, φαρμακερά:

«Πᾶς ὁ κοινωνήσας ἤγουν μεταλαβὼν τοῦ ἰοβόλου ἄρτου, ἀρνησίχριστος, ἐκθετος, ἀνόσιος»⁶.

- Ἡ Θεία Εὐχαριστία τῶν αἱρετικῶν ἀλλοτριώνει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὅσους μετέχουν αὐτῆς καὶ τοὺς συνάπτει σὲ ἓνα σῶμα ἀντίθετο τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀληθείας Του:

«Ὡς οὖν ὁ Θεῖος Ἄρτος ὑπὸ τῶν Ὁρθόδοξων μετεχόμενος, πάντας τοὺς μετόχους ἐν Σῶμα ἀποτελεῖ· οὕτω δὲ καὶ ὁ αἱρετικὸς ἄρτος κοινωνοὺς τοὺς οὕτω αὐτοῦ μετέχοντας ἀλλή-

5. Ὅσιου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1597A/αὐτόθι.

6. Ὅσιου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1481B/Ἐπιστολὴ ΡΝΔ', Νικήτην Ἠγουμένω, Ε.Λ. II.

λων ἀπεργαζόμενος, ἐν σῶμα ἀντίθετον Χριστοῦ παρίστησι»⁷.

γ. «Ἀπέπτει ὁ ἔφορος Ἰαγγελος»

ΚΑΤΟΠΙΝ, ὁ Ὅσιος Θεόδωρος δίδει λεπτομερεῖς ὁδηγίες στοὺς Ὁρθοδόξους, ὥστε νὰ ἀποφεύγουν καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλη σχέσι κοινωνίας με τοὺς αἱρετικούς.

Ἴδου μερικά ἐνδεικτικὰ παραδείγματα:

- Ὁ Ὁρθόδοξος δὲν πρέπει νὰ εἰσέρχεται χάριν εὐχῆς, προσευχῆς καὶ ψαλμωδίας σὲ Ἐκκλησία, κρατουμένην ὑπὸ αἱρετικῶν⁸.

Εἶναι ἰδιαίτερα ἐντυπωσιακὸς ὁ τρόπος ποὺ θεμελιώνει ὁ Ὅσιος Θεόδωρος τὴν ἀπογόρευσι αὐτή, ἐπικαλούμενος μάλιστα καὶ τὸν Μέγα Βασίλειο:

«Οὐ χρὴ τὸ καθόλου εἰς τὰς τοιαύτας ἐκκλησίας εἰσιέναι»· «ἐπειδὴ γέγραπται: “Ἴδου ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος”. Ἄμα γὰρ τὸ εἰσαχθῆναι τὴν αἵρεσιν, ἀπέπτῃ ὁ ἔφορος τῶν ἐκεῖσε Ἰαγγελος, κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου· καὶ κοινὸς οἶκος ὁ τοιοῦσδε χρηματίζει νάος»⁹.

7. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1480CD/αὐτόθι.

8. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1664C/Ἐπιστολὴ ΣΙΘ', Λύσεις διαφόρων κεφαλαίων, Ἐρώτησις ΙΑ', E.L. II. Καὶ στλ. 1648B/Ἐπιστολὴ ΣΙΕ', Μεθοδίω μονάζοντι, Ἐρώτησις Γ', E.L. II.

9. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1648B/αὐτόθι.

• Ὁ Μ. Βασίλειος στὴν Ἐπιστολὴ ΣΛΗ' ἐκθέτει τὴν χαρακτηριστικὴ του διδασκαλία περὶ τοῦ φύλακος Ἰαγγέλου τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ὅποιος ἀκολουθεῖ τοὺς Ὁρθοδόξους ὅταν ἐκδιώκωνται ἀπὸ τοὺς Ναοὺς καὶ ἐπομένως οἱ αἱρετικοὶ συναθροίζονται σὲ κενούς οἶκους:

«...Καὶ ὁ Ἰαγγελος, ὁ τῆς Ἐκκλησίας ἔφορος συναπῆλθεν ὑμῖν. Ὡστε κενοῖς τοῖς οἰκοῖς ἐγκατακλίνονται καθ' ἐκάστην ἡμέραν...».

(PG τ. 32, στλ. 889B/Ἐπιστολὴ ΣΛΗ', Νικοπολίταις πρεσβυτέρους).

- Σὲ Ὁρθόδοξη Θεία Λειτουργία δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μνημονεύωνται ὅσοι ἔχουν εὐχαριστιακὴ κοινωνία μετὰ τὴν αἵρεσι, ἔστω καὶ ἂν εἶναι πολὺ στενοὶ συγγενεῖς μας¹⁰.

- Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τελεῖται Θεία Λειτουργία ἢ Μνημόσυνο γιὰ ὄσους εἶχαν μὲν φρόνημα ὀρθό, ἀλλὰ ἀπὸ ἀνθρώπινο φόβο εἶχαν εὐχαριστιακὴ κοινωνία μετὰ τοὺς αἰρετικούς¹¹.

δ. «Τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται»

ΒΑΣΕΙ ΛΟΙΠΟΝ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, μᾶς εἶναι τῶρα δυνατὸν νὰ προβοῦμε στὴν ἐξῆς διάκρισι:

- ὑπάρχουν, πρῶτον, οἱ ἐκ πεποιθήσεως αἰρετικοί, οἱ φορεῖς τῆς αἵρέσεως, ὅπως ἦσαν οἱ Εἰκονομάχοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου, οἱ ὁποῖοι εἶχαν κριθῆ καὶ καταδικασθῆ τελεσίδικα ὑπὸ τῆς Ζ΄ Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὸ 787.

- ὑπάρχουν, δεύτερον, οἱ ὀρθόδοξοι, οἱ ὁποῖοι – εἴτε ἀπὸ ἀδιαφορία εἴτε ἀπὸ φόβο εἴτε ἀπὸ ἄλλη ἀνάγκη καὶ σκοπιμότητα – κοινωνοῦν μετὰ τὴν αἵρεσι, συμ-προσευχόμενοι καὶ συγχρωτιζόμενοι μετὰ τοὺς ἐκ πεποιθήσεως αἰρετικούς.

- ὑπάρχουν, τέλος, οἱ Ὁρθόδοξοι, οἱ ὁποῖοι δὲν

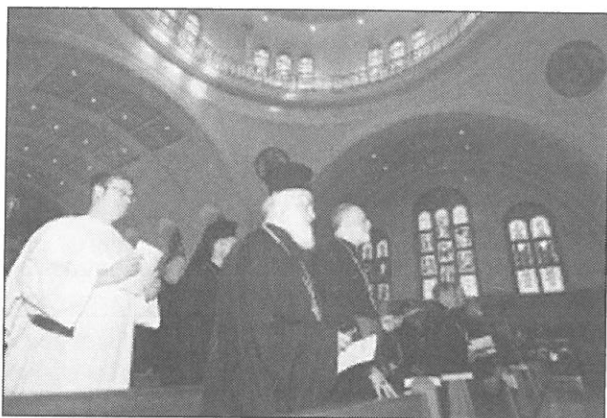

• **Βλ. ἐπίσης:** Ἰ. Πηδάλιον, ἐκδοσις ζ΄, σελ. 738στ΄, «ΑΣΤΗΡ», Ἀθῆναι 1970.

Παραδόξως, ἐνῶ τὸ δημοσιευόμενον κείμενον εἶναι ἡ ἀνωτέρω Ἐπιστολὴ ΣΙΕ΄ τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, τοῦτο ἀποδίδεται ὑπὸ τοῦ ἐπιμελητοῦ στὸν Ἅγιον Νικηφόρο Κωνσταντινουπόλεως.

10. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ τ. 99, στλ. 1665D/Ἐπιστολὴ ΣΙΘ΄, Λύσεις διαφόρων κεφαλαίων, Ἐρώτησις ΙΗ΄, Ε.Λ. ΙΙ.

11. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ τ. 99, στλ. 1660C/αὐτόθι, Ἐρώτησις Α΄.

Βαλτιμόρη τῶν Η.Π.Α., Ἰούλιος 2000
Συμπροσευχή Παπικῶν καὶ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν
σὲ Παπικὸ Ναὸ

Ἡ «Ἡ» Συνέλευσις τῆς Ὀλομελείας τῆς Διεθνοῦς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς» τοῦ Ὁρθοδοξο-Παπικοῦ Διαλόγου, ὄχι μόνον δὲν κατῴρθωσε νὰ προωθήσῃ τὸν Διάλογο, ἀλλὰ ὠδήγησε αὐτὸν σὲ **πλήρη ἀδιέξοδο** ἐξ αἰτίας τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Πάπα, τῆς ἀδιαλλαξίας τῶν Οὐνιτῶν Συνέδρων καὶ τῶν διπλωματικῶν ἐλιγμῶν τῆς Παπικῆς Ἀντιπροσωπίας. Ἀπεδείχθη καὶ κατηγορήθη, ὅτι τὸ Βατικανὸν δὲν **διαλέγεται**, ἀλλὰ **ἐμπαίζει** τοὺς ὀρθοδόξους Οἰκουμενιστάς.

ἔχουν καμμίαν σχέσι οὔτε με τοὺς μὲν οὔτε με τοὺς δέ, διότι ἔχουν ὡς γνώμονα στὴν πορεία τους τὴν σαφειστάτη ἀπόφασιν τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου:

«Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται»¹², διότι

12. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG, στλ. 1164A/Ἐπιστολὴ ΙΕ', Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων, E.L. II.

«ἐχθρούς [τοῦ] Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῖς τοιοῦτοις κοινωνοῦντας, μεγάλη καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφήνατο»¹³.

ε. «Ἀρχαία θεσμοθεσία»

ΘΑ ΚΛΕΙΣΩ τὴν ἐνότητα αὐτῆ τῆς Εἰσηγήσεώς μου μετὰ δύο «σημεῖα» ποὺ ἔδειξε ὁ Θεός, ἓνα παλαιὸ καὶ ἓνα σύγχρονο, τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ συνειδητοποιήσουμε δύο πράγματα:

ἀφ' ἑνός, ὅτι ἡ στάσις ἐναντι τῆς αἵρέσεως, ὅπως περιληπτικὰ τὴν περιέγραψα, εἶναι μία Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία ἀνέκαθεν ἴσχυε καὶ ἦταν σεβαστή, ὡς «**ἀρχαία Θεσμοθεσία**»¹⁴ καὶ ὡς «**κεκρατηκὸς Ἔθος**»¹⁵, τὸ ὁποῖο πριεβλήθη εὐρυτάτου συνοδικοῦ κύρους¹⁶.

13. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG, τ. 99, στλ. 1049A/Ἐπιστολὴ ΛΘ', Θεοφίλω ἡγουμένω, E.L. I.

14. Πρβλ. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG, τ. 99, στλ. 1601B & 1612B/Ἐπιστολὴ ΡζΘ' (199), Μιχαὴλ καὶ Θεοφίλω βασιλεῦσιν, E.L. II.

15. Πρβλ. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG, τ. 99, στλ. 349A/Ἀντιρρητικὸς Πρῶτος κατὰ Εἰκονομάχων, §ΙΘ'.

16. **Γιὰ τὴν ἀπαγόρευσι τοῦ συνεορτασμοῦ μετὰ αἵρετικούς**, βλέπε: Ἰ. Κανόνας Ο' καὶ ΟΑ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων· ΛΖ', ΛΗ', ΛΘ' τῆς Λαοδικείας.

Γιὰ τὴν ἀπαγόρευσι τῆς συμπροσευχῆς, βλέπε: Ἰ. Κανόνας Ι', ΜΕ' καὶ ΞΕ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων· ΣΤ', Θ', ΛΒ', ΛΓ', ΛΔ' καὶ ΛΖ' τῆς Ἀντιοχείας· ΛΓ' τῆς Λαοδικείας· Θ' Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας.

• **Εἶναι** πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ ἐντολὴ εἰς τὰς «**Διαταγὰς τῶν Ἀποστόλων**»:

«**Τοὺς ἀθέους αἵρεσιώτας ἀμετανοήτως ἔχοντας διαστείλαντες, ἀφορίσατε ἀπὸ τῶν πιστῶν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ἐκκηρύκτους ποιήσατε, καὶ παραγγείλατε τοῖς πιστοῖς παντοίως αὐτῶν ἀπέχεσθαι, καὶ μῆτε λόγοις, μῆτε προσευχαῖς κοινωνεῖν αὐτοῖς»· «οὓς φεύγειν ἡμᾶς παρακαλοῦμεν, ἵνα μὴ λάβητε βρόχους ταῖς ἑαυτῶν ψυχαῖς»· «φεύγετε οὖν τῆς κοινωνίας αὐτῶν, καὶ τῆς πρὸς αὐτοὺς εἰρήνης ἀλλότριον τυγχάνετε».**

ἀφ' ἑτέρου, ὅτι οἱ ἐπιπτώσεις τῆς κοινωνίας μετὴν αἵρεσι εἶναι σοβαρώτατες.

α. Στὸ ψυχωφελέστατο βιβλίον ποῦ εἶναι γνωστὸ ὡς «*Λειμωνάριον*», γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Μόσχο, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη τὸ 619, ἀναφέρεται ὅτι στὴν Κωνσταντινούπολι ἦσαν δύο ἀδελφοὶ Σύροι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μικρότερος κατέβηκε στὴν Συρία γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ κληρονομικά του.

Κατὰ τὴν ἀπουσία του, ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς εἶδε κατὰ διαστήματα τρεῖς φορές στὸ ὄνειρό του ἕναν ἱεροπρεπῆ γέροντα, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔλεγε:

«Ξέρεις ὅτι ὁ ἀδελφός σου πόρνευσε μετὴν γυναῖκα τοῦ κάπηλου (ταβερνιάρη);».

Τότε, τοῦ γράφει νὰ τὰ ἀφήσῃ ὅλα ἀμέσως καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Βυζάντιο. Πράγματι, ὁ μικρότερος ἀδελφὸς ἀνέβηκε στὴν Πόλι, ὅταν δὲ ἄκουσε τίς κατηγορίες τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀρνήθηκε ὅτι εἶχε διαπράξῃ ἕνα τόσο μεγάλο ἀμάρτημα· πιεζόμενος ὁμως ἀπὸ τὸν ἀδελφό του, μήπως ἔπραξε τίποτε βαρύτερο, ἀπεκάλυψε τὰ ἐξῆς:

«Δὲν νομίζω ὅτι διέπραξα τίποτε ἄπρεπο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι βρῆκα στὸ χωριό μας Μοναχοὺς ἀπὸ τὸ δόγμα τοῦ [αἰρετικοῦ] Σεβήρου. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤξερα ἂν εἶναι κακό, ἐρχόμενοι σὲ μυστηριακὴ κοινωνία μετὰ αὐτούς. Ἄλλο τίποτε δὲν νομίζω νὰ ἔπραξα».

Τότε κατάλαβε ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός, ὅτι αὐτὸ ἦταν ἡ «*πορνεία*» τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅτι ἄφησε δηλαδὴ τὴν Ἁγία Ἐκκλησία καὶ ἔπεσε στὴν αἵρεσι τοῦ Σεβήρου, ὁ ὁποῖος ἦταν πράγματι κάπηλος, ἐφ' ὅσον ἐκμεταλλεῦόταν ἰδιοτελῶς τὴν πίστι· ἔτσι, ὁ μικρότε-

(Διαταγαὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ΡΓ τ. 1, στλ. 960Α, 960Β, 961Α/Βιβλίον Ἐκτον, Κεφάλαιον ΙΗ', Παραίνεσις κελεύουσα φεύγειν τὴν τῶν ἀσεβῶν αἰρετικῶν κοινωνίαν).

ρος κατατροπιώστηκε **«καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς ὀρθῆς κατεμόλυνε πίστewς»**¹⁷.

6. Τὸ **Καλοκαίρι τοῦ 1985**, μία κυρία ἡ ὁποία ἦταν Παπική, παραθέριζε μετὰ τὴν οἰκογένειά της στὸ Λουτρακί καὶ ἀνέβηκε μία ἡμέρα στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Παταπίου γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἱερὸ Λεῖψανο.

Μόλις ἐπλησίασε νὰ προσκυνήσῃ, εὐρέθηκε κάτω λιπόθυμη. Τὴν μετέφεραν ἔξω ἀπὸ τὸ ἱερὸ Σπήλαιο καὶ ἀφοῦ τὴν ἐβοήθησαν νὰ συνέλθῃ, τὴν ἐρώτησαν τί τῆς συνέβη καὶ λιποθύμησε. Καὶ ἐκείνη μετὰ ἐκπληξίαν ἀπάντησε:

«Καλὰ, δὲν εἶδατε, δὲν ἀκούσατε; Ὁ Ἅγιος μ' ἔσπρωξε καὶ μοῦ εἶπε: "Πῶς, ἐσύ, αἰρετική, μετὰ πλησιάζεις;"».

Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη μόνη της ἐζήτησε νὰ βαπτισθῇ Ὁρθόδοξη, τὸ ὁποῖο καὶ ἐγένετο, ἔπειτα ἀπὸ τὴν σχετικὴ Κατήχησι, στὴν Ἑνορία της¹⁸.

Τὸ **Μήνυμα** τοῦ θαύματος αὐτοῦ εἶναι σαφέστατο καὶ ἰσχυρότατο: **δὲν εἶναι δυνατόν** ἕνας αἰρετικὸς νὰ «πλησιάζῃ» τὸν Θεὸ καὶ τοὺς Ἁγίους Του· καὶ ἀντιθέτως: ὅσο ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς καὶ τοὺς κοινωνοῦντας μετὰ αὐτούς, ὅπως διακηρύσσει ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, τόσο ἐγγίζουμε τὸν Θεὸ, τὴν Ἀλήθεια καὶ τοὺς Ἁγίους¹⁹.

17. Ἰωάννου τοῦ Εὐκρατᾶ, PG τ. 87γ, στλ. 3065-3068/Λειμών, § 188.

18. Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἀσματικῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παταπίου τοῦ Θαυματουργοῦ μετὰ συντόμου Βιογραφίας καὶ μερικῆς διηγήσεως Θαυμάτων, σελ. 19-20, ἐκδόσεις β', ἐν Ἀθῆναις 1986.

• Βλ. καὶ περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 231/Ἰούλιος-Αὐγούστος 1989: «Θαῦμα μέγα – μεταστροφή "Καθολικῆς"».

19. Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου, PG τ. 160, στλ. 536CD/Ἀπολογία, ῥηθεῖσα ἐπὶ τῇ τελευτῇ αὐτοῦ αὐτοσχεδίως:

«Πέπεισμαι γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι ὅσον ἀποδιῶσταμαι τούτου [τοῦ πατριάρχου] καὶ τῶν τοιούτων [τῶν ἐνωτικῶν], ἐγγίζω τῷ Θεῷ καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς καὶ ἁγίοις Πατράσι· καὶ ὡσπερ τούτων χωρίζομαι, οὕτως ἐνοῦμαι τῇ ἀληθείᾳ καὶ τοῖς ἁγίοις Πατράσι καὶ Θεολόγοις τῆς Ἐκκλησίας».

Ἀποδεικνύεται λοιπὸν ἀναμφισβήτητα, ὅτι ἔχει διαχρονικὴ ἰσχὺ στὰ ὅρια τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας ἡ διδασκαλία περὶ «**κοινωνίας**» με τοὺς αἵρετικούς, ὅπως τὴν συνοψίζει ἄριστα ἡ θεοφόρος προτροπὴ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ:

«Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, καὶ πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονας παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διῆστασθαι»²⁰.

20. Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου, PG 160, σελ. 101 CD/Ὁμολογία.

3. Ἡ ταυτότης τοῦ Παπισμοῦ

ΑΥΤΕΣ ΛΟΙΠΟΝ εἶναι οἱ σοβαρώτατες ἐπιπτώσεις τῆς σχέσεως καὶ τοῦ συγχρωτισμοῦ τόσο μὲ τὴν αἵρεσι, ὅσο καὶ μὲ τοὺς κοινωνοῦντας πρὸς αὐτήν.

Οἱ ἐπιπτώσεις μάλιστα αὐτὲς συνειδητοποιοῦνται βαθύτερα, ὅταν ἀναφερώμεθα στὴν μεγάλη αἵρεσι τοῦ Παπισμοῦ, ὅπως αὐτὴ ἐξελίχθηκε καὶ διαμορφώθηκε κατὰ τὴν προηγουμένη χιλιετία, μετὰ τὸ τραγικὸ Σχίσμα τοῦ 1054, μὲ κέντρο τὸ Βατικανό.

Δὲν θὰ πρέπει ποτὲ νὰ λησμονῆται ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς ἡ **σταθερὰ καὶ μακραιῶν ὀρθόδοξος στάσις** ἔναντι τοῦ αἵρετικοῦ Παπισμοῦ: κατὰ τὸ διάστημα τῶν δέκα αἰῶνων – ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Φωτίου Κωνσταντινουπόλεως (Θ΄ αἰ.) μέχρι καὶ τῶν ἀρχῶν ΙΘ΄ αἰ. – ἀναφέρονται **διακόσιοι** περίπου συγγράψαντες κατὰ τῶν Λατίνων καὶ **πέντε** ἀντι-παπικαὶ Σύνοδοι!¹...

Τὴν μακραιῶνα αὐτὴν στάσι **ἀνέτρεψαν πλήρως** οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταί*, οἱ ὅποιοι καλλιεργοῦν ἰδιαίτερα στενὲς σχέσεις μὲ τοὺς Παπικούς, ὅπως ἄλλωστε διεπιστώσαμε ἀπὸ τὴν ἀπαρίθμησι τῶν προσφάτων *Ἀνησυχητικῶν Ἐξελίξεων*.

Οἱ δὲ στενὲς αὐτὲς σχέσεις, μέσω καὶ τῶν καταλήλων θεολογικῶν διεργασιῶν, ἔχουν φθάσει σὲ τέτοιο σημεῖο καὶ ἔχουν δημιουργήσει τέτοιο κλίμα, ὥστε

«κατὰ μία πληροφορία τοῦ π. [Ἰωάννη] Ρωμανίδη, αὐξάνει ὁ ἀριθμὸς τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ Ἐξωτερικοῦ ποὺ προτιμοῦν νὰ ἐκκλησιάζονται

1. Βλ. Ἀρχιμανδρίτου Ἀνδρονίκου Δημητρακοπούλου (†1872), Ὀρθόδοξος Ἑλλάς, ἤτοι περὶ τῶν Ἑλλήνων τῶν γραψάντων κατὰ Λατίνων καὶ περὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν, ἐν Λειψία 1872.

καὶ νὰ κοινωνοῦν στὶς λατινικὲς Ἐκκλησίες μὲ τοὺς φίλους τους. Ἡ πληροφορία αὐτὴ τοῦ π. Ἰωάννη εἶναι ὄντως ἀνησυχητικὴ, διότι ἐπέρχεται ἀμβλυσὴ συνειδήσεων ὄσων διαβοῦν στὸ ἐξωτερικόν. Ὁ κίνδυνος γιὰ τοὺς Ὀρθοδόξους πιστοὺς αὐξάνει ὀλοένα»².

Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, θεωρεῖται σκόπιμο νὰ ἀναφερθοῦμε στὴν ταυτότητα τοῦ Παπισμοῦ· καὶ ἡ ἀναφορὰ μας αὐτὴ πρὸς τὸ παρὸν θὰ περιορισθῇ ἐνδεικτικὰ καὶ μόνο στὸν λεγόμενον **Παπικὸ Θεσμό**, γιὰ δύο λόγους:

πρῶτον, ἐπειδὴ ὁ **Θεσμὸς** αὐτὸς ἀπέβη ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος καὶ ἡ πηγὴ ὄλων τῶν καινοτομιῶν τοῦ Παπισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ σφραγὶς τῆς ταυτότητός του·

δεύτερον, ἐπειδὴ - ὅπως ὀρθότατα ἔχει παρατηρηθῆ,

«ὁ παπικὸς θεσμὸς ἀποτελεῖ τὴν μεγαλυτέραν αἴρεσιν, τὴν διαστρέφουσαν τὸ περὶ Ἐκκλησίας δόγμα»³.

Ἡ *de facto* νομιμοποίησις καὶ ἐνίσχυσις τῆς παναιρέσεως τοῦ **Παπικοῦ Θεσμοῦ** ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων **Οἰκουμενιστῶν**, παρὰ τὰ ἀντιθέτως λεγόμενα σὲ θεο-

2. Ἀντωνίου Παπαδοπούλου, Θεολογικὸς Διάλογος Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν (Ἱστορία-Κείμενα-Προβλήματα), σελ. 233, ἐκδόσεις «Ἀδελφῶν Κυριακίδη», Θεσσαλονίκη-Ἀθήνα 1996.

• Ὁ π. Ἰ. Ρωμανίδης († 2001) ἐξηγεῖ ποιά εἶναι ἡ θεολογικὴ βάση τῆς πρακτικῆς αὐτῆς τῶν ὀρθοδόξων τοῦ Ἐξωτερικοῦ:

«Ἐπειδὴ λέγεται συνεχῶς ὅτι τὸ Βατικανὸν καὶ τὸ Φανάρι ἐχουν κοινὰ μυστήρια, καλλιεργεῖται ἡ ἰδέα στὸ ἐξωτερικὸ ὅτι μόνον ἡ μισαλλοδοξία μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀρνήσεως ἐκ μέρους Ὀρθοδόξων τῆς μυστηριακῆς "συγκοινωνίας καὶ τῆς ἱερατικῆς συλλειτουργίας μὲ τοὺς Λατίνους". Οἱ ὑπογράψαντες τὴ συμφωνία τοῦ Βαλαμανδ ταύτισαν τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀναγνώριση τῶν μυστηρίων μὲ τὴ μυστηριακὴ κοινωνία».

(Αὐτόθι).

3. Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, Ὀρθοδοξία καὶ Παπισμός, τ. Α', σελ. 147, ἐκδόσεις «Ὀρθοδόξου Τύπου», Ἀθήνα 1969.

λογικὸ-θεωρητικὸ ἐπίπεδο, ἀποτελεῖ τὴν αἰτία καὶ τῶν πολλῶν περαιτέρω Ἀνησυχιῶν μας...

* * *

ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ, θὰ πρέπει νὰ διευκρινισθῆ, ὅτι τὴν πεμπτοσύνη τοῦ **Παπικοῦ Θεσμοῦ** ἀποτελοῦν τὸ **Πρωτεῖον** καὶ τὸ **Ἀλάθητον** τοῦ Πάπα.

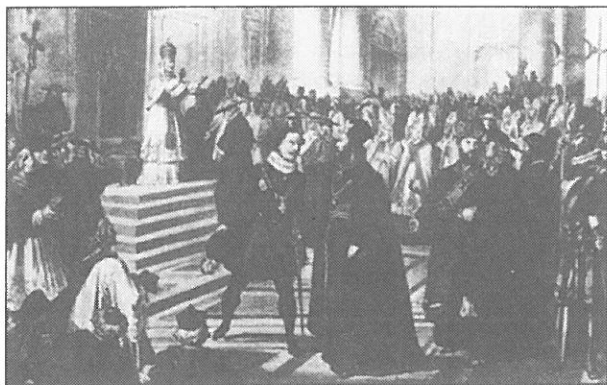
Βάσει τῆς παπικῆς θεολογίας ἢ μᾶλλον μυθολογίας, ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Πέτρος ἔλαβε δῆθεν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν Κύριό μας τόσο πολλὰ καὶ ἐξαιρετικὰ προνόμια καὶ τόσες ἐξουσίες, ὥστε ἀνεδείχθη τρόπον τινὰ **ὑπερ-Ἀπόστολος**· κατόπιν, τὰ προνόμιά του αὐτά, τὰ ὁποῖα περικλείονται στὸ λεγόμενον **Πρωτεῖον τοῦ Πέτρου** ἐκληροδότησε δῆθεν στὸν ἄμεσο διάδοχό του Ἐπίσκοπο Ρώμης.

Ἔτσι, μέσῳ τοῦ **Πρωτείου τοῦ Πέτρου** (Primatus Petri), ὑποτίθεται ὅτι ὁ ἐκάστοτε Πάπας εἶναι πλέον θείῳ δικαίῳ κεφαλὴ τῆς ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ θεμέλιος λίθος Αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ὁ Πάπας δῆθεν συγκεντρώνει κάθε διδακτικὴ, νομοθετικὴ καὶ δικαστικὴ ἐξουσία ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶναι φορέας καὶ στόμα τοῦ ἀλαθήτου τῆς Ἐκκλησίας.

Τὰ ὑπερ-προνόμια αὐτὰ τοῦ Πάπα ἀνεκηρύχθησαν ὑπὸ τῆς λεγομένης Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς δόγματα πίστεως, ἀναγκαῖα γιὰ τὴν σωτηρία, ὑπὸ τῆς Α' Βατικανῆς Συνόδου (1870) καὶ ἰσχυροποιήθησαν περαιτέρω ὑπὸ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου (1962-1965).

Ἡ θεολογικὴ ἐπεξεργασία τοῦ **Πρωτείου** καὶ τοῦ **Ἀλαθήτου** διεμόρφωσαν καὶ ἐπαγίωσαν τὸν μῦθο τοῦ **Παπικοῦ Θεσμοῦ**, διὰ τοῦ ὁποῖου προσδίδονται πλέον στὸν Ἐπίσκοπο Ρώμης σχεδὸν θεῖες ιδιότητες καὶ ἐξουσίες, ὅπως ἄλλωστε τοῦτο εἶναι ἐμφανὲς ἀπὸ τὴν **πολυωνυμία** τοῦ Πάπα.

Ὑπενθυμίζω, ὅτι ὁ Πάπας θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Παπικῶν ὡς δῆθεν:

Ἐναρξις τῆς Α΄ Βατικανῆς Συνόδου (8.12.1869)

Τὴν Σύνοδο αὐτήν, ἡ ὁποία θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Παπικούς ὡς ἡ **Κ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος**, συνεκάλεσε καὶ διηύθυνε ὁ **Πάπας Πίος Θ΄** (1846-1878). Στὴν Α΄ Βατικανῆ (1869-1870) διεκηρύχθησαν ὡς δόγματα πίστεως τὸ **Πρωτεῖον** καὶ τὸ **Ἀλάθητον** τοῦ Πάπα.

«...Ἐάν τις εἴπη, ὅτι ὁ μακάριος Πέτρος δὲν εἶναι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου κατεστημένος πάντων τῶν ἀποστόλων ἀρχὴ (principem) καὶ πάσης τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας ὁρατὴ κεφαλὴ· ἢ ὅτι οὗτος τιμῆς μόνον, οὐχὶ δὲ ἀληθοῦς καὶ πραγματικῆς (propriae) δικαιοδοσίας πρωτεῖον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατ' εὐθείαν καὶ ἀμέσως ἔλαβεν, ἀνάθεμα ἔστω». «...Ὅθεν παρομοίως τοῦ Ρωμαίου ποντίφηκος αἱ ἀποφάσεις ἐξ ἑαυτῶν, οὐχὶ δὲ ἐκ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀτροποποίητοι. Ἐὰν δέ τις τολμᾷ νὰ ἀντεῖπη εἰς ταύτην τὴν ἡμετέραν ἀπόφασιν, ὅπερ ὁ Θεὸς ἀποστρέφεται, ἀνάθεμα ἔστω».

«Ἀνώτατος Ἀρχηγὸς καὶ ὁρατὴ κεφαλὴ πάσης τῆς Ἐκκλησίας»,

«Ἀκρογωνιαίος λίθος»,

«Ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ καὶ διάδοχος τοῦ Πέτρου»,

«Ἄκρος Ἀρχιερεύς»,
 «Ποιμὴν Ποιμένων»,
 «Ἐπίσκοπος τῶν Ἐπισκόπων»,
 «Ῥωμαῖος Ποντίφηξ»,
 «Ἵπατος Ποντίφηξ»,
 «Παγκόσμιος Ποιμὴν»,
 «Παγκόσμιος Ἐπίσκοπος»,
 «Κέντρον τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας»,
 «Τοποτηρητῆς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς»,
 «Ἀλάθητος Διδάσκαλος τῆς Πίστεως» καὶ
 «Κλειδοῦχος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν».

Πολὺ εὐστοχα ἔχει γραφῆ, ὅτι ἐνῶ ἡ ὀρθόδοξος Θεολογία – διὰ μέσου τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ Καρχηδόνης – διδάσκει, ὅτι «ἐξω τῆς Ἐκκλησίας οὐδεμία σωτηρία» (Extra Ecclesiam nulla salus), οἱ Παπικοὶ ὁμολογοῦν, ὅτι «ἐξω τοῦ Πάπα οὐδεμία Ἐκκλησία, οὐδεμία σωτηρία, οὐδὲν ἀλάθητον» (Extra Papam nulla Ecclesia, nulla salus, nulla infallibilitas) καὶ ἐνῶ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ΄ διεκήρυξε: «Τὸ κράτος εἶμαι ἐγὼ» (L'état c'est moi), ὁ Πάπας διὰ τῶν δῆθεν προνομίων του κατ' οὐσίαν διακηρύττει: «Ἡ Ἐκκλησία εἶμαι ἐγὼ» (L'Église c'est moi)⁴!...

Ἄς μὴ θεωρηθοῦν αὐτὰ ὡς ὑπερβολές...

Ὑπενθυμίζω ἐνδεικτικῶς, ὅτι ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ΄, ἐγκαινιάζων τὴν τρίτη φάσι τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου (1963), δὲν ἐδίστασε νὰ ἐκφράσῃ τὴν αὐτοσυνειδησίαν του μὲ τὰ ἐξῆς ἐξωφρενικά:

«Ἡμεῖς λοιπὸν ὁ Πάπας, ὅστις συγκεντρῶ ἐν τῷ προσώπῳ μου καὶ τῷ ἀγίῳ ἀξιωματί μου πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν, ἀνακηρύσσω τὴν Σύνοδον ταύτην ὡς οἰκουμενικὴν»⁵!...

4. Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, αὐτόθι, σελ. 120-121.

5. Παρὰ Ἰωάννη Καρμίρη, «Ἡ Γ΄ φάσις τῆς Β΄ Βατικανείου Συνόδου», περιοδ. «Ἐκκλησία», ἀριθ. 8/15.4.1965, σελ. 2218-222α (ἄρθρον Α΄).

Δὲν θὰ ἦταν κανεὶς ἐκτὸς ἀληθείας, ἐὰν θὰ ὠμιλοῦσε περὶ **ἀποθεώσεως** πράγματι τοῦ Παπισμοῦ, ὅταν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν οἱ ἄμεσες ἀπόρροιες τῆς μυθολογίας τοῦ **Παπικοῦ Θεσμοῦ**, οἱ ὁποῖες συνοψίζονται στὶς ἐξῆς δύο Ἀρχές:

«**Ὁπου Πέτρος, ἐκεῖ καὶ Ἐκκλησία**» (Ubi Petrus, ibi Ecclesia)⁶!...

«**Ὁπου ὁ Πάπας, ἐκεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον**» (Ubi Papa, ibi Spiritus Sanctus)⁷!...

Αὐτὴ ἡ σύντομη καὶ ἐπιλεκτικὴ ἀναφορὰ στὰ στοιχεῖα τῆς μυθολογίας τοῦ **Παπικοῦ Θεσμοῦ** πιστεύω, ὅτι εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν χαρακτηρισμὸ αὐτοῦ ὡς **ἐκκλησιολογικῆς παναιρέσεως**.

Ὁ μὲν Ἄρειος προσέβαλε τὴν θεότητα τοῦ Υἱοῦ· ὁ δὲ Μακεδόνιος ἀρνήθηκε τὴν θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καὶ ὁ Πάπας παρεμόρφωσε **πλήρως** τὸν θεανθρώπινο χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας.

* * *

ΤΙΘΕΤΑΙ ὁμως τὸ ἐρώτημα: εἶχε πράγματι ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Πέτρος πρωτεῖο ἐξουσίας; Ἦταν ὑπεράνω τῶν ἄλλων Μαθητῶν τοῦ Κυρίου μας; Εἶχε τὸ χρίσμα τοῦ μοναδικοῦ οἰκουμενικοῦ Ἀποστόλου; Ἀποτελοῦσε τὸν θεμέλιο λίθο τῆς Ἐκκλησίας;

Σύμπασα ἡ Ἱερὰ Παράδοσις μαρτυρεῖ γιὰ τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα.

Ἄς ἐνθυμηθοῦμε μερικὲς μαρτυρίες:

Ὁ Κύριός μας ἀναθέτει πρὸ τῆς Ἀναλήψεώς Του ἰσότημα σὲ ὅλους τοὺς Ἀποστόλους οἰκουμενικὴ ἀποστολή:

«**Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη**»⁸.

6. Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 108.

7. Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 133.

8. Ματθ. κη' 19.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι εἶχαν βαθεῖαν ἐπίγνωσι τῆς ἰσότητός τους, καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐθεμελιώθη ἐπὶ τοῦ Πέτρου, ἀλλ' ἐπὶ **«τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ»**⁹.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος δὲν θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ὡς **«λίθον»** ἢ **«πέτραν»** τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον ἐδίδασκε ὅτι μόνον ὁ Κύριος ἐγενήθη **«εἰς κεφαλὴν γωνίας»**¹⁰.

Ἡ **«ὕψαινούσα διδασκαλία»**¹¹ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνέκαθεν ἐπίστευε, ὅτι ὁ Θεάνθρωπος εἶναι ἡ μοναδικὴ **«πέτρα»**¹², ὁ μοναδικὸς **«ἀκρογωνιαίος λίθος»**¹³ καὶ τὸ ἀναντικατάστατο **«θεμέλιον»**¹⁴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄλλὰ ἐκεῖνο ποῦ ἀποδεικνύει ἀναμφισβήτητα, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος δὲν διέθετε καμμίαν ὑπερεξουσίαν ἐναντι τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι ὁ θεῖος Παῦλος, ὁ ὁποῖος σημειωθήτω δὲν ἀνήκε στὴν χορεία τῶν Δώδεκα:

α. δὲν παρέλαβε τὸ Εὐαγγέλιο ἀπὸ τὸν Πέτρο, **«ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Χριστοῦ»**¹⁵.

β. δὲν ἐμφανίζεται ὡς κατώτερος, ἀλλὰ ὡς ἀνώτερος τοῦ Πέτρου, ἐφ' ὅσον θεωρεῖ αὐτὸν ὡς **«κατεγνωσμένον»**, ὡς μὴ **«ὀρθοποδοῦντα πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου»** καὶ διαφωνεῖ μαζί του, μάλιστα δὲ καὶ **τὸν ἐλέγχει «ἐνώπιον πάντων»**¹⁶.

9. Ἐφεσ. β' 20.

10. Πράξ. δ' 11.

11. Α' Τιμοθ. α' 10· Β' Τιμοθ. δ' 3· Τίτ. α' 9 καὶ β' 1.

12. Ματθ. ιστ' 18· Ρωμ. θ' 33· Α' Κορινθ. ι' 4· Α' Πέτρ. β' 7.

13. Ματθ. κα' 42· Μάρκ. ιβ' 10· Λουκ. κ' 17· Πράξ. δ' 11· Ρωμ. θ' 32-33· Α' Πέτρ. β' 4, 6-8· Ψαλμ. ριζ' 22.

14. Α' Κορινθ. γ' 11· Ἐφεσ. β' 20· Ἡσ. κη' 16.

15. Γαλ. α' 12.

16. Γαλ. β' 11 καὶ 14.

γ. δὲν ἀναγνωρίζει στὸν Πέτρο καμμίαν ὑπεροχή, ὅταν δηλώνη ὅτι **«ὁ ἐνεργήσας Πέτρῳ εἰς ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς ἐνήργησε καὶ ἐμοὶ εἰς τὰ ἔθνη»**¹⁷.

δ. τέλος, τονίζει τὴν ἰσοτιμία τῶν Ἀποστόλων, ὅταν διακηρύσσει, ὅτι **«οὐδὲν ὑστέρησα τῶν ὑπερλίαν Ἀποστόλων, εἰ καὶ οὐδὲν εἰμι»**¹⁸.

Φαίνεται ὅτι, ἐπειδὴ οἱ μαρτυρίες αὐτὲς εἶναι καταλυτικὲς, τρεῖς Πάπες: Ὁ Ἰωάννης ΙΒ΄, ὁ Κλήμης ΣΤ΄ (ΙΓ΄ αἰ.) καὶ ὁ Ἰννοκέντιος Ι΄ (ΙΖ΄ αἰ.) ἀμφισβήτησαν τὴν πληρότητα καὶ ἰσοτιμία τῆς ἀποστολικῆς αὐθεντίας καὶ ἐξουσίας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου· ὁ τελευταῖος μάλιστα ὠριζε – ἐπὶ ποινῇ ἀναθεματισμοῦ καὶ μεταθανατίου τιμωρίας (!) – τὶς βλάσφημες ἀντιλήψεις, ὅτι ὁ Παῦλος δῆθεν:

«τελοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν μοναρχικὴ ἐξουσία τοῦ Πέτρου, ἐξουσία ἀπολυταρχικὴ, τὴν ὁποία ἐκκληρονόμησαν οἱ ἐπίσκοποι Ρώμης», καὶ ἐπομένως, ὅτι δὲν **«εἶχε [ὁ Παῦλος] προσωπικὴ ἀποστολικὴ ἐξουσία καὶ αὐθεντία»**¹⁹!...

* * *

ΑΥΤΑ ἐν ὀλίγοις γιὰ τὸ μυθικὸ **Πρωτεῖον** τοῦ Πάπα.

Μήπως ὁμως ἔχει τὴν θεία δωρεὰ τοῦ **Ἀλαθήτου**;

Μερικὲς ἱστορικὲς μαρτυρίες, χωρὶς βαθιεῖς θεολογικὲς ἀναλύσεις, μᾶς πείθουν πλήρως, ὅτι τὸ δῆθεν **Ἀλάθητον** τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης ἀνήκει στὸν χῶρο τῆς **Παπικῆς Μυθολογίας** καὶ

«ἀποτελεῖ αὐθαίρετη καὶ βλάσφημη οἰκειο-

17. Γαλ. 8' 8.

18. Β' Κορινθ. ια' 5 καὶ ιθ' 11.

19. Βλ. **Πρεσβυτέρου Βασιλείου Α. Γεωργοπούλου**, (Θεολόγου Μ.Θ.), **«Τὸ Πρωτεῖο τοῦ Ρώμης καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος»**, ἐφημερ. «**Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια**» Ἀθηνῶν, ἀριθ. 476/16.10.1999, σελ. 7.

ποίησις γνωρίσματος καὶ ιδιότητος τοῦ θεανθρωπίνου σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας»²⁰.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι πολλοὶ Πάπες ἐξέπεσαν σὲ αἰρέσεις, ὅπως λόγου χάριν ὁ **Λιβέριος** (352-356) καὶ ὁ **Ὀνώριος** (625-638)· εἶναι δὲ ἀξιοπρόσεκτον, ὅτι ὁ Ὀνώριος, ὡς Μονοθελητής, ὄχι μόνον κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς ΣΤ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλὰ ἡ καταδίκη του αὐτῆ ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Λέοντος Β' (682-683).

Θὰ κλείσω μὲ τὴν πράγματι κωμικὴ περίπτωσι τοῦ Πάπα Σίξτου Ε' (1585-1590), ὁ ὁποῖος εἶχε κυκλοφορήσει μία νέα ἐκδοσι τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ποὺ ἔμεινε γνωστὴ στὴν ἱστορία ὡς ἐκδοσις *Sixtina*.

Ὁ Σίξτος διεκήρυξε, ὅτι:

«τὸ ἐν λόγῳ κείμενο θὰ ἦταν τὸ μοναδικὸ ἀυθεντικὸ κείμενο, καὶ αὐτὸ γιὰ τὸ κείμενο εἶχε διορθώσει «διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς, στηριζομένης ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τῆς ἀφθονίας τῆς ἀποστολικῆς δυνάμεως» καὶ ὅτι *«ὁποῖος ἐπιχειρήσει νὰ μετατρέψῃ τὸ νέο κείμενο ἦταν αὐτομάτως ἀφορισμένος»²⁰.*

Τί ἀπέγινε;

«Δύο χρόνια ἀργότερα ὁ πάπας Κλήμης Η' (1592-1605) θὰ ἀποσύρει τὴν ἐκδοσι τοῦ Σίξτου Ε', γιὰ τὴν ἦταν γεμάτη πλάνες καὶ σφάλματα «μεταφράσεως, ἐκφράσεως καὶ διδασκαλίας». Μάλιστα ὁ Ἰησοῦϊτης καρδινάλιος Ροβέρτος Βελλαρμίνος, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους παπικοὺς θεολόγους μέχρι σήμερα, ἅγιος τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ δεινὸς ὑποστηρικτῆς τοῦ παπικοῦ πρωτείου, χαρακτήριζε τὸ

20. Βλ. Πρεσβυτέρου Βασιλείου Α. Γεωργοπούλου, (Θεολόγος Μ.Θ.), *«Τὸ ἀλάθητο τοῦ Ρώμης καὶ ἡ κωμικὴ περίπτωσι τοῦ Πάπα Σίξτου Ε'»*, περιοδ. «Κοινωνία», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2000, σελ. 377.

κείμενο τοῦ Σίξτου Ε' "ὡς λαβύρινθο πλανῶν παν-
τὸς εἶδους"».

Εἶναι δὲ χαρακτηριστικὸ τοῦ ἐμπαιγμοῦ ποὺ ὑφί-
στανται ὑπὸ τοῦ διαβόλου οἱ Παπικοί, ὅτι

«ὁ ἴδιος ὁ Βελλαρμίνος ἀναφέρει στὴν αὐτοβιο-
γραφία του, ὅτι εἶχε ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πάπα Γρη-
γόριο ΙΔ' (1590-1591) νὰ προστατεύσῃ τὴν φήμη
τοῦ Σίξτου Ε' ἀπὸ τὴν χλεύη. Πῶς; Ἐπανεκδίδον-
τας διορθωμένη τὴν ἐκδοσὴ τοῦ 1590 μὲ τὴν προ-
σθήκη ἐνὸς προλόγου τοῦ Βελλαρμίνου, μὲ τὸν
ὁποῖο θὰ ἐξηγοῦσε στοὺς πιστοὺς, ὅτι ἐνοχοὶ τῶν
λαθῶν δὲν ἦταν ὁ Σίξτος Ε', ἀλλὰ "οἱ τυπογρά-
φοι καὶ ἄλλα πρόσωπα"»²⁰!...

* * *

ΕΧΩ ΦΘΑΣΕΙ στὸ τέλος τοῦ πρώτου μέρους τοῦ
θέματός μας.

Ἄρά γε, εἴμεθα ὑπερβολικοί, ὅταν χαρακτηρίζου-
με ὡς «**Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις**» τὸν συνεχιζόμε-
νο, σὲ ὑψηλὸ μάλιστα ἐπίπεδο, συμφυρμὸ Ὁρθοδόξων
καὶ Παπικῶν;

Ἐχομε ἀδικο νὰ ἀνησυχούμε, ὅταν ὁ **Οἰκουμενι-
στής** πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ δῆθεν Ἀλά-
θητος Ὑπερ-επίσκοπος Πάπας **συμπροσεύχωνται,
συνευλογοῦν καὶ συνδιακηρύττουν**, ὅτι εἶναι ἱκανοὶ

**«ἤδη ἀπὸ τοῦ νῦν οἱ Καθολικοὶ καὶ οἱ Ὁρθό-
δοξοὶ νὰ δίδουν μίαν κοινήν μαρτυρίαν πί-
στεως»²¹!;!**...

Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, πῶς θὰ λησμονήσουμε τὶς
διαβεβαιώσεις τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ὁ
ὁποῖος διεκήρυττε γιὰ τοὺς Παπικούς, ὅτι

21. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 520/31.7.1995, σελ. 19: «**Κοινὸ
Ἄνακοινωθέν**», τὸ ὁποῖο ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύ-
λου Β' καὶ τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου τὴν 29.6.1995 στὸ
Βατικανό.

«ἐσχίσασμεν αὐτοὺς καὶ ἀπεκόψασμεν τοῦ κοινοῦ τῆς Ἐκκλησίας σώματος»· «οὐκοῦν ὡς αἰρετικοὺς αὐτοὺς ἀπεστράφημεν, καὶ διὰ τοῦτο αὐτῶν ἐχωρίσθημεν»· «αἰρετικοί εἰσιν ἄρα, καὶ ὡς αἰρετικοὺς αὐτοὺς ἀπεκόψασμεν»²².

22. Ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ, PG τ. 160, σελ. 157B, 160A, 161A/Ὁμολογία.

4. Παπισμός και Οικουμενική Κίνηση

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ πενήνταετία της οργανωμένης *Οικουμενικής Κινήσεως* (1910-1960)¹, η επίσημος στάσις του Βατικανού έναντι αυτής ήταν **ἐπιφυλακτική ἕως καὶ πλήρως ἀρνητική^{1α}**.

Εἶναι μάλιστα πολὺ χαρακτηριστικό, ὅτι πρὸ τῆς διαμορφώσεως τῆς συγχρόνου *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, ἐπεσκέφθησαν τὸ Βατικανὸ δύο Ἐπιτροπὲς ἐκ μέρους τῶν κύκλων τῶν διεθνῶν χριστιανικῶν Ὄργανώσεων καὶ παρεκάλεσαν τὸν Πάπα νὰ ἀναλάβῃ αὐτοπροσώπως τὴν δημιουργία «*οἰκουμενικοῦ χριστιανικοῦ μετώπου*»^{1β}.

Ἄν καὶ ἡ εὐκαιρία ἐφαίνετο μοναδικὴ γιὰ τὴν παγκόσμια προβολὴ τοῦ Παπισμοῦ, ἐν τούτοις ἡ πρότασις αὐτὴ ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ Πάπα.

Ποιὸς ἦταν ὁ λόγος τῆς σοβαρᾶς αὐτῆς ἀρνήσεως;

Ἡ ἀρνητικὴ ἐν γένει στάσις τοῦ Βατικανοῦ ἐναντι τοῦ ἐνωτικοῦ κινήματος

«ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς βασικῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ

1. Γιὰ τὴν σχέσι τοῦ Παπισμοῦ μὲ τὴν *Οἰκουμενικὴ Κίνησι* κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ βλ.: **Oliver Stratford Tomkins**, «*The Roman Catholic Church and The Ecumenical Movement, 1910-1948*», στὸ συλλογικὸ ἔργο: *A History of the Ecumenical Movement, 1517-1968*, Vol. I, Chapter 15, pp. 675-693, Fourth Edition, WCC, Geneva 1993· **Tom Stransky**, «*Roman Catholic Church and Pre-Vatican II Ecumenism*», *Dictionary of the Ecumenical Movement*, WCC Publications, Geneva 1991, pp. 882-883.

1α. Ὁ Καθηγητὴς **Παναγιώτης Μπρατσιώτης** ἐχαρακτήριζε τὴν στάσι τοῦ Βατικανοῦ ἐναντι τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* μέχρι τοῦ 1950 ὡς «*λίαν ἐπιφυλακτικὴν*», «*ἄγαν ἐπιφυλακτικὴν*». (Περιοδ. «*Ἐκκλησία*», 15.9.1950, σελ. 302α καὶ 1.10.1950, σελ. 314α).

1β. Ἄρχιμανδρίτου **Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη**, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τ. Α', σελ. 360, ἐκδόσεις «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθήναι 1969.

Ρώμη είναι ή Μία, Άγία, Καθολική και Άποστολική Έκκλησία του συμβόλου τής Πίστεως και ότι πᾶσα ἔνωση ἐξελαμβάνετο ὡς ἐπιστροφή τῶν κεχωρισμένων Χριστιανῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην, διὰ τῆς ὑποταγῆς αὐτῶν εἰς τὸν πάπαν. Ἔρα οὐδεμία συνεργασία μετὰ τῆς Κινήσεως ταύτης ἐπεβάλλετο»².

Ἔτσι, ἓνα Decretum τοῦ Βατικανοῦ τὸ 1927 ἀπαγόρευε κάθε συμμετοχὴ τῶν Παπικῶν στὶς πρώιμες ἐνωτικὲς διαδικασίες³, ἐνῶ στὴν Ἐγκύκλιο **«Mortali-um Animus»** (1928), μετὰ τὴν ὁποία κατεδικάζετο ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, ὁ Πάπας Πῖος ΙΑ΄ (1922-1939) διευκρίνιζε τοὺς λόγους τῆς ἀπαγορεύσεως:

«Ἡ ἔνωση τῶν χριστιανῶν δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῆ παρὰ μόνο μετὰ τὴ διευκόλυνση τῶν χωρισμένων [τῶν ἀποσχισθέντων] νὰ ἐπιστρέψουν στὴν μοναδικὴ καὶ ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία κάποτε εἶχαν τὴ δυστυχία νὰ ἐγκαταλείψουν»⁴!...

Ἡ Ἐγκύκλιος αὐτὴ

«ἰσοδυναμοῦσε μετὰ ἐπίσημη καταδίκη τῶν καθολικῶν ἀνοιγμάτων πρὸς τοὺς οἰκουμενικοὺς ὀρίζοντες» καὶ ἐβασίζετο «στὸν φόβο

2. Βασιλείου Θ. Σταυρίδου - Εὐαγγελίας Α. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 167, Ἀνάλεκτα Βλατάδων 47, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Θεσσαλονίκη 1996.

3. Χρήστου Γιανναρά, Ἀλήθεια καὶ Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, σελ. 192, ἐκδόσεις «Γρηγόρη», Ἀθήνα 1977.

4. π. Ἀθανασίου Ἀρμάου, «Οἰκουμενικὸ Ὀδοιπορικὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα», ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2898/21.12.1999, σελ. 2 (ὁ σ. εἶναι «τῆς Ἑλληνικῆς Καθολικῆς Ἐξαρχίας»).

• Βλ. ἐπίσης: Χρήστου Γιανναρά, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 192· Βασιλείου Θ. Σταυρίδου - Εὐαγγελίας Α. Βαρέλλα, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 167· Νίκου Α. Μασοῦκα, Οἰκουμενικὴ Κίνησις. Ἱστορία - Θεολογία, ἀνατύπωση α', σελ. 221, ἐκδόσεις «Π. Πουρναρά», Θεσσαλονίκη 1991.

μήπως τὰ ἀνοίγματα αὐτὰ ἐκθέσουν σὲ κίνδυνο τὴν ἀντικειμενικὴ ἀλήθεια, εὐνοήσουν τὸν θρησκευτικὸ συγκρητισμὸ καὶ θέσουν σὲ ἀμφιβολία τὴν δογματικὴ ἀλήθεια»⁵ τῆς ἐκκλησιολογικῆς ἀποκλειστικότητος τῆς Ρώμης.

Ἡ ἴδια αὐστηρὴ καὶ ἀρνητικὴ τοποθέτησις ἐτηρήθη καὶ ἀπὸ τὸν Πάπα Πίο Β' (1939-1958) μὲ τὴν Ἐγκύκλιο **«*Humani Generis*»** (1950), ὁ ὁποῖος μάλιστα ἀπηγόρευσε στοὺς Παπικοὺς

«νὰ συμμετέχουν σὲ κοινὲς προσευχὲς καὶ κοινὲς ἐκδηλώσεις μὲ τοὺς «ἑτεροδόξους», δηλαδὴ μὲ τοὺς μὴ Καθολικοὺς»⁶.

Εἶναι ἐνδεικτικὸ, ὅτι κατὰ τὴν ἰδρυτικὴ «*Α' Γενικὴ Συνέλευσις*» τοῦ «*Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν*» στὸ Ἄμστερνταμ (1948), ὁ Πάπας Πίος Β' δὲν ἐπέτρεψε νὰ συμμετάσχουν οὔτε κἂν ἀπλοῖ παρατηρητὲς ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ⁷.

Παρὰ ταῦτα, ἡ Παπικὴ Διπλωματία δὲν ἔμεινε ἀδιάφορη ἔναντι τῶν συντελουμένων ζωηρῶν οἰκουμενικῶν ἐξελίξεων.

Ἔτσι, τὴν 28.2.1950 ἐξεδόθη εἰδικὸ *Decretum*, **«περιέχον σχετικὰς ὁδηγίας τοῦ περὶ τὸν πάπαν ἀνωτάτου συμβουλίου (*Congregatio S.***

5. π. Ἀθανασίου Ἀρμάου, ἐνθ' ἄνωτ.

6. π. Ἀθανασίου Ἀρμάου, ἐνθ' ἄνωτ.

• Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δύο παπικὲς Ἐγκυκλίους **«*Mortalium Animos*»** (1928) καὶ **«*Humani Generis*»** (1950), «τὴν αὐτὴν γραμμὴν ἐξέθετον» «ἐπίσης καὶ ἕτερα κείμενα ἐκ Ρώμης, ἡσσοнос σημασίας, ὡς καὶ ἔγγραφα τῶν κατὰ τόπους ρωμαιοκαθολικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν εἰς διδομένας περιστάσεις».

(Β.Θ. Σταυρίδου - Ε.Α. Βαρέλλα, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 167).

7. Παναγιώτου Ἰ. Μπρατσιώτου, «*Βατικανὸν καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησης*», περιοδ. «*Ἐκκλησία*», ἀριθ. 18/15.9.1950, σελ. 3026.

• **Τὸ ἄρθρο** αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον, χωρίζεται δὲ σὲ τρεῖς ἐνότητες: **Α'**. Ἡμέχρι τοῦδε στάσις τοῦ Βατικανοῦ. **Β'**. Ἡ νέα στροφή. **Γ'**. Κρίσεις ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου.

Officii) πρὸς τοὺς κατὰ τόπους ἐπισκόπους τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας»⁸,

ἐπὶ τῶν προϋποθέσεων, τοῦ τρόπου καὶ τῶν ὀρίων συμμετοχῆς τῶν Παπικῶν στὶς διαχριστιανικὲς δραστηριότητες τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

Οἱ ὁδηγίες αὐτὲς ἀνεπτύσσοντο σὲ ἑπτὰ κύρια σημεῖα, τὰ ὁποῖα προεκάλλουν ζωηρὰν τὴν αἴσθησι, ὅτι

«εὕρισκόμεθα πρὸ μιᾶς νέας φιλενωτικῆς ἐξορμήσεως ἐκ τῶν πολυαρίθμων ἐκείνων, τὰς ὁποίας δὲν χάνει οὐδεμίαν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιχειρῇ ἐκάστοτε ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία»^{8α}.

Ἄρα γε, ἐπρόκειτο γιὰ μία «*στροφή*»;

Πράγματι, ἦταν μία «*στροφή*», ἀλλὰ μόνο ὡς πρὸς τὴν τακτικὴν· ἦταν μία προσαρμογὴ στὰ νέα ἱστορικὰ δεδομένα ποὺ διεμορφώνοντο στὶς διαχριστιανικὲς σχέσεις, ἰδίως ἔναντι τῶν ζητημάτων τοῦ λεγομένου *πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ*.

Ἐγράφη τότε, τὸ 1950, τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Παναγιώτου Μπρατσιώτου:

«Εὕρισκόμεθα πράγματι πρὸ μιᾶς νέας στροφῆς τοῦ Βατικανοῦ, ἀλλὰ στροφῆς εἰς τὴν τακτικὴν καὶ οὐχὶ εἰς τὴν κατεύθυνσιν, ἣτις παραμένει ἀμετάβλητος καὶ δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰμὴ ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν μάνδραν τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας»⁹.

Καὶ ἐπεσφράγιζε τὶς κρίσεις του αὐτὲς ὁ ἀείμνηστος μὲ τὴν ἐξῆς πολὺ χαρακτηριστικὴ διαπίστωση:

«Ὁρθῶς μὲν ἐλέχθη ὅτι διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἠνοιχθῆ μία θύρα ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ, ἀλλ' ἡ θύρα αὕτη δὲν προορίζεται διὰ τὴν δι' αὐτῆς ἐξοδὸν τῶν τέκνων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκ-

8. Παναγιώτου Ἰ. Μπρατσιώτου, αὐτόθι, σελ. 302.

8α. Παναγιώτου Ἰ. Μπρατσιώτου, αὐτόθι, περιοδ. «Ἐκκλησία», ἀριθ. 19/1.10.1950, σελ. 314β.

9. Παναγιώτου Ἰ. Μπρατσιώτου, αὐτόθι, σελ. 315α.

κλησίας, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀπ' αὐτῆς ἀπομακρυσμένων»⁹.

* * *

ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ, ὑπῆρχε παραλλήλως καὶ ἡ μὴ ἐπίσημος στάσις τῶν παπικῶν κύκλων ἐναντι τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

Μία ομάδα ρωμαιοκαθολικῶν θεολόγων καὶ διανοουμένων ἄρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται ζωηρὰ γιὰ τὸ ἐνωτικὸ κίνημα, νὰ παρακολουθῆ βῆμα πρὸς βῆμα αὐτό, νὰ δημιουργῆ ἓνα ἰσχυρὸ ρεῦμα οἰκουμενικῆς προσεγγίσεως καὶ νὰ προετοιμάζῃ τὸ ἔδαφος γιὰ τὸ μελλοντικὸ μεγάλο ἄνοιγμα τῆς *Β' Βατικανῆς Συνόδου*.

Ὡς κορυφαῖα παραδείγματα αὐτοῦ τοῦ κύκλου θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἀναφερθοῦν τὰ ὀνόματα τοῦ Γάλλου Δομινικανοῦ ἱερομονάχου Ὑβ Κονγκάρ, τοῦ Γερμανοῦ βιβλιστοῦ Αὐγουστίνου Μπέα, τοῦ Βέλγου ἱερομονάχου Λαμπέρ Μποντουέν, τῶν Γάλλων θεολόγων Ἐρρίκου Ντε Λυμπὰκ καὶ Ἰωάννου Ντανιελοῦ, τοῦ Ὁλλανδοῦ Καθηγητοῦ Ἰωάννου Βίλλεμπρανς κ. ἄ.¹⁰

Τὸ παράδειγμα τοῦ Γάλλου παπικοῦ ἱερέως στὴν Λυὼν Ἀββᾶ **Παύλου Κουτουριέ** (Couturier, 1881-1956) εἶναι ἐνδεικτικὸ τῶν ἀνεπισημῶν τάσεων ἐντὸς τοῦ Παπισμοῦ ἐναντι τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

10. π. Ἀθανασίου Ἀρμάου, ἐνθ' ἄνωτ.

• **Ἡ στάσις** τοῦ Βατικανοῦ ἐναντι τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* μέχρι τῆς δεκαετίας τοῦ '50 δὲν ἦταν «ἀπολύτως ἀρνητικὴ οὔτε ἀδιάφορος, ὅπως ἀποδεικνύει πρὸς τοῖς ἄλλοις ἡ πρὸς τὴν εἰρημένην Κίνησιν συμπάθεια πολλῶν καὶ ἐγκρίτων ρωμαιοκαθολικῶν, καὶ δὴ καὶ ἡ συμμετοχὴ αὐτῶν εἰς ἀνεπισημῶς συναντήσεις μεθ' ἑτεροδόξων, ἀκόμη δὲ καὶ ἡ ἀποστολὴ παρατηρητῶν εἰς τὰ μεγάλα οἰκουμενικὰ συνέδρια. Αἱ φιλοοικουμενικαὶ συμπάθειαι καὶ αἱ μετὰ τῶν οἰκουμενικῶν κύκλων συναντήσεις καὶ ἀλληλογραφίαι ἐκορυφώθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνακωχὴν».

(**Παναγιώτου Ἰ. Μπρατσιώτου**, ἐνθ' ἄνωτ., περιοδ. «**Ἐκκλησία**», ἀριθ. 18/15.9.1950, σελ. 302α).

Κατά την πρώτη δεκαετία του προηγούμενου αιώ-
νος ὁ Ἀγγλικανὸς **Πάστωρ Παῦλος Οὐώτσον**, τῆς
λεγομένης Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς,
ἴδρυσεν ἓνα *Ἄγιο Ἰσχυρὸν Προσευχῶν ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητος*.

Στις 25.2.1916 ὁ Πάπας Βενέδικτος ΙΕ' (1914-
1922) υιοθέτησε μὲν τὸ *Ἄγιο Ἰσχυρὸν Προσευχῶν ὑπὲρ
τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητος* ἀλλὰ μὲ τὴν ἐξῆς προο-
πτική: οἱ δεήσεις νὰ γίνωνται ὑπὲρ

**«τῆς μεταστροφῆς τῶν χωρισμένων ἀδελφῶν
μας στὴν μοναδικὴ Ποίμνη τοῦ Χριστοῦ»,**

δηλαδή στὴν μάνδρα τοῦ Πάπα.

Κατὰ τὴν δεκαετία τοῦ '30, ὁ **Ἀβθᾶς Παῦλος
Κουτουριέ** ἔδωσε νέες οἰκουμενικὲς διαστάσεις στὶς
προσευχῆς αὐτές· οἱ Χριστιανοὶ ὤφειλαν στὸ ἐξῆς νὰ
μὴ προσεύχωνται γιὰ τῶν μεταστροφή τῶν ἄλλων,
ἀλλὰ γιὰ τὴν ἰδική τους μεταστροφή.

Κατὰ τὸν π. **Κουτουριέ**, οἱ Παπικοὶ

**«ἀντὶ νὰ ρίχνουν ὅλες τὶς εὐθύνες στοὺς
«χωρισμένους ἀδελφούς», ὀφείλουν νὰ συνει-
δητοποιοῦν τὶς δικές τους εὐθύνες καὶ τὰ δικά
τους σφάλματα. Ἀντὶ νὰ προσκαλοῦν τοὺς
ἄλλους σὲ μετάνοια, ὀφείλουν οἱ ἴδιοι νὰ ζη-
τοῦν συγγνώμην γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους κατὰ τῆς
ἐνότητος, νὰ μεταστραφοῦν στὸ αὐθεντικὸ
Εὐαγγέλιο, νὰ ζοῦν τὴν αὐθεντικὴ ἐν Χριστῷ
ζωὴ καὶ νὰ προσεύχωνται: «Δώσε μας, Κύριε,
τὴν ἐνότητα τὴν ὁποία Ἐσὺ θέλησες, μὲ τὸν
τρόπο καὶ μὲ τὰ μέσα ποὺ Ἐσὺ θέλεις!»¹¹.**

11. π. Ἀθανασίου Ἀρμάου, ἐνθ' ἄνωτ.

«Δέκα χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τοῦ π. Κουτουριέ, στὴν Β' Σύνο-
δο τοῦ Βατικανοῦ θριάμβευε ὁ Πνευματικὸς Οἰκουμενισμὸς, τοῦ
ὁποίου ὁ Κουτουριέ εἶχε γίνῃ ὁ μεγάλος Πρόδρομος».

(Αὐτόθι).

ΩΣ ΑΜΕΣΗ απόρροια τῆς ἀρνητικῆς στάσεως τοῦ Παπισμοῦ ἐναντι γενικῶς τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* ἦταν καὶ ἡ ἀρνησίς του νὰ ἀποτελέσῃ μέλος τοῦ «Π.Σ.Ε.».

✠ • Βλ. ἐπίσης: Βασιλείου Θ. Σταυρίδου - Εὐαγγελίας Α. Βαρέλλα, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 168:

«Προφητικὸς ὑπῆρξεν ὁ τόνος, τὸν ὁποῖον ἔδωσεν εἰς τὸν κατ' ἔτος ἑορτασμὸν τῆς ἑβδομάδος προσευχῆς ὁ ἀββᾶς Παῦλος Couturier (1881-1956) ἱερεὺς εἰς τὴν Λυών, "ὡς προσευχὴν διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς καὶ ὅποτε Ἐκεῖνος τὴν θέλει».

• Βλ. ἐπίσης: **Ans J. Van der Bent**, «Couturier, Paul-Iréné», Dictionary of the Ecumenical Movement, p. 238· **Thomas F. Best**, «Week of Prayer for Christian Unity», op.cit., pp. 1064-1065· **Bernard Sesboüé**, «Groupe des Dombes», op.cit., pp. 445-446· «Théo» (L'Encyclopédie catholique pour tous), pp. 487, 585, 589, 1072, Éditions Droquet-Ardant/Fayard, Paris 1993.

Ὁ Ἀββᾶς Παῦλος Κουτουριέ
(*Abbé Paul Couturier, 1881-1956*)

Πρόδρομος καὶ σκαπανεὺς τοῦ Πνευματικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἔδωσε νέες οἰκουμενικὲς διαστάσεις στὸ Ὀκταήμερο Προσευχῶν ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητος.

Ὁ Παπισμός – φερόμενος ἐν προκειμένῳ συνετώτερα καὶ συνεπέστερα ἔναντι τῆς ἐκκλησιολογικῆς ἀποκλειστικότητός του, ἀπὸ ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμινισταὶ* – δὲν ἐδέχθη, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ δέχεται τὴν ιδιότητα τοῦ «*Μέλους*» ἐνὸς παν-ομολογιακοῦ Ὁργανισμοῦ, διότι πιστεύει ὅτι εἶναι ἡ ἀληθῆς καὶ μοναδικὴ Ἐκκλησία, ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς ὁποίας θὰ ἐπανεύρουν τὴν ἐνότητά τους οἱ διηρημένοι Χριστιανοί.

Ἔτσι λοιπόν, μέχρι τοῦ ἔτους 1962, ἓνα περίπου ἔτος μετὰ τὴν «*Γ' Γενικὴ Συνέλευσις*» τοῦ «*Π.Σ.Ε.*» στὸ Νέο Δελχί τῶν Ἰνδιῶν (19.11 - 5.12.1961), ὁ Παπισμός

«ἀπουσίαζε ἀπὸ τὸ οἰκουμενικὸ προσκῆνιο καὶ φαινόταν σχεδὸν ἀμέτοχος ἢ ἀδιάφορος»¹².

Ἔχει προταθῆ μία ἐρμηνεία γιὰ τὴν «*μακρὰ αὐτῆ σιωπῆ*», βάσει τῆς ὁποίας ἡ σιωπῆ τοῦ Βατικανοῦ

«δὲν ἦταν ἀδιαφορία, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μιὰ ἀναμονὴ γιὰ ξαφνικὴ ἐπέμβαση στὰ πράγματα τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως»¹².

Ἴσως νὰ εἶναι ὀρθὴ ἡ ἐρμηνεία αὐτή, ὅταν λάβῃ κανεὶς σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν του ἀφ' ἐνὸς τὴν «*εὐελιξία*» καὶ τὴν «*καλὴ ὀργάνωσις*» τῆς Παπικῆς Διπλωματίας, ἀφ' ἑτέρου τὴν «*εἰσβολή*»¹² κυριολεκτικὰ τοῦ Παπισμοῦ στὸν χῶρο τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* διὰ μέσου τῆς *Β' Βατικανῆς Συνόδου* (1962-1965), ἡ ὁποία ἐγκαινίασε μιαν «*θεαματικὴ ἀλλαγὴ*»¹³.

12. Νίκου Α. Μασσοῦκα, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 221.

13. Νίκου Α. Μασσοῦκα, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 222.

5. Ὁ Ρωμαϊκὸς Οἰκουμενισμὸς

ΗΤΑΝ ΟΜΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙ μία «εἰσβολή» τοῦ Παπισμοῦ στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι ἢ Β' Βατικανὴ Σύνοδος;

Εἶναι ἀναμφισβήτητο, ὅτι διὰ μέσου τῆς Συνόδου αὐτῆς, ὁ μέχρι τότε ἐσωστρεφῆς Παπισμὸς προβαίνει σὲ ἓνα θεαματικὸ ἀνοιγμα,

«πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, μὲ κύριον σκοπὸν τὴν προσέγγισιν, τὸν διάλογον καὶ τὴν συνεργασίαν. Καθολικισμὸς, Ὁρθοδοξία καὶ Διαμαρτύρησις συνηντήθησαν. Πιστεύοντες καὶ μὴ πιστεύοντες, ἀλλόθρησκοι καὶ ἀλλόφυλοι προσήγγισαν ἀλλήλους καὶ ἤρχισαν σκεπτόμενοι ἀπὸ κοινοῦ»¹.

Στὴν παπικὴ αὐτὴν Σύνοδο γεννᾶται λοιπὸν ὁ **Ρωμαϊκὸς Οἰκουμενισμὸς**, ὁ ὁποῖος ἔχει δύο σαφεῖς κατευθύνσεις:

α. μὲ τὸ «**Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ**»: «*Unitatis Redintegratio*» ἐγκαινιάζει τὶς διαχριστιανικὲς σχέσεις σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα καὶ θεμελιώνει τὴν Θεολογία τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν².

1. Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], Πορεία πρὸς τὴν ἐνότητα, τ. Α', σελ. 93, Ἀθῆναι 1977.

• Γιὰ τὴν σχέσι τοῦ Παπισμοῦ μὲ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι κατὰ τὸ διάστημα 1948-1968 βλ.: Lukas Vischer, «*The Ecumenical Movement and the Roman Catholic Church*», στὸ συλλογικὸ ἔργο: *A History of the Ecumenical Movement, 1517-1968*, Vol. II, Chapter 12, pp. 311-352, Third Edition, WCC, Geneva 1993.

2. «**Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ**»: «*Unitatis Redintegratio*» («Ἐνοχία τῆς Ἐνότητος»). Βλ. «**Διατάγματα Β' Συνόδου Βατικανοῦ**», ἐκδόσις «Γραφείου Καλοῦ Τύπου», τ. 7, σελ. 3-37 (Περιεχόμενα: Προίμιο – Κεφ. Α': Ἀρχές τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν Οἰκουμενισμὸ – Κεφ. Β': Ἡ Ἐξάσκηση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ – Κεφ. Γ': Ἐκκλησίες καὶ Ἐκκλησιαστικὲς Κοινότητες χωρισμέναι ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Ἴδρα τῆς Ρώμης).

6. μετὴν «*Δήλωση γιὰ τὶς Σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὶς μὴ Χριστιανικὲς Θρησκείες*»: «*Nostra Aetate*» τίθενται τὰ θεμέλια τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καὶ ἀναπτύσσεται ἡ λεγομένη *Θεολογία τῆς Παγκοσμίου Εἰρήνης* διὰ τῆς *συνεργασίας τῶν Θρησκειῶν*³.

Τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ἐργώδη αὐτὴ προσπάθεια τοῦ «*θεαματικοῦ ἀνοίγματος*» εἶχε ἀναλάβει ἡ *Γραμματεία πρὸς προαγωγὴν τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητος*⁴, τὴν ὁποία ἴδρυσε ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ' τὸ ἔτος 1960, μετὰ πρῶτο Πρόεδρο τὸν Καρδινάλιο Αὐγουστῖνο Μπέα καὶ

• **Βλ.** ἐπίσης: Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Δευτέρα ἐν Βατικανῶ Οἰκουμενικῇ Σύνοδος, Διάταγμα Περί Οἰκουμενισμοῦ, Typis Polyglottis Vaticanis 1965 (Κεφάλαια Α'-Γ', §§ 24, σελίδες 24).

[Στὶς ἐν συνεχείᾳ ἀναφορὰς μας προτιμᾶται ἡ παρούσα ἐκδόσις].

3. «*Δήλωση γιὰ τὶς Σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὶς μὴ Χριστιανικὲς Θρησκείες*»: «*Nostra Aetate*» («*Στὴν Ἐποχὴ μας*»). Βλ. «*Διατάγματα Β' Συνόδου Βατικανοῦ*», ἐκδόσις «Γραφεῖον Καλοῦ Τύπου», τ. 7, σελ. 39-48 (*Περιεχόμενα: Προοίμιο – Οἱ διαφορὲς μὴ χριστιανικὲς θρησκείες – Ἡ μουσουλμανικὴ θρησκεία – Ἡ Ἰουδαϊκὴ θρησκεία – Ἡ παγκόσμια ἀδελφoσύνη*).

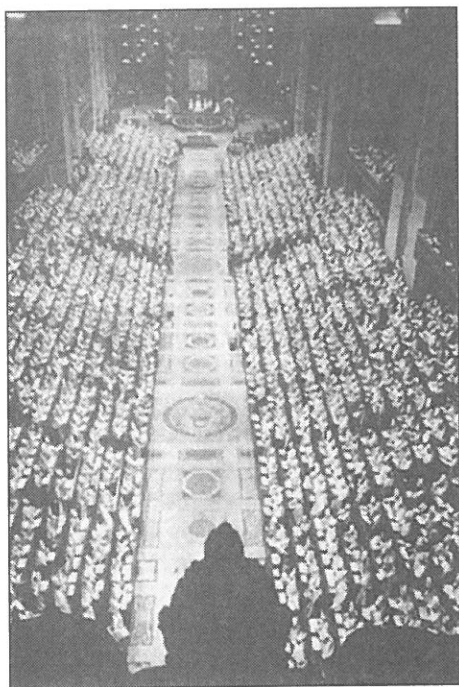
• **Βλ.** τὸ πολὺ ἐνημερωτικὸ ἄρθρο: «*Τριάντα χρόνια διαλόγου Καθολικῶν καὶ ἑτεροθρήσκων*», ἐφημ. «*Καθολικὴ*», ἀριθ. 2741/31.5.1994, σελ. 4.

4. Βασιλείου Θ. Σταυρίδου - Εὐαγγελίας Α. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 169, Ἀνάλεκτα Βλατάδων 47, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Θεσσαλονίκη 1996· *Χρήστου Γιανναρά*, Ἀλήθεια καὶ Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, σελ. 192, ἐκδόσεις «Γρηγόρη», Ἀθήνα 1977.

• **Βλ.** ἐπίσης: Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 65-70, 97, 624-630.

«Ἡ προπαρασκευὴ τῆς συνόδου ὑπῆρξεν ἐξαιρετικὴ, διήρκεσε δὲ 45 ὀλοκλήρους μῆνας. Ἰδρύθησαν δέκα ἐπιτροπαὶ καὶ τρεῖς γραμματεῖαι διὰ τὴν προετοιμασίαν τῶν πρὸς τὴν σύνοδον ὑποβληθησομένων «*σχεδίων*». «*Μεταξὺ τῶν ἰδρυθεισῶν γραμματειῶν ὑπῆρξεν καὶ ἡ μέχρι σήμερον λειτουργοῦσα Γραμματεία ἐπὶ τῆς προωθήσεως τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητος. Αὕτη ἰδρύθη διὰ τοῦ παπικοῦ ἰδιοβούλου «*Superbo Dei nutu*» (Πεντηκοστή 1960)...*».

(Αὐτόθι, σελ. 65-66).

Ἡ Β' Βατικανή Σύνοδος (1962-1965)

Ἡ Β' Βατικανή, ἡ ὁποία θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Παπικοὺς ὡς ἡ **ΚΑ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος**, ἰσχυροποίησε στὸ ἔπακρο τὸ **Πρωτεῖο** καὶ τὸ **Ἀλάθητον** τοῦ Πάπα ὡς θεόθεν δῆθεν ἀποκεκαλυμμένα δόγματα.

«Αἱ ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας ἐκφέρει (ὁ Πάπας), δικαίως ἐλέχθησαν ἀναλλοίωτοι ἐξ ἐαυτῶν καὶ οὐχὶ λόγῳ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ ἐκφέρονται ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος συμφώνως πρὸς ὑπόσχεσιν δοθεῖσαν εἰς αὐτὸν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἁγίου Πέτρου. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐπιδοκιμασίας παρ' ἄλλου, οὐδὲ δύναται νὰ γίνῃ ἔκκλησις διὰ τὰς ἀποφάσεις αὐτὰς εἰς ἄλλο δικαστήριον. Πράγματι ὁ Ρωμαῖος ποντίφηξ... εἶναι ὡς πρὸς τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν, ὁ ὑπέρτατος διδάσκαλος, ἐν τῷ ὁποίῳ διαμένει εἰς μοναδικὸν βαθμὸν τὸ χάρισμα τοῦ ἀλαθήτου, ὅπερ εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀλάθητον τῆς Ἐκκλησίας».

Γραμματέα τὸν μετέπειτα Καρδινάλιο Ἰωάννη Βίλλεμπρανς.

Ἡ *Γραμματεία* αὐτή, μετὰ τὸ τέλος τῆς *Β' Βατικανῆς Συνόδου* (1965), κατέστη μόνιμος καὶ ἀποτελεῖ τὸ συντονιστικὸ ὄργανο τῶν σχέσεων τοῦ Παπισμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους Χριστιανοὺς καὶ τὸ «*Παγκόσμιο Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν*».

Πρέπει νὰ τονισθῆ, ὅτι ἡ εἰδικὴ αὐτὴ *Γραμματεία* τοῦ Βατικανοῦ ἐργάσθηκε ἐπιμελῶς καὶ

«ἐξεπόνθησε μέγα σχέδιον αὐτοτελοῦς Οἰκουμενισμοῦ, ἔχοντος ὡς κέντρον ἀποκλειστικῶς τὴν Ρώμην»⁵.

Ὁ ἰδιάζων αὐτὸς *Οἰκουμενισμός*, ὁ ὁποῖος ἀπεκλήθη προσφυῶς *Ρωμαϊκός* ἢ *Ρωμαιοκεντρικὸς Οἰκουμενισμός*, ἔχει ὡς θεμέλιό του τὸ «*Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ*»: «*Decretum de Œcumenismo*»².

Τὸ ἐν λόγῳ *Decretum*, ὅπως ὀρθότατα ἔχει παρατηρηθῆ,

«δὲν ἄφησε περιθώρια γιὰ αἰσιόδοξες ἐρμηνεῖς αὐτοῦ τοῦ “ἀνοιγματος”»⁶,

ἐφ' ὅσον τὴν πραγμάτωση τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν

«τὴ βλέπει μόνο σὰν ἐπιστροφή τῶν “ἀπο-

5. Ἀρχιμανδρίτου Σπιρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τ. Α', σελ. 366, ἐκδόσεις «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθῆναι 1969.

• Ὁ Καθηγητὴς Ἰωάννης Καρμίρης (†) παρετήρει γιὰ τὴν «*νέαν ὁδὸν εἰς τὸ σύγχρονον πρόβλημα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*», τὴν ὁποίαν ἔεμε τὸ Βατικανό:

«Ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ' καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ρωμαιοκαθολικοὶ θεολόγοι ἐξεπόνθησαν ἐν καλῶς μελετηθὲν εὐρύτατον πρόγραμμα *Ρωμαιοκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, σύμφωνον πρὸς τὴν Λατινικὴν ἐκκλησιολογίαν».

(«*Ἡ Γ' φάσις τῆς Β' Βατικανεῖου Συνόδου*», περιοδ. «*Ἐκκλησία*», ἀριθ. 9/1.5.1965, σελ. 2536 (ἄρθρον Β').

6. Χρήστου Γιανναρά, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 193.

• Βλ. εἰδικὰ τὸ τμῆμα τοῦ *Decretum*, τὸ ὁποῖο παρατίθεται στὸ **Κεφάλαιον 6** τῆς παρούσης ἐργασίας, ὑπόσημ. 2.

σχισθέντων ἀδελφῶν” (fratrum seiunctorum) στους κόλπους τῆς Μιᾶς Καθολικῆς Ἐκκλησίας πὺ ἔχει ὡς κεφαλὴ τὸν διάδοχο τοῦ Πέτρου πάπα τῆς Ρώμης»⁶.

Εἶναι ἐνδεικτικὸ τῆς ποιότητος τοῦ **Ρωμαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ**, ὅτι σὲ θεολογικὸ ἐπίπεδο τὸ «ἀνοιγμα» τοῦ Βατικανοῦ ἐξαντλεῖται κατ’ οὐσίαν σὲ μία πολὺ «συγκαταβατικὴ» διαπίστωση γιὰ τοὺς «διῖσταμένους ἀδελφούς»:

«Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία – λέγει τὸ Decretum – περιβάλλει αὐτοὺς [τοὺς “διῖσταμένους ἀδελφούς”] μετ’ ἀδελφικοῦ σεβασμοῦ καὶ στοργῆς. Πράγματι, ὅσοι πιστεύουν εἰς Χριστὸν καὶ ἔλαβον ἐγκύρως τὸ Βάπτισμα, τελοῦν ἐν ποιᾷ τινὶ κοινωνίᾳ, ἔστω καὶ ἀτελεῖ, μετὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας»⁷.

Ἐνῶ ὁμως σὲ θεωρητικὸ ἐπίπεδο οἱ ἐπίσημες Ἀρχές τοῦ **Ρωμαιοκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ** ἐξέφραζον κατὰ βάθος μίαν δογματικὴ ἀδιαλλαξία, στὴν πρᾶξι ἐγκαινιάσθηκε μία περίοδος «**συστηματικῆς καὶ μεθοδευμένης ἐρωτοτροπίας**»⁸ μὲ τὴν εὐρύτερη **Οἰκουμενικὴ Κίνησι**.

Ἔτσι, μετὰ ἀπὸ κατάλληλη προεργασία, κατὰ τὸ 1965 ἐγκαινιάζεται ἐπισήμως ἡ συνεργασία μεταξὺ Βατικανοῦ καὶ «Π.Σ.Ε.» διὰ τῆς συστάσεως ἐνὸς **Μικτοῦ Ὁμίλου Ἐργασίας**, ὁ ὁποῖος ἔκτοτε δραστηριοποιεῖται ἐργωδῶς⁹.

Ἀπὸ τὴν δεκαετία λοιπὸν τοῦ ’60 ὁ Παπισμὸς φαίνεται ὅτι ἔχει ἀλλάξει ριζικὰ τακτικὴν: εἰσηλθε στὴν **Οἰκουμενικὴ Κίνησι**

7. Διάταγμα Περί Οἰκουμενισμοῦ, ἐνθ’ ἄνωτ., σελ. 7, **Κεφάλαιον Α’**, § 3. Αἱ Σχέσεις μεταξὺ τῶν Διῖσταμένων Ἀδελφῶν καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

8. **Χρήστου Γιανναρά**, ἐνθ’ ἄνωτ., σελ. 193.

9. **Βασιλείου Θ. Σταυρίδου - Εὐαγγελίας Α. Βαρέλλα**, ἐνθ’ ἄνωτ., σελ. 174-176.

«ὕπὸ ἰδιότυπον θεβαίως μορφὴν»· «χωρὶς νὰ γίνῃ Ἐκκλησία-μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, εἶναι μέλος ἐπιτροπῶν αὐτοῦ, συνεργάζεται μετὰ πολλῶν ἐξ αὐτῶν καὶ λαμβάνει μέρος, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ λεχθῆ, σχεδὸν εἰς ἀπάσας τὰς λειτουργίας τοῦ Π.Σ.Ε.»¹⁰.

Τὸ «**ἄνοιγμα**» τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου «**μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν διηρῦνθη καὶ θαίνει ὀλοὲν διευρυνόμενον**»· ἓνας «**πραγματικὸς ὄργασμὸς φιλενωτικῶν ἐκδηλώσεων**»¹¹ ἐνὸς τεραστίου φάσματος μορφῶν ἀποδεικνύει, ὅτι πράγματι ἡ Σύνοδος αὐτὴ τῆς Παποσύνης ἦταν μία «**εἰσβολή**» στὸν χῶρο τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

Μία ὁμως «**εἰσβολή**», ἡ ὁποία εἶναι σαφές, ὅτι δὲν λησμονεῖ τὴν θεμελιώδη Ἄρχὴ πού εἶχε διακηρύξει ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ' τὸ 1963, διαρκούσης τῆς Συνόδου:

«Ἐν μόνον ποιμνιον ὑπάρχει: ὁ κόσμος, καὶ εἰς ποιμὴν: ὁ πάπας»¹²!...

Ὁρθότατα ἄλλωστε ἔχει διαγνωσθῆ, ὅτι οἱ Ἄρχές

10. Βασιλείου Θ. Σταυρίδου - Εὐαγγελίας Α. Βαρέλλα, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 199.

11. Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 97-98.

«*Διὰ τοῦ πρωτοφανοῦς εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν «ἀνοίγματος» τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου «ἤρχισε νὰ γράφηται νέα σελὶς εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν σχέσεων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν». «Τοῦτο ἄλλωστε ἀποδεικνύει ὁ πραγματικὸς ὄργασμὸς φιλενωτικῶν ἐκδηλώσεων, πραγματοποιήσεως οἰκουμενικῶν καὶ διεκκλησιαστικῶν συμποσίων καὶ σεμιναρίων, ἐντάσεως διαχριστιανικῶν ἐπαφῶν, ἀνταλλαγῆς μνηυμάτων καὶ γραμμάτων, συμμετοχῆς εἰς Ἀκολουθίας Οἰκουμενικῶν δεήσεων, ἐπεκτάσεως τῆς δραστηριότητος τῶν Οἰκουμενικῶν Κέντρων καὶ Κέντρων Ἀνατολικῶν Μελετῶν, συστηματικωτέρας ὀργανώσεως τῶν ὑπὲρ τῆς Ἀνατολῆς λειτουργούντων Ἔργων καὶ ἰδρύσεως νέων, διὰ τὴν καλλιτέραν αὐτῆς γνωριμίαν, καὶ ἄλλα.*

(Αὐτόθι, σελ. 16' καὶ 98).

12. Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 322.

πού διέπουν τὸν **Ρωμαϊκὸ Οἰκουμενισμὸ** ἔθεσαν τὶς βάσεις μιᾶς νέας μορφῆς Οὐνίας: τῆς **Οἰκουμενικῆς Οὐνίας**¹³, τῆς ὁποίας ἡ διαβρωτικὴ δρᾶσις ἔχει ἤδη ἀποδώσει, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποδίδῃ, δυστυχῶς, πλουσίους καρπούς.

Ἄρα γε, ποῦ ἀλλοῦ θὰ ἦταν δυνατόν νὰ ἀποδοθῇ ἡ **ριζικὴ ἀλλαγὴ στάσεως** τῶν ὀρθοδόξων **Οἰκουμειστών**, ὥστε – «**μεταίροντες ὄρια αἰώνια**»¹⁴ – νὰ ἀποδέχωνται τὴν ἐκκλησιαστικότητα τοῦ Παπισμοῦ καὶ τὴν δυνατότητα «**κοινωνίας**» μαζί του;

Μόνον ἡ καταλυτικὴ δρᾶσις τῆς **Οἰκουμενικῆς Οὐνίας**, τὴν ὁποία ἀνέπτυξε ὁ **Ρωμαϊκὸς Οἰκουμεισμός**, θὰ ἦταν δυνατόν νὰ λύσῃ τὰ χέρια τοῦ πα-

• Ὁ Ἰωάννης ΚΓ΄ διεκήρυξε τὴν **5.1.1963** μὲ τὴν Βούλλα: «*Mirabilis ille*», ἐξ ἀφορμῆς φιλελευθέρων ἐκδηλώσεων μερικῶν μελῶν τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου:

«**α)** Ἡ Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ – καὶ πᾶσα Σύνοδος – τὴν ὑπαρξίν της ὀφείλει εἰς τὸν πάπαν. **β)** Αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου μόνον διὰ τῆς παπικῆς ἐπικυρώσεως λαμβάνουν ἰσχύν. **γ)** Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐμμένει εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς γραμμὴν καὶ οὐδεμία μεταρρύθμισις ἀπαιτεῖται. **δ)** Ἐν μόνον ποίμνιον ὑπάρχει: ὁ κόσμος, καὶ εἰς ποιμὴν: ὁ πάπας».

13. Εἶχε διαπιστωθῇ ἐγκαίρως ἡ ἐξῆς ἀλήθεια, τὴν ὁποία ἡ πρᾶξις ἔχει δυστυχῶς ἐπιβεβαιώσῃ πλήρως:

«Τὸ «**Διάταγμα περὶ Οἰκουμεισμοῦ**» κατ' οὐσίαν ἀποτελεῖ περίτεχνον καὶ διὰ τοῦτο περισσότερο ἐπικίνδυνον **οὐνιτικὸν κήρυγμα**. Ἡ Β΄ Βατικανὴ σύνοδος, ἀντὶ νὰ καταργήσῃ τὴν **οὐνίαν**, διὰ τοῦ **ρωμαϊκοῦ οἰκουμεισμοῦ** ἔθεσε τὰς βάσεις μιᾶς νέας **οἰκουμενικῆς οὐνίας**, σκοπὸν ἐχούσης τὴν ἀποπλάνησιν τῶν ὀρθοδόξων διὰ τῆς προβολῆς τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας ὡς τῆς μόνης ἀληθοῦς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τὸ θλιβερόν εἶναι, ὅτι ὁ **ρωμαϊκὸς οἰκουμεισμός**, ἡ **νέα αὐτῆ μορφή τῆς οὐνίας**, διὰ τῆς παπικῆς πολιτικῆς τῶν μειδιαιμάτων καὶ φιλοφρονήσεων, τείνει νὰ πείσῃ ἀκόμη καὶ ὀρθοδόξους κληρικούς καὶ θεολόγους περὶ τῶν ἀνυπάρκτων εἰλικρινῶν διαθέσεων τοῦ Βατικανοῦ».

(Ἄρχιμανδρίτου Σπ. Σπ. Μπιλάλη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 357-358).

14. Παροιμ. κθ' 28: «**Μὴ μέταιρε ὄρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου**».

τριάχου κ. Βαρθολομαίου, γιὰ νὰ ὑπογράψῃ μαζί με τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄ **«Κοινὸ Ἀνακοινωθέν»** στὸ Βατικανὸ τὸ 1995 καὶ νὰ διακηρύξῃ μαζί του – μετὰ ξὺ ἄλλων – καὶ τὰ ἐξῆς ἐκπληκτικά:

«Ἐξορκίζομεν τοὺς πιστοὺς μας, Καθολικοὺς καὶ Ὀρθοδόξους, νὰ ἐνισχύσουν τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφωσύνης, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἐκ τοῦ μοναδικοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν μυστηριακὴν ζωὴν»*

Πάπας καὶ πατριάρχης

«περιέλαβον εἰς τὰς προσευχὰς των ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι – ὡς ἐκ τοῦ Βαπτίσματός των – εἶναι ἐνσωματωμένοι εἰς τὸν Χριστόν»¹⁵!...

Ἄρα γε, πὼς θὰ ἦταν δυνατόν τὰ εὐσεβῆ μέλη τῆς Ἀγιωτάτης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ δεχθοῦν τέτοιες κακοδοξίες, ὅταν ἡ Συνοδικὴ Παράδοσις μᾶς διδάσκῃ, ὅτι οἱ αἰρετικοὶ

«ἀλλότριοι τοῦ Θεοῦ τυγχάνουσιν»¹⁶;

Ὅταν ἡ Πατερικὴ Παράδοσις μᾶς βεβαιώνει, ὅτι

«ἀπλῶς ὄλων τῶν αἰρετικῶν τὸ βάπτισμα εἶναι ἀσεβὲς καὶ βλάσφημον καὶ οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει πρὸς τὸ τῶν Ὀρθοδόξων»¹⁷;

15. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 520/3 1.7.1995, σελ. 20: «Κοινὸ Ἀνακοινωθέν», 29.6.1995, Βατικανό.

• Περὶ τῆς αἰρετικῆς **«Βαπτισματικῆς Θεολογίας»**, ἡ ὁποία διακηρύσσεται μετὰ τὸ **«Κοινὸ Ἀνακοινωθέν»**, βλ.: Ἀνδρέου Θεοδώρου, **«Βαπτισματικὴ Θεολογία»**, περιοδ. **«Ὀρθόδοξη Μαρτυρία»** Κύπρου, ἀριθ. 51/Χειμῶνας 1997, σελ. 11-15· Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου, **«Ἡ Βαπτισματικὴ Θεολογία»**, περιοδ. **«Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση»**, ἀριθ. 71/Δεκέμβριος 2001, σελ. 12· Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, **«Ἡ Βαπτισματικὴ Θεολογία» τῶν Οἰκουμενιστῶν – Ἐτέρα μορφή τῆς προτεσταντικῆς «Θεωρίας τῶν Κλάδων»**, περιοδ. **«Ὀρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία»**, ἀριθ. 26-29/Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1992, σελ. 34-43.

16. Ἱεροῦ Κανόνος ΛΔ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Ἁγίας Τοπικῆς Συνόδου.

Ὅταν οἱ εὐσεβεῖς ἔχουν διδαχθῆ, ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν πολὺ περισσότερο γιὰ τοὺς αἰρετικούς Παπικούς, τοὺς **«παραχαράξαντας, μᾶλλον δὲ παντελῶς διαφθείραντας, τὴν τοῦ βαπτίσματος Παράδοσιν»¹⁸**;...

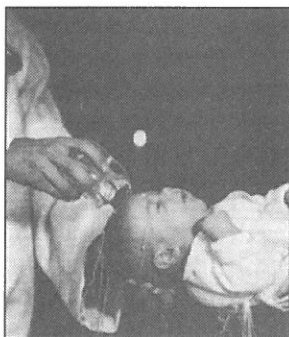
17. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 305, ὑποσημ. 6/Σχόλια στὸν Ἱερὸν Κανόνα 4Ε' (95) τῆς ΣΤ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

• Ὁ Ὅσιος κατακλείει τὸ Σχολίό του ὡς ἐξῆς:

«Καὶ οἱ Λατίνοι, προσερχόμενοι τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, αὐτοὶ ἀπὸ λόγου των πρέπει νὰ ζητοῦν τὸ νὰ βαπτισθοῦν, καὶ ὄχι νὰ παρακινοῦνται εἰς τοῦτο ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους».

18. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 589, ὑποσημ. 2/Σχόλια στὸν Ἱερὸν Κανόνα Α' τοῦ Μεγάλου Βασιλείου:

«Καὶ ἂν οἱ Σχισματικοὶ οὗτοι [Ἐγκρατίται], διὰ τί (ἐπειδὴ) παρεχάραξαν τὴν ἐν τῷ Βαπτίσματι συνήθειαν, ἄξιοι ἐκρίθησαν παρὰ τῷ μεγάλῳ τούτῳ Πατρὶ Βασιλεῖ νὰ βαπτίζωνται, πόσω μᾶλλον πρέπει νὰ βαπτίζωνται οἱ παραχαράξαντες, μᾶλλον δὲ παντελῶς διαφθείραντες τὴν τοῦ Βαπτίσματος Παράδοσιν Λατίνοι, καὶ οὐ μόνον Σχισματικοί, ἀλλὰ καὶ Αἰρετικοὶ φανεροὶ ὑπάρχοντες;».

Τὸ παπικὸ βάπτισμα

Τὸ βάπτισμα τῶν Παπικῶν «οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει πρὸς τὸ τῶν Ὁρθοδόξων» καὶ ἐπομένως «πρέπει νὰ βαπτίζωνται [οἱ Λατίνοι] οἱ παραχαράξαντες, μᾶλλον δὲ παντελῶς διαφθείραντες, τὴν τοῦ Βαπτίσματος Παράδοσιν».

6. Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς

ΜΙΑ ΤΕΛΙΚΗ ἀναφορά στὸν *Παποκεντρικὸ Οἰκουμενισμὸ* θὰ ὀλοκληρώσῃ τὴν *Εἰσήγησί* μας.

Εἶχε ἀναφερθῆ προοιμιακά, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ συνιστᾷ τὴν οὐσία τοῦ *Παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ* εἶναι ἡ ἀνάδειξις τοῦ Πάπα ὡς τοῦ **κεντρικοῦ προσώπου** καὶ τοῦ **μοναδικοῦ στοιχείου** ἐνότητος τῆς διηρημένης Χριστιανοσύνης.

Ἄρά γε, δὲν ἦσαν πράγματι οἱ *Ἐξελίξεις* ποὺ εἶδαμε στὴν ταινία ἐνδεικτικὲς μιᾶς *de facto* ἀναδείξεως τοῦ Πάπα ὡς **κέντρου ἐνότητος**;

Οἱ τεράστιες καὶ ποικίλες διεργασίες, οἱ ὁποῖες συντελοῦνται στὰ ὄρια τοῦ *Ρωμαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ* ἐντεῦθεν τῆς *Β' Βατικανῆς Συνόδου*, θεμελιώνονται ἐπὶ τῆς μυθολογίας τοῦ *Παπικοῦ Θεσμοῦ* καὶ εἰδικώτερα ἐπὶ τοῦ δῆθεν *Πρωτείου* τοῦ Πάπα.

Εἶναι ἐνδεικτικώτατο, ὅτι τὸ *Decretum* περὶ *Οἰκουμενισμοῦ* εὐθύς ἐξ ἀρχῆς προβάλλει τὸν *Παπικὸ Θεσμὸ* ὡς θεμέλιο τῆς ρωμαϊκῆς ἐκκλησιολογίας καὶ ὡς βασικωτάτην *Ἀρχὴν* τοῦ *Ρωμαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ*:

«*Ὁ Χριστός*», λέγει τὸ Διάταγμα, «*μεταξὺ τούτων [τῶν Ἀποστόλων] ἐξέλεξε τὸν Πέτρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, μετὰ τὴν ἐκ μέρους αὐτοῦ ὁμολογίαν πίστεως, ἀπεφάσισε νὰ οἰκοδομήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ· τοῦ ὑπεσχέθη τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ τοῦ ἐνεπιστεύθη, ἀφοῦ ὁ Ἀπόστολος Τοῦ ἀπέδειξε τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, πάντα τὰ πρόβατα...»¹.*

1. Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Δευτέρα ἐν Βατικανῶ *Οἰκουμενικῇ Σύνοδος*, Διάταγμα περὶ *Οἰκουμενισμοῦ*, σελ. 6, *Κεφάλαιον Α'*, *Αἰ περὶ Οἰκουμενισμοῦ Ἀρχαὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, § 2, Typis Polyglottis Vaticanis 1965.

Εἶναι λοιπὸν σαφέστατο, ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου δὲν προέβαλε ἀπλῶς ἕναν **Ρωμαιοκεντρικὸ Οἰκουμενισμὸ**, ἀλλὰ ἕναν κυριολεκτικὰ **Παποκεντρικὸ Οἰκουμενισμὸ**.

Ὁ **Ρωμαιο-κεντριζμὸς** καὶ ὁ **Παπο-κεντριζμὸς** εἶναι ἀλληλένδετοι καὶ ἀλληλο-περιχωροῦνται, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ ἄρθρον πίστεως γιὰ τὸν Οἰκουμενισμὸ τοῦ Βατικανοῦ.

«Διότι μόνον εἰς τὸν ἀποστολικὸν Σύλλογον», δηλώνεται μὲ ἐνάργεια στὸ *Decretum*, **«τοῦ ὁποῖου ὁ Πέτρος προΐσταται, εἶναι ἐμπειστευμένα, κατὰ τὴν πίστιν ἡμῶν, ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὥστε νὰ συγκροτηθῇ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐνσωματωθοῦν ὅλοι ὅσοι, κατὰ τινὰ τρόπον, ἀνήκουν ἤδη εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ»².**

Ἄρα γε, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀκούωνται ἀπαθῶς ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους Οἰκουμενιστὰς οἱ ὑπερφίαλες καὶ αἰρετικές αὐτὲς ἀπόψεις καὶ παρὰ ταῦτα νὰ συμ-προσεύχωνται μὲ τὸν Πάπα;

Θὰ Σᾶς παρακαλοῦσα νὰ ἐντείνουμε τὴν προσοχή μας, καθὼς πλησιάζουμε πρὸς τὸ τέλος, καὶ νὰ προσέξουμε τίς ἀκόλουθες διακηρύξεις τῶν τριῶν τελευταίων Παπῶν· θὰ διαπιστώσουμε ὅτι – πέρα ἀπὸ τὴν ἐξωφρενικότητά τους – ἐκφράζουν μίαν **πάγια**

• **Εἶναι** πολὺ ἐνδεικτικὴ ἡ δήλωσις τοῦ Πάπα Παύλου ΣΤ', ἡ ὁποία περιέχεται στὴν προσφώνησι πού ἀπηύθυνε τὴν 20.11.1963, ὅταν δέχθηκε σὲ γενικὴ ἀκρόασι πολλὰς χιλιάδες πιστοῦς:

«Ὁλόκληρη ἡ Ἐκκλησία ἰδρύθηκε ἐπάνω στὴν πέτρα πού ἔχει τεθεῖ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Ἰησοῦ, δηλαδὴ ἐπάνω στὸν Πάπα, διάδοχο τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων».

(Ἐφημερ. «*La Croix*», 21.11.1963, παρὰ Π. Νέλλα, «Ἐπισκοπικὴ συλλογικότητα: Ἐνα καινούργιο πρόβλημα», περιοδ. «*Σύναξη*», ἀριθ. 80/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2001, σελ. 54).

2. Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ, αὐτόθι, σελ. 8, § 3.

δογματικὴ ἀντίληψι γιὰ τὸν **Παπικὸ Θεσμό**, στὰ ὅρια μάλιστα τοῦ **Ρωμαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ**.

α. Ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ', θεμελιωτῆς τοῦ **Παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ**, στὴν Ἐγκύκλιο Ἐπιστολῆ του: «**Ἡ Αἰώνιος Θεία Σοφία**»/«*Æterna Dei Sapientia*» (1961), ἔλεγε μεταξύ ἄλλων:

«Ἀπεφασίσαμεν νὰ συγκαλέσωμεν τὴν Β' ἐν Βατικανῶ οἰκουμενικὴν Σύνοδον πεπεισμένοι, ὅτι... θὰ προσελκύσῃ τὰ βλέμματα τῶν ἀναριθμητῶν ὁπαδῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ προσελκύσῃ αὐτοὺς νὰ συγκεντρωθῶσι πέριξ τοῦ "ποιμένος τῶν προβάτων τοῦ μεγάλου", ὁ ὁποῖος ἀνέθεσε τὴν ἀνάσιν διαφύλαξιν τῆς ποιμνῆς του εἰς τὸν Πέτρον καὶ εἰς τοὺς διαδόχους αὐτοῦ»³.

β. Ὁ διάδοχός του Πάπας Παῦλος ΣΤ', συνεχιστῆς δραστηριώτατος τοῦ **Παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ**, κατὰ τὴν ἐπίσκεψί του τὸ 1969 στὴν ἔδρα τοῦ «**Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν**» στὴν Γενεύη, ἀντιφωνῶν τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου, ἔλεγε:

«Ἴδου λοιπὸν Ἡμεῖς ἐν μέσῳ ὑμῶν. Τὸ ὄνομα Ἡμῶν Πέτρος. Καὶ ἡ Γραφὴ μᾶς λέγει ποίαν ἐννοίαν ἠθέλησε νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Χριστός, ποῖα καθήκοντα μᾶς ἐπιβάλλει: τὰς εὐθύναις τοῦ Ἀποστόλου καὶ τῶν διαδόχων του»⁴.

γ. Ὁ σύγχρονός μας Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β', ζηλωτῆς θερμότητος τοῦ **Παποκεντρικοῦ Οἰκουμε-**

3. Πάπα Ἰωάννου ΚΓ', Ἐγκύκλιος Ἐπιστολὴ «*Æterna Dei Sapientia*», σελ. 25, μετ. «Καλοῦ Τύπου», Ἀθῆναι 1961.

4. Βασιλείου Θ. Σταυρίδου - Εὐαγγελία Α. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 199, Ἀνάλεκτα Βλατάδων 47, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Θεσσαλονίκη 1996· Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], Πορεία πρὸς τὴν ἐνότητα, τ. Β', σελ. 578, Ἀθῆναι 1978.

νισμοῦ, στὴν Ἐγκύκλιό του: «Ἴνα πάντες ἔν ὤσιν»/«*Ut Unum Sint*» (1995), ὅπως καὶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις, προέβαλε τὸ «**Λειτουργημάτων τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης**», ὡς «**τὸ ὄρατὸ σημεῖο καὶ τὴν ἐγγύηση τῆς ἐνότητος**»:

«**Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία**», ὑποστηρίζει, «**ἔχει τὴν πεποίθηση ὅτι διατήρησε τὴν διακονία τοῦ διαδόχου τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης, ποὺ ὁ Θεὸς ἵδρυσε ὡς “παντοτεινὴ καὶ ὄρατὴ ἀρχὴ καὶ θεμέλιο τῆς ἐνότητος”**»⁵.

Καὶ συνεχίζει:

«**Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησίας... ὑποστηρίζει ὅτι ἡ κοινωρία τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, καὶ τῶν Ἐπισκόπων τους μὲ τὸν Ἐπίσκοπο Ρώμης, εἶναι μία ἀπαραίτητη προϋπόθεση τῆς πλήρους καὶ ὄρατῆς κοινωρίας τῶν χριστιανῶν**»⁶.

* * *

Αἰσθανομαί ὅτι ἔχω ἐπεκταθῆ ἄρκετὰ ἤδη ὁμως τελειῶνω...

Ἡ *Εἰσήγησίς* μας, *Πρῶτο καὶ Δεύτερο Μέρος*, μαζὶ μὲ τὰ τηλεοπτικὰ δρώμενα εἶχαν δύο σαφεῖς στόχους:

5. [Πάπα] Ἰωάννου-Παύλου Β', Ἴνα Πάντες Ἐν ὤσιν (*Ut Unum Sint*) [25.5.1995], *Διδαχὴ 10*, σελ. 98, § 88, μετάφραση: π. Δημητρίου Σαλάχα, ἐκδόσεις «Γραφεῖον Καλοῦ Τύπου».

6. [Πάπα] Ἰωάννου-Παύλου Β', αὐτόθι, σελ. 107, § 97.

• Ἡ ἀμέσως ἐπομένῃ θέσις τῆς ἀπόψεως αὐτῆς εἶναι ἐνδεικτικὴ τοῦ *Παπο-κεντρισμοῦ* ἐν σχέσει καὶ μὲ τὴν Θεοῦ Εὐχαριστία:

«**Πρέπει, πράγματι, ἡ πλήρης κοινωρία, τῆς ὁποίας ἡ Εὐχαριστία εἶναι ἡ ὑπέρτατη μυστηριακὴ φανέρωση, νὰ ἔχει τὴν ὄρατὴ ἐκφρασί της σ' ἓνα λειτουργημάτων [τὸ λειτουργημάτων τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ τοῦ Διαδόχου του], στὸ ὁποῖο ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι ν' ἀναγνωρίζωνται ἐνωμένοι ἐν Χριστῷ καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ νὰ θρῑσκουν τὴν ἐπικύρωση τῆς πίστεως τους**».

(Αὐτόθι).

α. Νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν σοβαρότητα τῆς αἵρέσεως τοῦ Παπισμοῦ, μέσω ἰδίως τῆς ἐκκλησιολογικῆς ἐκτροπῆς τοῦ **Παπικοῦ Θεσμοῦ**, πεμπτουσία τοῦ ὁποίου εἶναι τὸ **Πρωτεῖο** καὶ τὸ **Ἀλάθητο** τοῦ Πάπα.

β. Νὰ ἐνημερωθοῦμε γιὰ τὶς **Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις** τοῦ προηγουμένου ἔτους, οἱ ὁποῖες μαρτυροῦν, ὅτι οἱ ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενισταὶ* τῆς *Καινοτομίας* στηρίζουν δυστυχῶς τὸν **Παπικὸ Θεσμό**, ἀμαρτάνοντες βαρύτατα.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παρακάμπτεται ἀκίνδυνα ἡ διδασκαλία τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεώς μας σχετικὰ μὲ τὴν φύσι τῆς αἵρέσεως καὶ τὴν τηρητέα στάσι ἀπέναντί της;

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, λόγου χάριν, ἀναφερόμενος στὴν αἵρεσι, εἶναι σαφέστατος καὶ ἀπόλυτος:

«Ἀκοινώνητός ἐστι [ἡ αἵρεσις] τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῶν οὐρανῶν ἀλλοτρία» καὶ **«θεομίσητός ἐστιν ἡ αἵρεσις»**⁷.

Ἄρά γε, οἱ αἰρετικὲς ἀντιλήψεις τοῦ Παπισμοῦ, στὶς ὁποῖες ἀναφερθήκαμε, δὲν ἀποδεικνύουν ὅτι μεταξὺ Ὀρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ **«χάσμα μέγα ἐστήρικται»**⁸;

«Καμμία αἵρεσις», ἔγραφε πολὺ χαρακτηριστικὰ ὁ μακαριστὸς π. Ἰουστίνος Πόποβιτς, **«δὲν ἐξηγέρθη τόσον ριζοσπαστικῶς καὶ τόσον ὀλοκληρωτικῶς κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, ὡς ἐπραξε τοῦτο ὁ παπισμὸς διὰ τοῦ δόγματος τοῦ ἀλαθήτου πάπα-ἀνθρώπου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία: τὸ δόγμα αὐτὸ εἶναι ἡ αἵρεσις τῶν αἵρέσεων»**⁹.

Πῶς οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταὶ* ἔχουν γεφυρώ-

7. Μ. Ἀθανασίου, PG τ. 25, στλ. 689A/Ἐπιστολὴ πρὸς Σεραπίωνα PG τ. 25, στλ. 693C/Ἐπιστολὴ πρὸς Μοναχοὺς.

8. Πρβλ. Λουκ. 1στ' 26.

σει τὸ δογματικὸ «**χάσμα**» μὲ τὴν «**αἵρεσι τῶν αἱρέσεων**», ὥστε νὰ ἐνώνωνται μὲ τὸν Πάπα, συμπροσευχόμενοι, συλλειτουργούμενοι, συνευλογούμενοι, συγκληρύττοντες, συμπράττοντες ποικιλοτρόπως καὶ συνδιακονοῦντες δῆθεν τὸν κόσμον;!...

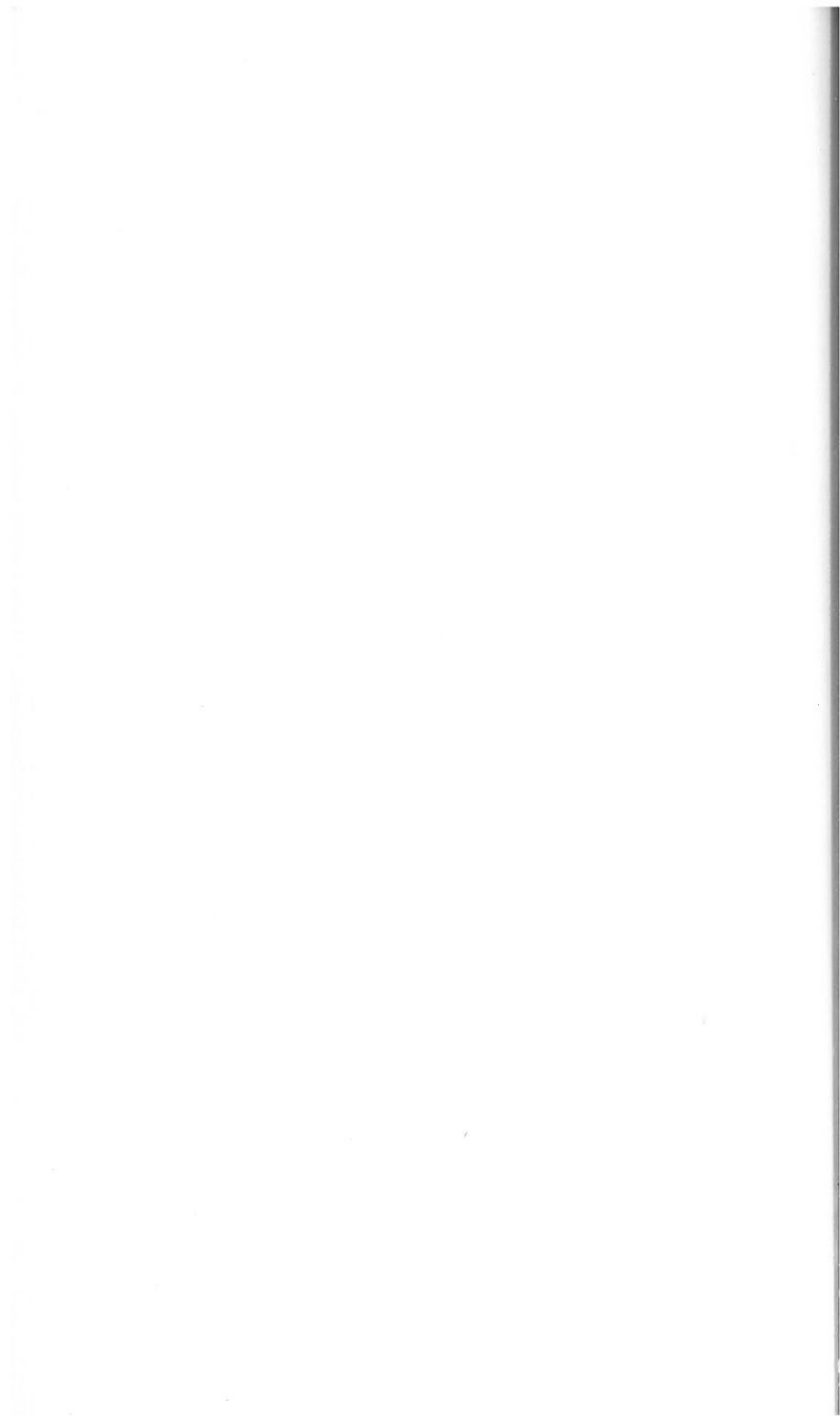
Καὶ ἓνα καταληκτικὸ ἐρώτημα:

Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου νὰ ἔχουν κοινωνίαν μὲ τοὺς Λατινόφρονας Οἰκουμενιστάς, ὅταν ὁ Ἅγιος Μάρκος Εὐγενικὸς μᾶς προτρέπει ἐντονώτατα:

«Φεύγετε οὖν αὐτοὺς [τοὺς Λατινόφρονας], ἀδελφοί, καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς κοινωνίαν· οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς Ἀποστόλους Χριστοῦ»· «φευκτέον αὐτούς, ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὄφεως»¹⁰...

9. Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς (†), Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος, σελ. 159, ἐκδόσεις «Ἀστήρ», Ἀθῆναι 1969.

10. Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου, PG τ. 160, στλ. 172B καὶ στλ. 201CD/Τοῖς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς καὶ τῶν νήσων εὕρισκομένοις Ὁρθόδοξοις Χριστιανοῖς, §§ 6 καὶ 7.

Β΄.
Ἐπίσημες Ἐπισκέψεις
ὀρθοδόξων
οἰκουμενιστῶν ἱεραρχῶν
στὴν «Ἀδελφὴ Ἐκκλησία»
τῆς Ρώμης

Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ καὶ Ἱερομονάχου Κλήμεντος
Ἀγιοκυπριανιτῶν, «Ἐπίσημες ἐπισκέψεις ὀρθοδόξων οἰκου-
μενιστῶν ἱεραρχῶν στὴν “Ἀδελφὴ Ἐκκλησία” τῆς Ρώμης»,
περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 15-16/Ἰανουά-
ριος-Ἰούνιος 1995, σελ. 41-52.

Ἐπίσημες Ἐπισκέψεις
ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν ἱεραρχῶν
στὴν «Ἀδελφὴ Ἐκκλησία» τῆς Ρώμης

Ἡ ἔνωσις δὲν ἀναζητεῖται,
ἀλλὰ ὑφίσταται καὶ ἐκφράζεται

1. Μάταιες «προειδοποιήσεις» τριάντα ἐτῶν

ΣΥΝΕΠΛΗΡΩΘΗΣΑΝ τριάντα ἔτη (1965-1995) ἀπὸ τότε ποῦ «*συντηρητικὸς*» ὀρθόδοξος νεοημερολογίτης κληρικὸς, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Λατινόφρονα πατριάρχη Ἀθηναγόρα καὶ ἐλέγχων αὐτὸν γιὰ τὶς ἐπικίνδυνες ἀκροβασίες του «*περὶ τὴν Πίστιν*» καὶ τὴν ἐν γένει φιλενωτικὴ, παπόφιλη καὶ οἰκουμενιστικὴ τακτικὴ του, ἔγραφε «*προειδοποιητικά*»:

«Ἡ ὑπονομὴ χιλιάδων εὐσεβῶν ψυχῶν, Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, συνεχῶς ἐξαντλεῖται. Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου, ὀπισθοχωρήσατε!...»¹.

Μήπως «*ὠπισθοχώρησε*» ὁ δυστυχὴς πατριάρχης; Δυστυχῶς, ὄχι· τόσο αὐτός, ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ Οἰκουμενισταὶ συνέχισαν καὶ συνεχίζουν τὴν καταστροφικὴ τους πορεία.

Ἔτσι, ἡ παναίρεσις ἀπεκάλυπτε τὴν φύσι καὶ τὸ πρόσωπό της ὄλο καὶ περισσότερο, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ὁ ἴδιος κληρικὸς νὰ χαρακτηρίζῃ τὸν Οἰκουμενισμό ὡς «*ἐπάρατον*», «*ἀπαίσιον συγκρητισμόν*», «*χείρονα πάσης αἰρέσεως*», «*τέρας*»².

Καὶ τὸ ἀποκορύφωμα τῶν χαρακτηρισμῶν:

«Πολλὰ τέρατα ἐγέννησεν ἐν τοῖς καιροῖς

1. Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Ἱ. Θεοδωροπούλου, Ἄρθρα – Μελέται – Ἐπιστολαί, τόμος Α', σελ. 152-153, ὑπογραμ. ἡμέτ. («Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη»).
2. Τοῦ Αὐτοῦ, αὐτόθι, σελ. 163-164, ὑπογραμ. ἡμέτ.

ἡμῶν ὁ "Ἄδης, ἀλλ' ἰσομέγεθες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ οὐδέν!"³...

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ «προειδοποιήσεις» τῶν «συντηρητικῶν» πρὸς τὸν «ὀπαδὸν τοῦ πλέον ἀπαισίου συγκρητισμοῦ»² δὲν ἔπαυσαν:

«Παναγιώτατε, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀφυπνισθῆτε!... Τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μόλις καὶ μετὰ βίας ἀνέχεται Ὑμῶν ἕως σήμερον... Ἄν τελικῶς προχωρήσῃτε ἀκόμη, ἂν προβῆτε εἰς "ἐνώσεις", τότε θὰ ἴδῃτε ποίαν στάσιν θὰ τηρήσῃ ἔναντι Ὑμῶν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος... τότε θὰ ἴδῃτε ποῖοι θὰ ἀκολουθήσουν Ὑμῖν...»⁴.

Τὰ τελευταῖα λοιπὸν τριάντα ἔτη τῆς θεαματικῆς πορείας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μιᾶς πορείας ποὺ ἄρχισε μετὰ τὴν ἀντορθόδοξη Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ 1920⁵, οἱ Οἰκουμενισταὶ μεταθέτουν καὶ καταργοῦν σταδιακὰ ἓνα πρὸς ἓνα τὰ «αἰώνια ὄρια»⁶ τῆς Πατερι-

3. Τοῦ Αὐτοῦ, αὐτόθι, σελ. 164, ὑπογραμ. ἡμέτ.

4. Τοῦ Αὐτοῦ, αὐτόθι, σελ. 165, ὑπογραμ. ἡμέτ.

• Σημειωτέον, ὅτι ἡ «ἐξάντλησις τῆς ἀνοχῆς» καὶ τὸ «ἐκχεῖλισμα τοῦ ποτηρίου» εἶχε ἤδη ἀρχίσει τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸ 1958:

«Ἄγιοι Πατέρες· τὸ ποτήριον τῆς ὑπομονῆς οὐ μικρᾶς μερίδος λαϊκῶν πιστῶν καὶ ἱερέων εὐλαθῶν, ἐγγίζει πρὸς τὸ ἐκχεῖλισμα. Ἡ ἀνοχὴ τῶσων καὶ τῶσων ὑποχωρήσεων καὶ συμβιβασμῶν, ὁσημέραι ἐξαντλεῖται...».

(Βλ. «Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς ἅπασαν τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν», τοῦ Αὐτοῦ, αὐτόθι, σελ. 149).

5. «Ἐγκύκλιος Συνοδικῆ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» (Ἰανουάριος 1920), Ἰ. Ν. Καρμίρη, Δ.Σ.Μ., τ. Β', σελ. 957-960.

• Τὸ ἀντορθόδοξο τῆς Ἐγκυκλίου αὐτῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο τῆς λεγομένης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἐγκεῖται σὲ τρεῖς κυρίως παράγοντας:

α) **βασίζεται** στὴν Βαπτισματικὴ Θεολογία,

β) **προτείνει** τὸν Δογματικὸ Συγκρητισμὸ καὶ

γ) **διέπεται** ἀπὸ μία καθαρῶς Ἐγκοσμιοκρατικὴ Προοπτικὴ.

6. Πρβλ.: «Μὴ μέταιρε ὄρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου» (Παροιμ. κθ' 28).

κῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως, ἀγνοοῦντες τὶς «προειδοποιήσεις» τῶν «συντηρητικῶν» νεοημερολογιτῶν καὶ μᾶλλον μειδιῶντες συγκαταβατικῶς!...

* * *

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΥΜΕ μερικὰ συγκεκριμένα καὶ σταθερὰ «βήματα» τῶν *Οἰκουμενιστῶν* πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν λοιπῶν Φαναριωτῶν ἐπισκόπων, ἰδιαίτερως ἔναντι τοῦ αἰρετικοῦ Παπισμοῦ, πάντοτε ὁμως στὰ πλαίσια «τῆς συγχρόνου οἰκουμενιστικῆς δραστηριότητος τῶν τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν»⁷.

α) Αἴρουν τὰ ἀναθέματα τοῦ 1054 κατὰ τοῦ Παπισμοῦ (7.12.1965)⁸.

β) Διακηρῦσσουν, ὅτι δὲν ὑπάρχουν οὐσιαστικαὶ διαφοραὶ μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ⁹.

7. Κωνσταντίνου Ἰ. Μανίκα, «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Διάλογος Ὁρθοδοξίας-Ρωμαιοκαθολικισμοῦ κατὰ τὶς Α' καὶ Β' Πανορθοδόξους Διασκέψεις τῆς Ρόδου», περιοδ. «Θεολογία», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1991, σελ. 382.

8. Βλ. Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], Πορεία πρὸς τὴν Ἐνότητα, τόμος Β', Ἀθῆναι 1978, σελ. 5-53 (Κεφ. Α' «Ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων (16 Ἰουλίου 1054-7 Δεκεμβρίου 1965)». Τόμος Ἀγάπης/Vatican-Phanar (1958-1970), Rome-Istanbul 1971 (Σχετικὰ κείμενα ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 119, 121-124, 126-132, 141-143, 173, 200-201, 236-237, 277, 279).

• Βλέπε κριτικὴ ἐξ ὀρθοδόξου ἀπόψεως: Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τόμος Β', σελ. 353-364, Ἀθῆναι 1969.

9. Βλ. ἐνδεικτικῶς δηλώσεις τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου στὸ Λονδίνο (13.11.1967):

«Κατὰ τὰ 900 χρόνια ποὺ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ 1054 φθάσαμε οἱ δύο κόσμοι Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως νὰ νομίζουμε, ὅτι ἀνήκουμε σὲ διαφορετικὲς Ἐκκλησίες καὶ σὲ διαφορετικὲς Θρησκείες. Καὶ ἐπομένως γίνεται πρόδηλος ὁ σκοπὸς τῶν Διαλόγων. Νὰ προπαρασκευάσουν ψυχολογικῶς τοὺς Λαοὺς μας ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ Ἐκκλησία καὶ μιὰ Θρησκεία...».

(Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου Ἰ. Βασιλοπούλου, Ἀπὸ τὴν πορείαν τῆς ἀγάπης..., σελ. 53α, Ἀθῆναι 1968).

γ) Θεωρούν τον Πάπα ως «Πρώτον Ἐπίσκοπον τῆς Χριστιανωσύνης»¹⁰.

δ) Ἀλληλογραφούν μὲ τὸν Πάπα, ὡσὰν νὰ ἦταν «κοινωνικός» ἐπίσκοπος, μὲ κάθε ἐκκλησιαστικὴ τάξι¹¹.

• Οἱ ἀπόψεις αὐτὲς ἐπανελήφθησαν τὴν 10.1.1968 (ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 87β: «Πατριαρχικαὶ ἐπισκέψεις καὶ αἱ εὐτυχεῖς συνέπειαι αὐτῶν»).

10. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρουμε τὴν δῆλωσι τοῦ πατριάρχου Δημητρίου στὸ ὑπὸ ἡμερομηνία 3.12.1977 «μῆνυμα» αὐτοῦ πρὸς τὸν Πάπα Παῦλον ΣΤ', ἐπὶ τῇ δωδεκάτῃ ἐπετείῳ τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων (7.12.1965):

«Ἐν τῇ εὐχῇ ταύτῃ πέμπομεν τῇ Ὑμετέρα Ἀγιότητι ὡς ἐλαχίστην ἐκδήλωσιν ἀγάπης, ἀδελφικῆς τιμῆς καὶ ἀναγνωρίσεως ἡμῶν πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον Αὐτῆς, ὡς τοῦ πρώτου τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον Χριστιανωσύνης Ἐπισκόπου, κανδήλαν, ἐν τῷ Ἰδιαιτέρῳ ἡμῶν Πατριαρχικῷ Παρεκκλησίῳ διατηρουμένην, ἵνα τοποθετηθῇ εἰς τὸ Ἰδιαιτέρον Ὑμῶν Παρεκκλήσιον, εἰς ἔνδειξιν ὅτι «φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι»».

(Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 684-5· περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 180/15.12.1977, σελ. 12: «Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Χαλκηδόνος κ. Μελίτωνος εἰς Ρώμην» ἐφημερ. «L' Osservatore Romano», 9-10.12.1977, σελ. 2).

11. Ἐνδεικτικῶς:

α) Πατριάρχης Ἀθηναγόρας πρὸς Πάπαν Παῦλον ΣΤ' (22.11.1963):

«Παῦλῳ τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ Ἀγιωτάτῳ Πάπα τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, χαίρειν ἐν Κυρίῳ... Συγχαρητηρίου προσηρσεις καὶ εὐχὰς ὀλοκαρδίους τῇ Ὑμετέρα Ἀγιωσύνῃ ἐπὶ τῇ εἰς τὸν παλαίφατον τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Θρόνον, θεία εὐδοκία καὶ χάριτι, ἐκλογῇ καὶ καταστάσει Αὐτῆς ἀδελφικῇ διαθέσει ἐν καιρῷ διαπέμψαντες,.... εὐχόμεθα καὶ αὐθις τῇ Ὑμετέρα Ἀγιωσύνῃ ὑγιαίνειν αἰεὶ καὶ εὐκλεῶς προκάθεσθαι τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἐπὶ ἔτη ὅτι μήκιστα... Τῆς Ὑμετέρας γερρασμίας καὶ περισπουδάστου ἡμῖν Ἀγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός, Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηναγόρας».

(Τόμος Ἀγάπης, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 86-88, § 35).

β) Πατριάρχης Δημήτριος πρὸς Πάπαν Παῦλον ΣΤ' (7.12.1975):

«Παῦλῳ τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ Ἀγιωτάτῳ Πάπα τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, χαίρειν ἐν Κυρίῳ... Ἐν τοιοῦτοις ἀδελφικοῖς αἰσθήμασι καὶ οἰκοδομητικαῖς ἐξαγγελίαις κοινωνοῦντες τῇ Ὑμετέρα Ἀγιότητι, πρώτῳ τῇ τάξει καὶ τῇ τιμῇ ἐν τῷ καθόλου Σῶ-

Συνάντησις Ἱεροσολύμων, 6.1.1964

Ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ΄ καὶ ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας

Ὁ οἰκουμενιστὴς πατριάρχης Ἀθηναγόρας († 1972) ὑπεστήριξε, ὅτι

«δὲν θεωρεῖται ἀναγκαία ἡ ἐκ προτέρων δογματικὴ ἐνότης τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνωθοῦν αἱ Ἐκκλησίαι κρατοῦσαι ὅ,τι ἔχει ἐκάστη ὡς πίστιν καὶ δόγμα, καὶ οὕτως ἡνωμένοι νὰ ἀναθέσουν εἰς τὴν θεολογίαν νὰ ἐπιλύσῃ καὶ νὰ ἐναρμονίσῃ ἐν καιρῷ τὰς δογματικὰς αὐτῶν διαφορὰς. Ἄν ἀναμένωμεν – λέγουσι – νὰ ἐκκαθαρισθῶσι πρῶτον αἱ περὶ τὸ δόγμα διαφοραί, ἢ περιπόθητος ἐνωσις ἀπομακρύνεται ἀφ' ἡμῶν καὶ δὲν ἐπιτυγχάνεται, ἐφ' ὅσον τὴν ἐπιζητοῦμεν παραμένοντες διηρημένοι (καὶ ἐχθρικῶς πολλὰκις πρὸς ἀλλήλους διακειμένοι). Ἐνῶ ἐὰν ἐνωθῶμεν πρῶτον, καὶ ἡνωμένοι ἐπιδιώξωμεν τὴν δογματικὴν ἀκρίβειαν, θὰ φθάσωμεν αἰσιώτερον πρὸς τὸ εὐτυχὲς τοῦτο τέλος».

(βλ. περιόδ. «Ἐκκλησία», 15.6.1967, σελ. 326).

ε) Ἐπισκέπτονται τὴν αἰρετικὴ Ρώμη, ὡσὰν νὰ ἐπεσκέπτοντο ἓνα Ὁρθόδοξο Πατριαρχεῖο¹².

στ) Συμπροσεύχονται μὲ τὸν Πάπα καὶ ἀνταλλάσσουν λειτουργικὸ ἀσπασμό¹³.

ματι τοῦ Κυρίου, κατασπαζόμεθα Αὐτὴν ἐν φιλήματι Ἀγίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς καὶ ἐξειδικιασμένης τιμῆς. Τῆς Ὑμετέρας γερασμιωτάτης Ἀγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός, Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριος».

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 139/13.1.1976, σελ. 14 καὶ 15, «Φανάριον-Βατικανόν, Ἡ δεκαετηρὶς τῆς ἀρσεως τῶν ἀναθεμάτων: 1965-1975»).

γ) Πατριάρχης Βαρθολομαῖος πρὸς Πάπαν Ἰωάννην Παῦλον Β' (21.6.1993):

«Τῷ Ἀγιωτάτῳ καὶ Μακαριωτάτῳ Πάπῃ τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ἰωάννη Παῦλῳ Β', ἐν Κυρίῳ χαίρειν. Καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος «ἐπιθυμιὰν ἐπιθυμήσαμεν» (Λουκ. 22, 15), ἵνα συνεορτάσωμεν μετὰ τῆς Ὑμετέρας λίαν ἡμῖν ἀγαπητῆς καὶ περισπουδάστου Ἀγιότητος τὴν Θρονικὴν Ἐορτὴν τῆς κατ' Αὐτὴν Ἐκκλησίας Ρώμης, ... Ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι καὶ τῇ εὐχῇ ὅπως καὶ ἡ νέα αὐτῆ ἐόρτιος συνάντησις τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν εὐλογηθῆ δαψιλῶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου, συγχαίρομεν Ὑμῖν ἐπὶ τῇ εὐσήμῳ ἡμέρᾳ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀναλλοιώτων ἀδελφικῶν ἐν Αὐτῷ αἰσθημάτων. Τῆς Ὑμετέρας γερασμίας Ἀγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός, Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος».

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 493/30.6.1993, σελ. 7: «Συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως στὴ Θρονικὴ Ἐορτὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης»).

12. Βλ. «Ὁ Ἀθηναγόρας Α' εἰς Ρώμην (26-28 Ὀκτωβρίου 1967)», Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 141-196. Ὁ πατριάρχης Δημήτριος στὴν Ρώμη (Δεκέμβριος 1987), περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 392/1.2.1988, σελ. 1-22· ἔφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2457/22.12.1987, σελ. 5-8 καὶ 11, ἀριθ. 2458/5.1.1988, σελ. 4.

13. Ἐνδεικτικῶς: Στὴν Θρονικὴ Ἐορτὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως (30.11.1979),

«εἰς τὴν θεῖαν Λειτουργίαν... προσῆλθεν ἡ Α.Α. ὁ Πάπας... καὶ παρέστη μαζί μὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς συνοδείας του... Ὁ Πάπας ὠδηγήθη εἰς τὸν ἐναντι τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου εἰδικῶς εὐτρεπισθέντα Θρόνον, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐν εὐλαθείᾳ παρηκολούθησε τὴν θεῖαν Λειτουργίαν. Κατὰ τὸ «Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους» ὁ Πάπας κατῆλθε τοῦ Θρόνου καὶ ὁ Πατριάρχης ἐξῆλθε τοῦ

ζ) Συνευλογοῦν μὲ τὸν Πάπα καὶ τοὺς ἀντιπροσώ-
πους τοῦ τῷ ὀρθόδοξο ἐκκλησιασμοῦ¹⁴.

η) Τελοῦν Δοξολογίας πρὸς τιμὴν τοῦ Πάπα ἐντὸς
τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ¹⁵.

θ) Ψάλλουν Πολυχρόνιο στὸν Πάπα δημοσίως καὶ
«ἐπ' ἐκκλησίας»¹⁶.

ι) Μνημονεῦουν στὰ «Δίπτυχα» τῆς Θείας Λειτουργίας
τὸν Πάπα¹⁷.

*Ἱεροῦ Βήματος καὶ ἀντήλλαξαν τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἐν Χριστῷ
ἀγάπης ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα ὄλου τοῦ ἐκκλησιασμοῦ. Ὁ
Πάπας ἀπήγγειλε τὴν Κυριακὴν Προσευχὴν λατινιστί».*

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 221/1.12.1979, σελ. 11 καὶ 12).

14. Ἐνδεικτικῶς: Στὴν Θρονικὴ Ἑορτὴ τῆς Κωνσταντινουπό-
λεως (30.11.1979), μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Θείας Λειτουργίας,
ὅπου παρέστη συμπροσευχόμενος ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β',
ἀντηλλάγησαν προσφωνήσεις καὶ δῶρα καὶ

*«ἐν συνεχείᾳ ἐψάλησαν τὰ πολυχρόνια τῶν δύο Προκαθη-
μένων, οἱ ὁποῖοι ἀντήλλαξαν ἀσπασμὸν καὶ ἠύλγησαν τὰ πλή-
θη», κατόπιν δὲ «ἀνῆλθον διὰ τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος, ἀπὸ τοῦ
ἕψους τῆς ὁποίας ἠύλγησαν τὰ πλήθη χειροκροτοῦντα καὶ εἰ-
σήλθον εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Οἶκον».*

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», αὐτόθι, σελ. 18).

15. Ἐνδεικτικῶς: Κατὰ τὴν ἐπίσκεψί του στὸ Φανάρι
(29.11.1979) ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β'

*«προσῆλθεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ὅπου τῷ ἔγινεν ἡ κατὰ τὸ
Πατριαρχικὸν Πρωτόκολλον ἐπίσημος ὑποδοχὴ καὶ παρέστη εἰς
τὴν πρὸς τιμὴν του τελεσθεῖσαν ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ Δοξο-
λογία», τέλος δὲ «ἡ ὅλη τελετὴ ἐκλείσει μὲ τὰ Πολυχρόνια τῶν
δύο Προκαθημένων, τὸν ἀνταλλαγέντα μεταξύ των ἀσπασμὸν
καὶ τὴν εὐλογίαὶν ποῦ ἀπένειμαν εἰς τὸ ἐκκλησιασμο».*

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», αὐτόθι, σελ. 3 καὶ 6).

16. Βλ. προηγούμενες ὑποσημειώσεις ὑπ' ἀριθ. 14 καὶ 15.

17. Ἐνδεικτικῶς: Ἐόρτιο γράμμα τῶν Χριστουγέννων 1968
τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου πρὸς τὸν Πάπα Παῦλο ΣΤ':

*«Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ταύτῃ (τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ), ἱερουρ-
γοῦντες μετὰ τῆς χορείας τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπο-
λιτῶν καὶ ὑπερτίμων, μνησθησόμεθα ἀπὸ τῶν διπτύχων τῆς καρ-
δίας ἡμῶν τοῦ τιμίου ὀνόματός Σου, ἀδελφὲ Ἁγιώτατε τῆς Πρε-
σβυτέρας Ρώμης Ἐπίσκοπε, ἐνώπιον τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς αὐτοῦ
τούτου τοῦ τιμίου Σώματος καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ τιμίου Αἵμα-*

ια) Ὑποδέχονται τοὺς παπικοὺς ἐπισκόπους ἐνθουσιωδῶς καὶ εὐλογοῦνται ἀπὸ αὐτοῦς¹⁸.

ιβ) Ἐπιτρέπουν στοὺς παπικοὺς ἐπισκόπους καὶ λοιποὺς κληρικοὺς νὰ παρίστανται συμπροσευχόμενοι στὶς Ἐνθρονίσεις ὀρθοδόξων ἀρχιερέων¹⁹.

ιγ) Συντάσσουν εἰδικὲς προσευχὲς καὶ τὶς ἀποστέλλουν στὸν Πάπα, γιὰ νὰ τὶς ἀπαγγεῖλῃ ἐπισήμως σὲ τελετὲς καὶ ἐκδηλώσεις²⁰.

τος τοῦ Σωτήρος ἐν τῇ Θεῖα Λειτουργίᾳ τοῦ Ἁγιωτάτου προκατόχου ἡμῶν, κοινῷ δὲ πατρὸς ἡμῶν, Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου.

Καὶ ἐροῦμεν τῇ ἁγίᾳ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων ἐνώπιον τοῦ ἁγίου θυσιαστηρίου καὶ λέγομέν σοι: τῆς Ἀρχιερωσύνης σου μνησθεῖν Κύριος ὁ Θεός, πάντοτε νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

(Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 293· Τόμος Ἀγάπης, σελ. 528-530, § 242).

18. Ἐνδεικτικῶς: Τὸ 1965 ποντιφίκιος ἀντιπροσωπία, ὑπὸ τὸν Καρδινάλιο Μπέα, ἐπεσκέφθη τὸ Φανάρι (2-5 Ἀπριλίου). Τὴν 4ῃ Ἀπριλίου μετέβη καὶ στὴν Σχολὴ τῆς Χάλκης, ὅπου ὁ σχολαρχῶν ἐπίσκοπος Κλαυδίουπόλεως κ. Ἀνδρέας προσεφώνησε τὸν Καρδινάλιο καὶ κατέκλεισε:

«Δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς ἐξ ὅλης καρδίας ψάλλομεν: "ὡσαννὰ εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου"!...

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Καρδινάλιος ὠμίλησε ἐκτενῶς καὶ νοουθετικῶς πρὸς τοὺς φοιτητὰς καὶ στὸ τέλος

«οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς παρήλασαν πρὸ τοῦ καρδινάλιου καὶ ἐδέχθησαν τὴν εὐλογίαν του»!...

(Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 202-214· Τόμος Ἀγάπης, σελ. 208, § 95).

19. Βλ. περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 247/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1992, σελ. 61-64: «Νέα "Ἱερὰ Παράδοσις"; "Ἐνθρονίσεις" καὶ "Θρονικαὶ Ἑορταὶ" Οἰκουμενιστῶν καὶ ἑτεροδόξων».

20. Βλ. περιοδ. «Ὀρθοδοξία», Ἰούλιος - Σεπτέμβριος 1994, σελ. 620-623: «Αἱ ὑπὸ τῆς Α.Θ. Παναγιότῃτος συνταχθεῖσαι προσευχαὶ τῆς "Ὁδοῦ τοῦ Σταυροῦ" (Via Crucis)».

• **Πρόκειται** γιὰ «κείμενον προσευχῶν καὶ σκέψεων, ἐμπνευσμένων ἐκ τῆς σημασίας τοῦ θεοῦ Πάθους», τὸ ὁποῖο συνέταξε ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος τὸ 1994, «κατόπιν παρακλήσεως» τοῦ Πάπα, «διὰ τὴν καθιερωμένην λιτανεῖαν τῆς "Ὁδοῦ τοῦ Σταυροῦ"»

Συνάντησις Ρώμης, 26.10.1967

Ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ' καὶ ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας

Ὁ οἰκουμενιστὴς πατριάρχης Ἀθηναγόρας († 1972) εἶχε δηλώσει, ὅτι

«ἡ ἐνότης θὰ γίνῃ κάποτε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμεν, θὰ ἔλθῃ μόνη της, ἔτσι ξαφνικά, ὅπως ξαφνικά γίνονται ὅλα τὰ μεγάλα καὶ ἱστορικὰ γεγονότα».

ιδ) Ἀποδέχονται, ὅτι ὁ Παπισμὸς εἶναι «Ἀδελφὴ Ἐκκλησία», ἡ ὁποία κατέχει «ὅσα ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του», πράγμα ποῦ σημαίνει, ὅτι παρέχει «ἀφ' ἑαυτῆς τὰ μέσα τῆς χάριτος καὶ τῆς σωτηρίας»²¹...

Εἶναι προφανές, ὅτι ἤδη ἔχει ἐπιτευχθῆ de facto πλήρης ταύτισις Παπικῶν καὶ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν.

Ἄρα γε, ποιές «ἐνώσεις» ἀναμένονται ἀκόμη γιὰ νὰ ἰδοῦμε τίς ἀντιδράσεις τῶν «συντηρητικῶν»;...

2. Πραξικοπηματικό άνοιγμα

πρὸς τὸ Βατικανό

ΑΣ ΕΠΙΜΕΙΝΟΥΜΕ ὁμως πρὸς τὸ παρὸν στὶς ἐπισκέψεις ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ἐπισκόπων στὸ Βατικανό.

Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνα «φαινόμενο» ποῦ ἄρχισε ἐπιση-

(Via Crucis), εἰς τὸ Κολοσσαῖον κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς Μ. Παρασκευῆς, προεξάρχοντος τοῦ Ρωμαίου Ποντίφηκος». Ἐγράφησαν πολλὰ γιὰ τὴν σημασία αὐτοῦ τοῦ «οἰκουμενικοῦ γεγονότος», στὸ ὁποῖο θὰ ἀναφερθοῦμε ἄλλη φορὰ ἐκτενῶς.

• **Σημειωτέον**, ὅτι ὁ Πάπας στὴν Ἱερωνική Ἐορτὴ τῆς Ρώμης (29.6.1994), στὴν ἀντιφώνησί του πρὸς τὴν πατριαρχικὴ Ἀντιπροσωπία, ὑπεγράμμισε, ὅτι «δὲν μπορῶ νὰ λησμονήσω, τὴν στιγμὴν ταύτην, τὸν μεγαλειώδη καὶ βαθύ στοχασμὸν τοῦ "Δρόμου τοῦ Σταυροῦ" ποῦ μοῦ προσέφευρεν ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ὁ Α' ἐπ' εὐκαιρία τῆς τελετῆς τῆς Μ. Παρασκευῆς στὸ Κολοσσαῖο τῆς Ρώμης».

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 507/31.7.1994, σελ. 5-6).

21. Βλ. τὸ κείμενο τῆς «Βελεμενδίου Ἐνώσεως» (17-24.6.1993) «Ἡ Οὐνία, ὡς μέθοδος Ἐνώσεως κατὰ τὸ παρελθόν καὶ ἡ σημερινὴ ἀναζητήσις τῆς πλήρους κοινωνίας» (§§ 12, 13, 14).

(Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2705/20.7.1993, σελ. 3-4 π. Δημητρίου Σαλάχα, «Σχόλια στὸ κείμενο...», § 6, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 4· περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 496/30.9.1993, σελ. 26-32).

μως πρὶν ἀπὸ τριάντα περίπου χρόνια καὶ παγιώθηκε πλέον, ὥστε νὰ μὴ προκαλῆ τὴν ἀνησυχία τῶν «συντηρητικῶν»...

Τί εἶχε συμβῆ τότε;

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου (1962-1965), μὲ τὴν συνδρομὴ τῆς παπικῆς διπλωματίας καὶ τὶς ἀνεπίτρεπτες μεθοδεύσεις τοῦ Φαναρίου, διεσπάσθη ἡ ἐνότης τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν²².

Στὴν λεγομένη Α΄ Πανορθόδοξη Διάσκεψι τῆς Ρόδου (24.9-1.10.1961) εἶχε προταθῆ, ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ θέματα τῆς μελλούσης Πανορθόδοξου Συνόδου, ἡ «Μελέτη τῶν τρόπων προσεγγίσεως καὶ ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν προοπτικῇ πανορθόδοξῳ» (V. Α΄)²³.

Βάσει αὐτῆς τῆς προοπτικῆς, ἡ πρόσκλησις τοῦ Βατικανοῦ γιὰ ἀποστολὴ παρατηρητῶν συνήντησε τὴν πανορθόδοξη ἄρνησι, ἡ ὁποία γνωστοποιήθηκε μὲ εἰδικὸ Ἀνακοινωθὲν (8.10.1962):

«Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, κατόπιν σχετικῆς προτάσεως τοῦ Βατικανοῦ, ἐξετάσαν τὸ ζήτημα τῆς ἀπὸ μέρους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ παρατηρητῶν παρακολουθήσεως τοῦ ἔργου τῆς συνερχομένης σήμερον Β΄ ἐν

22. Βλ. ἐκτενῶς: Κ.Ι. Μανίκα, «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Διάλογος Ὀρθοδοξίας καὶ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ κατὰ τὶς Α΄ καὶ Β΄ Πανορθόδοξους Διασκέψεις τῆς Ρόδου», περιοδ. «Θεολογία», Ἰανουάριος-Μάρτιος 1991, σελ. 163 κ.ἑ. (ἰδίως τὸ Κεφ. Γ΄: «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Σύγκλησις τῆς Β΄ Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου», Ἰούλιος - Σεπτέμβριος 1991, σελ. 478-501)· ἐπίσης: Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσοστόμου Β΄, Τὰ Πεπραγμένα (15.7.1963-15.7.1964), τόμος Β΄, Ἀθῆναι 1964 («Α΄. Ἡ Β΄ ἐν Ρόδῳ Πανορθόδοξος Διάσκεψις, 27.9.1963», σελ. 9-37).

23. Ἰ.Ν. Καρμῖρη, Δ.Σ.Μ., τ. Β΄, σελ. 984 [1082] («Κατάλογος τῶν θεμάτων τῆς μελλούσης Πανορθόδοξου Προσυνόδου, καταρτισθεὶς ὑπὸ τῆς Α΄ Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου, 1961»).

Βατικανῶ Συνόδου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔκρινεν ἐκ συμφώνου μετὰ τῶν κατὰ τόπους Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς μὴ ἐφικτὴν τὴν ἀποστολὴν εἰς τὴν Σύνοδον ταύτην ὀρθοδόξων παρατηρητῶν»²⁴.

Ὅμως, οἱ κραυγαλέες ἀντικανονικότητες τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡ ἔκδηλος παποφιλία του ἀνέτρεψαν – παρὰ τὶς ὀξύτατες καὶ ἰσχυρότατες ἀντιδράσεις – τὴν πανορθόδοξη αὐτὴν προοπτική, κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς λεγομένης Β΄ Πανορθοδόξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου (26-27.9.1963), καθὼς καὶ τῆς Γ΄ Πανορθοδόξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου (29.10-17.11.1964)²⁵.

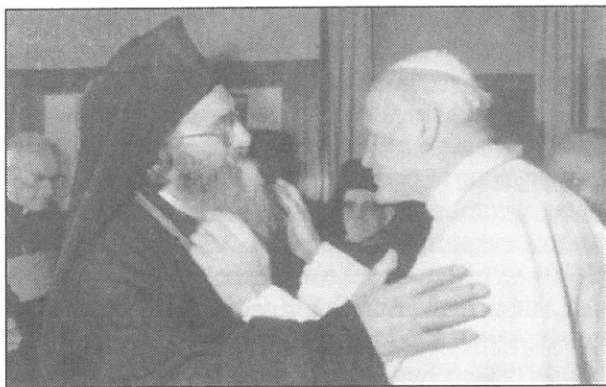
Ἔτσι, κάθε τοπικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶχε στὸ ἐξῆς τὴν ἄδεια νὰ ἐνεργήσῃ ἀδέσμευτα καὶ νὰ ἀποστείλῃ παρατηρητὰς στὶς ἐπόμενες – ἐκτὸς τῆς πρώτης (1962) – φάσεις τῆς Β΄ Βατικανῆς, διότι ὅλη ἡ φαναριωτικὴ δραστηριότης ἐκεῖ τελικὰ ἀπέβλεπε, καθὼς βεβαίως καὶ στὴν περαιτέρω καλλιέργεια «ἀδελφικῶν σχέσεων» μὲ τὸν Παπισμὸ.

Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὰ τὰ σχετικὰ κείμενα τῶν ἀποφάσεων:

«...καίτοι αἱ Ἀντιπροσωπεῖαι τῶν μετεχουσῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ πλειονότητα ἐξέφρασαν τὰς ὑπαρχούσας ἐν τῷ θέματι ἀντιρρήσεις (σ. ἡμ. γιὰ τὴν ἀποστολὴ παρατηρητῶν στὴν Β΄ Βατικανή), ἐν τούτοις ἐγένετο ὁμοφώνως ἀποδεκτὸν ὅπως ἐκάστη τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλη-

24. Κ.Ι. Μανίκα, ἐνθ' ἄνωτ., Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1991, σελ. 379.

25. Βλ. ἐκτενῶς τὰ τῆς ὑποσημ. 22. Ἐπίσης: Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσοστόμου Β΄, Τὰ Πεπραγμένα (15.7.1964-30.9.1965), τόμος Γ΄, Ἀθῆναι 1965 («Γ΄ Πανορθόδοξος Διάσκεψις Ρόδου, 1.11.1964», σελ. 74-84)· Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς, τόμος Β΄, σελ. 358-360, Ἀθῆναι 1969.

«Κοινωνοῦντες... κατασπαζόμεθα»

Ὁ πατριάρχης Δημήτριος καὶ ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄

Τὴν 7.12.1975, ὁ πατριάρχης Δημήτριος († 1991) ἔγραφε πρὸς τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄, ἐπὶ τῇ δεκαετηρίδι τῆς «ἄρσεως» τῶν ἀναθεμάτων:

«Ἐν τοιοῦτοις ἀδελφικοῖς αἰσθήμασι καὶ οἰκοδομητικοῖς ἐξαγγελίαις κοινωνοῦντες τῇ Ὑμετέρᾳ Ἀγιότητι, πρώτῳ τῇ τάξει καὶ τῇ τιμῇ ἐν τῷ καθόλου Σώματι τοῦ Κυρίου, κατασπαζόμεθα Αὐτὴν ἐν φιλήματι Ἁγίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς καὶ ἐξιδιασμένης τιμῆς».

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 139/13.1.1967, σελ. 15).

**σιῶν ἐν τῷ εἰδικῷ τούτῳ θέματι ἐνεργήσῃ ἀδε-
σμεύτως» (Β΄ Διασκέψεως)²⁶.**

«...ἐκάστη τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν» «εἶναι ἐλευθέρα, ἵνα ἐξακολουθῇ, ἐξ ἑαυτῆς καὶ οὐχὶ ἐξ ὀνόματος συνόλης τῆς Ὁρθοδοξίας, καλλιεργοῦσα ἀδελφικὰς σχέσεις μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας...» (Γ΄ Διασκέψεως)²⁷.

26. Κ.Ι. Μανίκα, ἐνθ' ἄνωτ., Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1991, σελ. 495, ὑπογραμ. ἡμέτ.

ΘΑ ΑΞΙΖΕ νὰ ὑπενθυμίσουμε – προτοῦ νὰ προχωρήσουμε – μία μόνον πτυχή τοῦ πραξικοπηματικοῦ τρόπου λήψεως αὐτῶν τῶν ἀποφάσεων:

Ἡ «**Ἀπόφασις**» τῆς Γ΄ Διασκέψεως ἐλήφθη μὲ σπουδῆ, χωρὶς εὐρεΐα συζήτησι καὶ ἐλευθερία λόγου καὶ ἐψηφίσθη ἐξ ὑφαρπαγῆς, «*τῇ εἰσηγήσει τοῦ προέδρου τῆς καὶ ἀντιπροσώπου τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως καὶ Θεείρων Μελιτώνος*» (κατόπιν Χαλκηδόνας)²⁸.

Ὁ καθηγητὴς Ἰωάννης Καρμίρης, ὁ ὁποῖος ἦταν παρὼν στὴν Διάσκεψι, ἰδοῦ πῶς περιέγραψε τὸ «πραξικόπημα»:

«Ἡμεῖς εἶχομεν ἐπιφυλάξεις καὶ ἐπεθυμοῦμεν νὰ γίνωσι διευκρινήσεις ἐπὶ τῆς ὅλης διατυπώσεως τῆς ἐν λόγῳ παραγράφου, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων σημείων τοῦ σχεδίου τῆς ἀποφάσεως, ὅπερ ἠγνοοῦμεν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν πλέον νὰ προκαλέσωμεν γενικὴν συζήτησιν, λόγῳ τοῦ προκεχωρημένου τῆς ὥρας καὶ τῆς σημειωθείσης ἐντάσεως. Τόσον ὅμως σοβαραὶ ἀποφάσεις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνωνται ἐν σπουδῇ τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ καθ' ὃν τρόπον ἐλήφθη αὕτη, ἄνευ δὲ μακρᾶς ἐλευθέρας συζητήσεως ὑφ' ὄλων τῶν συνέδρων, τοῦ κειμένου αὐτῶν ἐγκαίρως διανεμομένου αὐτοῖς πρὸς μελέτην καὶ τυχὸν διόρθωσιν καὶ συμπλήρωσιν αὐτῶν»²⁹.

27. Ἰ.Ν. Καρμίρη, Δ.Σ.Μ., τ. Β΄, σελ. 1010 [1090]· περιοδ. «Ὁρθόδοξος Παρουσία», ἀριθ. 3-4/1964, σελ. 261 (τὸ διπλοῦν αὐτὸ τεῦχος ἀποτελεῖ «Ἀφιέρωμα» στὴν Γ΄ Διάσκεψι Ρόδου)· Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], Πορεία πρὸς τὴν Ἑνότητα, τ. Α΄, σελ. 185, Ἀθῆναι 1978· Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσοστόμου Β΄, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 79.

28. Ἀρχιμανδρίτου Σπυριδῶνος Σπ. Μπιλάλη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 360.

29. Ἰ.Ν. Καρμίρη, Ὁρθοδοξία καὶ Ρωμαιοκαθολικισμός, Β΄, σελ. 36 (ὑποσημ. 1), παρὰ Ἀρχιμανδρίτη Σπυριδῶνι Σπ. Μπιλάλη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 359.

«Εἶναι τῷ ὄντι τελείως ἀδιανόητον, ἐν Διασκέψει ἐμπνεομένη ὑπὸ τοῦ φιλελευθέρου καὶ δημοκρατικοῦ πνεύματος τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως, νὰ περιορίζηται, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψεως καὶ τῆς πίστεως καὶ τοῦ λόγου καὶ δὴ εἰς ἀρχιερεῖς καὶ καθηγητὰς τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας! Ὅπως ἐπίσης δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ τίθενται χρονικὰ ὄρια καὶ περιορισμοὶ κατὰ τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ συζήτησιν τῶν διαφόρων γραπτῶν σχεδίων τῶν ἀποφάσεων καὶ νὰ εἰσάγωνται ταῦτα εἰς τὴν Ὀλομέλειαν πρὸς τελικὴν ἐπιψήφισιν, μὴ τελείως ἔτοιμα καὶ ὠριμα καὶ ἐν σπουδῇ, εἰς νυκτερινὰς ποθ' ὥρας ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ καὶ κατὰ τὴν ὑστάτην στιγμὴν!»³⁰.

* * *

Η «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ» αὐτὴ ἀπόφασις ἀνοίξε ἐπισήμως πλέον τὴν λεωφόρο πρὸς τὸ Βατικανό μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα³¹.

Καὶ οἱ μὲν ἐπιδιώξεις τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν λοιπῶν *Οἰκουμενιστῶν* εἶναι γνωστές, καθὼς καὶ τὰ ἐπιτεύγματα τούς.

Εἶναι ἐπίσης γνωστὸς καὶ ὁ «*θόρυβος*» τῶν «*συντηρητικῶν*» ἀνθροπικῶν καὶ ἀντι-οικουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἔκριναν καὶ κατέκριναν τὶς ἀντορθόδοξες αὐτὲς ἀποφάσεις καὶ ἐνέργειες, ἀλλὰ θεθαίως **μόνον «δημοσιογραφικῶς» καὶ ὄχι «κανονικῶς»,** πράγμα

30. Ἰ. Ν. Καρμίρη, αὐτόθι, σελ. 109, παρὰ Ἀρχιμανδρίτη Σπυρίδωνι Σπ. Μπιλάλη, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 360.

31. **Συνάντησις α'** πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ πάπα Ρώμης Παύλου ΣΤ' στὰ Ἱεροσόλυμα (5.1.1964)· **Ἄρσις** τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1054 (7.12.1965)· **Συνάντησις β'** πατριάρχου καὶ πάπα στὴν Κωνσταντινούπολι (25.7.1967)· **Συνάντησις γ'** τῶν αὐτῶν στὴν Ρώμη (26.10.1967) κ.ἄ.

ποῦ θὰ ἐπέβαλλε ἀκόμη καὶ διακοπὴ «κανονικῶν» σχέσεων, ὅπως ἐπιτάσσει ἡ Ἱερὰ Παράδοσις.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ «θεολογία»³² τοῦ «δυνητικοῦ» καὶ «μὴ ὑποχρεωτικοῦ» χαρακτηρὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἀποτειχίσεως (ΙΕ΄ Ἱ. Κανῶν τῆς Πρωτοδευτέρας Ἱ. Συνόδου) ἔδωσε τὴν ἄδεια στοὺς Λατινόφρονας καὶ Οἰκουμενιστὰς νὰ ἐξισωθοῦν, ὅπως εἶδαμε, μὲ τοὺς Παπικούς.

Μία ματιὰ σὲ πρόσφατα γεγονότα θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ κατανοήσουμε τὸν ἀρνητικὸ ρόλο τῶν «συντηρητικῶν» νεοημερολογιτῶν ἀδελφῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν νὰ κοινωνοῦν μὲ τοὺς Λατινόφρονας καὶ Οἰκουμενιστὰς, παρὰ τὸ ὅτι θεωροῦν αὐτοὺς αἰρετικούς μὲ τὴν πλήρη ἔννοια τοῦ ὄρου:

«Ὁνομάζοντες τοὺς Οἰκουμενιστὰς αἰρετικούς δὲν πιθανολογοῦμεν οὔτε ὑβρίζομεν, ἀλλὰ ἐπαναλαμβάνομεν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὑποχρεούμεθα ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ νὰ γνωρίζομεν καὶ νὰ τηρῶμεν καὶ νὰ διδάσκωμεν... Οἱ κυριώτεροι ἐξ αὐτῶν, τῶν Οἰκουμενιστῶν, εἶναι αἰρετικοὶ πρωτίστως διὰ τὰ φρονήματά των· ἀλλ' ἐπὶ πλέον εἶναι αἰρετικοὶ καὶ ὑπὸ τὴν γενικωτέραν ἔννοιαν τῶν "ἀκοινωνήτων", διότι ἀκριβῶς ἐπικοινωνοῦν συμπροσευχόμενοι μεθ' αἰρετικῶν "ἐπιμενόντων τῇ αἵρέσει". Τέλος δὲ εἶναι "ἀκοινωνῆτοι" καὶ ὑπὸ ἀναθεματισμόν, διότι εἶναι παραβάται "ἀδίστακτοι" πολλῶν συγχρόνως Ἱερῶν Κανόνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἢ Τοπικῶν καὶ Ἀγίων Πατέρων ἀνεγνωρισμένων ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Θὰ

32. Βλ. ἐνδεικτικῶς Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Ἱ. Θεοδοροπούλου, Ἄρθρα - Μελέται - Ἐπιστολαί, τόμος Α΄, σελ. 234-236, ἐν Ἀθήναις 1981: «Ζηλωτικῶν ἀκροτήτων ἐλεγχος», Ἐπιστολὴ «τῷ Ὄσιολογιωτάτῳ Μοναχῷ π. Θεοδωρήτῳ Μαύρῳ, Θεολόγῳ», εἰς Ἅγιον Ὅρος. Ἐν Ἀθήναις τῆ 23.11.1969.

ἤρκει δὲ καὶ μόνον τὸ τελευταῖον τοῦτο, διὰ τὰ χαρακτηρισίζονται καὶ νὰ εἶναι “ἀκοινωνήτοι”, ἔστω καὶ ἂν προσποιῶνται τοὺς ὀρθοδόξως φρονούντας καὶ κηρύττοντας»³³!...

33. Μοναχοῦ Νικοδήμου (Μπιλάλη) Ἀγιορείτου, «Κανονική” ἢ διακοπή τοῦ “μνημοσύνου” τοῦ Ἀθηναγόρου Α΄ ὑπὸ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν / Ἀπάντησις εἰς τὸν σεβ. Θυατεῖρων», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 142/15.6.1971, σελ. 3 (Ἡ βαρυσήμαντος αὐτὴ μελέτη δημοσιεύθηκε σὲ δέκα συνέχειες: «Ο.Τ.», ἀριθ. 131/1.1.1971 - ἀριθ. 147/1.10.1971).

Θρονική Ἑορτὴ Ρώμης, 29.6.1992

Ὁ οἰκουμενιστὴς ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Φαναρίου, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄, εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Δι’ αὐτὸν τὸν μέγαν σκοπὸν καὶ τὴν μεγίστην εἰς βάρος ἀποστολὴν, ἠϋδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ ἐπιλεγῆτε καὶ ἐκλεγῆτε ὡς ὁ Ἐπίσκοπος καὶ Πατριάρχης τῆς σεβασμίας Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης. Εἰς τὰς δυσκόλους ταύτας ἡμέρας, πὸν ζῶμεν ζῆθι καὶ πορεύου, προσθέτων ἄλλας πορείας πρὸς τὸν κόσμον εἰς ὅσας ἤδη ἐπραγματοποιήσατε καὶ γενοῦ γεφυροποιός – pontifex γεφυρώνων τὰ χάσματα καὶ ἐνῶνων τοὺς λαοὺς τῶν Ἐκκλησιῶν μας, οὐδαμῶς δειλιάζων πρὸ τοῦ πολλοῦ μόχθου ἢ τῶν παρεμβαλλομένων ἐμποδίων, ἐκ τῶν ἔσω καὶ ἐκ τῶν ἔξω, εἰς τὴν πορείαν σας».

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 481/31.7.1992, σελ. 4).

Εἶναι δυστύχημα ποὺ οἱ νεοημερολογῖται ἀντι-οικουμενισταὶ ἀδελφοί μας δὲν ἔχουν πλήρη συναίσθησι τῶν ὑποχρεώσεών τους, οἱ ὁποῖες ἀπορρέουν ἀπὸ τὶς διαυγέστατες αὐτὲς θέσεις.

Ἐμεῖς ὁμῶς ὀφείλουμε νὰ προσευχώμεθα, γιὰ νὰ ἀνανήψουν καὶ μετανοήσουν, τόσο γιὰ τὴν **προσωπική τους μεγάλη ἀμαρτία** (κοινωνοῦν μὲ τὴν αἵρεσι τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*), ὅσο καὶ τὴν **συλλογική τους μεγίστη ἀμαρτία** (παρεμποδίζουν τὴν μόνη ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπισι τῆς αἰρέσεως μέσῳ τῆς «κανονικῆς» *Ἀποτειχίσεως*).

Ἐπίσης, ὀφείλουμε νὰ τοὺς ὑπενθυμίζουμε συνεχῶς τὴν ἐξῆς Πατερικὴ Διδασκαλία:

«Ἐχθροὺς γὰρ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος οὐ μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοιοῦτους κοινωνοῦντας μεγάλη τῇ φωνῇ ἀπεφήνατο»³⁴.

«Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὁμῶς τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἰρέσεως συνόλλυνται»³⁵.

«Οἵτινες τὴν ὑγιή πίστιν προσποιοῦνται ὁμολογεῖν, κοινωνοῦσι δὲ τοῖς ἑτερόφροσι, τοὺς τοιοῦτους, εἰ μετὰ παραγγελίαν μὴ ἀποστῶσι, μὴ μόνον ἀκοινωνήτους ἔχειν, ἀλλὰ μηδὲ ἀδελφοὺς ὀνομάζειν»³⁶.

3. Τρεῖς ἐνδεικτικὲς ἐπισκέψεις στὸ Βατικανό

ΑΛΛΑ, ἄς ἐπανέλθουμε στὶς ἐπισκέψεις ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν* ἐπισκόπων στὸ Βατικανό.

34. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1049A/Ἐπιστολὴ ΛΘ', Θεοφίλῳ ἡγουμένῳ, E.L.I.

35. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1164A/Ἐπιστολὴ ΙΕ', Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων, E.L.II.

36. Μ. Βασιλείου, PG τ. 160, στλ. 101D, παρὰ Ἀγίῳ Μάρκῳ Εὐγενικῷ, PG τ. 160, στλ. 101C/Ὁμολογία.

Τρία ἐνδεικτικὰ γεγονότα τοῦ 1994 εἶναι ἀρκετὰ, γιὰ νὰ μᾶς εἰσαγάγουν στὴν οὐσία τοῦ ζητήματος.

α. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1994 στὸ Βατικανὸ

ΣΤΗΝ ΡΩΜΗ συνήλθε Σύνοδος τῶν ὑπὲρ τριακοσίων παπικῶν ἐπισκόπων τῆς Ἀφρικῆς (10.4-3.5.1994), στὴν ὁποία προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄ ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Παρθένιος, ὡς παρατηρητής³⁷.

Ὁ κ. Παρθένιος ἀνταποκρίθηκε στὴν πρόσκλησι καὶ μετέβη στὴν Ρώμη μαζί με τὸν βοηθό του ἐπίσκοπο Κυρήνης κ. Θεόδωρο.

Στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων ὁ Πάπας «*ἐπεφύλαξε θερμοτάτη ὑποδοχή*» στὸν κ. Παρθένιο, ὁ ὁποῖος τὴν 14ῃ Ἀπριλίου χαιρέτισε τὴν παπικὴ Σύνοδο με εἰδικὴ προσφώνησι.

«Στὸ τέλος ὅλη ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων με ἐπικεφαλῆς τὸν Ποντίφηκα τῆς Ρώμης ἐνθουσιασμένη χειροκρότησε καὶ πολλοὶ Ἐπίσκοποι ἰδιαιτέρως στὸ διάλειμμα ἔσπευσαν νὰ συγχαροῦν τὸν Μακαριώτατο».

Τὰ ἐρωτήματα ποῦ ἐγείρονται εἶναι εὐλογα:

Τί θέσι εἶχε ἓνας ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος σὲ μία Σύνοδο ἑτεροδόξων;

Πῶς δικαιολογεῖται, ἐξ ὀρθοδόξου συνοδολογικῆς ἀπόψεως, ἡ παρουσία ἐνὸς ὀρθοδόξου Πατριάρχου σὲ μία παπικὴ Σύνοδο;

Μήπως τούλάχιστον ὁ κ. Παρθένιος ἐκήρυξε λόγον μετανοίας ἢ ἐτήρησε μίαν ἀξιοπρεπῆ στάσι;

37. Βλ. Ἐπισκόπου Κυρήνης Θεοδώρου, «*Η Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ.κ. Παρθένιος Γ΄ εἰς τὴν Σύνοδον τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὴν Ρώμην*», περιοδ. «*Πάνταινος*», Ἀπρίλιος - Ἰούνιος 1994, σελ. 27-31.

Μερικὲς χαρακτηριστικὲς ἀπόψεις τῆς προσφωνήσεώς του θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ κατανοήσουμε τὴν αἰτία τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν παπικῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν μεγάλη πτώσι τοῦ βετεράνου αὐτοῦ *Οἰκουμενιστοῦ*, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε ἀναφανδὸν τὴν πλήρη αἴσθησί του, ὅτι παρευρίσκετο σὲ μία κανονικὴ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας³⁸.

«Ἀγιώτατε Πάπα Ρώμης, Ἀδελφὲ ἐν Χριστῶ· Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῶ, μέλη τῆς Συνόδου γιὰ τὴν Ἀφρικὴ...».

«Ἀκολουθεῖτε τὴν Ἀγία Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Κυρίου μας, νὰ εἰσθε ὁμοῦ, ἐν ἐνότητι, ἀγάπῃ, εἰρήνῃ, ὅπως πιστεύουμε ὅτι Αὐτός, ὁ Χριστός μας, εἶναι μὲ ὅλους ἐσᾶς, στὴν Ἀγία συνάντησί σας, στὶς διαβουλεύσεις σας, στὶς συζητήσεις σας, στὸν διάλογό σας. Ἐπίσης μαζί σας πνευματικῶς εἶναι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ Σῶμα Του, οἱ ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές Του, τὰ τέκνα τοῦ Κυρίου, τὰ ὁποῖα προσεύχονται γιὰ αὐτὴν τὴν Ἀγία Σύνοδο...».

«Οἱ προσευχὲς ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι μαζί σας. Ὁ Κύριός μας εἶναι μαζί σας, ἐπειδὴ εἰσθε ἔτοιμοι νὰ βαστάσετε μὲ θάρρος τὸν σταυρὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀφρικῆς, ἕναν βαρὺ Σταυρὸ, τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου μας, τῆς σταυρώσεως, τῆς ἀναστάσεως. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ γίνεσθε μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θουσίας. Πρόκειται νὰ τὸν ἀκολουθήσετε στὴν Ὁδὸ Του στὸν Σταυρὸ. Εἰσθε μάρτυρές Του, εἰσθε, ἑλληνιστί, οἱ μάρτυρές Του (*witnesses and mar-*

38. Ἡ ὁμιλία/προσφωνήσις τοῦ κ. Παρθενίου ἔχει δημοσιευθῆ ἀγγλιστί. Βλ. περιοδ. «Πάνταινος», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 27-29: «*Intervention to the African Synod... April 14, 1994*» ἐπίσης: ἔφημερ. «*L' Osservatore Romano*»/weekly edition in English, No 17 [1338]/27.4.1994, p. 13.

**Σύνοδος Παπικῶν Ἐπισκόπων Ἀφρικῆς
Ρώμη, 10.4-3.5.1994**

Ὁ συγκροτηστὴς πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Παρθένιος († 1996) ἔλαβε μέρος ὡς παρατηρητὴς καὶ εἶπε μεταξὺ ἄλλων στοὺς Παπικοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἀφρικῆς:

«Πρέπει νὰ εἴσθε ἐν συνδέσμῳ, ἐν διαλόγῳ μὲ τὸν λαὸ τοῦ Ἰσλάμ... Ἡ Ἀφρικὴ ζῆ μὲ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου μας καὶ μὲ τὸ Ἰσλάμ. Ὁ λαὸς τοῦ Ἰσλάμ πιστεύει στὸν ἕνα Θεό... Πρέπει νὰ ἀρχίσουμε τὸν διάλόγῳ μας μὲ ὅλες τὶς θρησκείες...».

(Περιοδ. «Πάνταινος», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1994, σελ. 27-29).

tyrs), ἔτοιμοι νὰ προσφέρετε τὴν ζωὴ σας στὸν λαὸ Του, ὡς μαρτυρία καὶ μαρτύριον...».

«Κάθε Σύνοδος ἀνήκει σὲ ὅλους, ἐνώνεται, συνδέεται μὲ ὅλους, μὲ τὸν λαὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ μὲ τὸν λαὸ ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Ὁ Κύριός μας προσέφερε τὴν ζωὴ Του γιὰ ὅλους, σὲ ὅλους τοὺς χρόνους καὶ ὅλους τοὺς τόπους. Θὰ εἴσθε ἐν συνδέσμῳ μὲ ὅλες τὶς ἄλλες θρησκείες καὶ αὐτοὺς ποὺ δὲν πιστεύουν στὸν Θεό.

Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι πρέπει νὰ

εἶσθε ἐν συνδέσμῳ, ἐν διαλόγῳ μὲ τὸν λαὸ τοῦ Ἰσλάμ – θὰ ἀνακαλύψετε πῶς, πότε καὶ ποῦ. Ἡ Ἀφρικὴ ζῆ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου μας καὶ μὲ τὸ Ἰσλάμ.

Ὁ λαὸς τοῦ Ἰσλάμ πιστεύει στὸν ἕνα Θεό. Στὸ Ἅγιο Κοράνιο διαβάζουμε γιὰ τὸν Κύριό μας, καὶ γιὰ τὴν μητέρα Του, τὴν Παρθένο...».

«Ἡ νέα χιλιετία ἀρχίζει σὲ ἕξι χρόνια. Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου μας, πρέπει νὰ ἀρχίσουμε τὸν διάλογό μας μὲ ὅλες τὶς θρησκείες, νὰ συναντήσουμε ἀλλήλους, νὰ ἰδοῦμε ἀλλήλους, νὰ προσπαθήσουμε νὰ ζήσουμε μαζι...».

«Ἡ Ἐκκλησία Σας, ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί, ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τῆς Αὐτοῦ Ἀγιότητος, τοῦ Ἁγίου Πατρός, μὲ τὴν ζωὴ Του, τὰ λόγια Του, τὰ ταξίδια Του, ἔχει ἀνοίξει πόρτες καὶ παράθυρα, ψυχὲς καὶ καρδιὲς σὲ ὅλον τὸν ἕνα κόσμο, ποῦ ἦσαν κλειστὲς...».

«Εἶναι (ὁ Πάπας) ἕνας «μάρτυς» (“witness”) τοῦ Κυρίου μας καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, ἕνας μάρτυς (martyr) ἐνότητος, ἀγάπης καὶ εἰρήνης.

Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα...»³⁹.

Ἀφήνοντας ἀσχολίαστα ὅσα ἐπακολούθησαν, ἐπισημαίνουμε ἀπλῶς τὸ κατάντημα τοῦ δυστυχοῦς πατριάρχου, ἐκφραζόμενο εὐκαίρως-ἀκαίρως μὲ τὴν «διαχριστιανικὴ» καὶ «διαθρησκευτικὴ» σκέψι του, ὅπως τὴν καλλιιεργεῖ ἡ πολυετῆς συμμετοχὴ του στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι.

Οἱ ἀκόλουθες ἐνδεικτικὲς ἀπόψεις του γιὰ τὸν «διάλογο» μὲ τὸ Ἰσλάμ καὶ τὸν Ἰουδαϊσμό, καθὼς καὶ γιὰ τὴν «ἱεραποστολή» ποῦ ἀναπτύσσει τὸ Πατριαρχεῖο του, ὁμιλοῦν ἀφ’ ἑαυτῶν καὶ ἀποτελοῦν «ἐρμηνεία» τῆς προσφωνήσεώς του στὴν παπικὴ Σύνοδο.

39. Ὑπογραμ. ἡμέτ.

«...γιὰ τὸν Διάλογο μὲ τὸ Ἰσλάμ καὶ τὸν Ἰουδαϊσμό.

Ἔχομε χρέος νὰ κινούμεθα καὶ νὰ συνεχίζομε. Εἶναι ἡ μόνη ὁδός, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλη, γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐνότητα τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἄλλων, τῶν λαῶν καὶ τῶν θρησκειῶν...

Πιστεύουμε καὶ οἱ τρεῖς σ' ἓνα Θεό...

Δὲν μπορεῖς νὰ εἶσαι ἄρνηση τῶν θρησκειῶν στὸν κόσμο...

Ὁ Διάλογος μὲ τὶς θρησκείες εἶναι ἅγιο αἶτημα τῶν καιρῶν μας...

Ἡ ἀπομόνωση σήμερα εἶναι κίνδυνος γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ γένος μας. Δὲν τὸ θέλει αὐτὸ ὁ Χριστός, ὁ Θεός μας...

Οἱ πρὸ πολλοὶ πιστοὶ μας, παιδιὰ τοῦ Πατριαρχείου, εἶναι προσήλυτοι, ἄλλοτε εἰδωλολάτρες. Δὲν καλοῦμε κοντά μας ποτὲ Ἀφρικανούς ἀπὸ ἄλλες χριστιανικὲς ἐκκλησίες...»⁴⁰.

6. Τὴν 29.6.1994 καὶ πάλι στὸ Βατικανό

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ Κωνσταντινουπόλεως ἀπέστειλε τὸ 1994, ὅπως κάθε χρόνο, ἐπίσημη Ἀντιπροσωπία, γιὰ νὰ συμμετάσχη στὴν «Θρονικὴ Ἑορτὴ» τῆς αἰρετικῆς Ρώμης.

Οἱ Παπικοὶ ὁμολογοῦν, ὅτι

«ὁ ἀδελφικὸς συνεορτασμὸς τῶν θρονικῶν ἐορτῶν τῶν Ἐκκλησιῶν Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως κατέστη πλέον ἱερὰ παράδοση στὶς σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν»⁴¹.

40. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Παρθενίου, «Ἡ Ὁρθοδοξία μπροστὰ στὴν τρίτη χιλιετία τῆς», περιοδ. «Καθ' ὁδόν», ἀριθ. 5/Μάϊος-Αὐγούστος 1993, σελ. 13-19 (ἀφιέρωμα: «Οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς»).

41. Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2635/7.1.1992, σελ. 3, ὑπογραμ. ἡμέτ.: «Πρῶτὴ θρονικὴ ἐορτὴ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας μὲ τὸν Βαρθολομαῖο στὸν πατριαρχικὸ θρόνο».

Ἄλλὰ καὶ οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ἀποδέχονται, ὅτι ἡ ἀμοιβαία αὐτὴ συμμετοχὴ στὶς «Θρονικὲς Ἐορτὲς» εἶναι **«καθιερωμένη ἀπὸ ἐτῶν παράδοση»**⁴².

Κατὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς,

«ἡ ἀπὸ ἐτῶν καθιερωθεῖσα ἀνταλλαγὴ ἐπισημῶν Ἀντιπροσωπειῶν κατὰ τὰς Θρονικὰς ἐορτὰς τῶν Ἐκκλησιῶν Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ρώμης» συνεχίζεται **«ἐπιτυχῶς ἄχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν»**⁴³.

Ἡ νέα αὐτὴ «Ἱερὰ Παράδοσις»⁴⁴ εἶχε ἀρχίσει τὸ 1969 μὲ πρωτοβουλία τοῦ Βατικανοῦ, ἐπὶ πατριάρχου Ἀθηναγόρου.

Τότε ἡ αἰρετικὴ Ρώμη, ἀποβλέπουσα στὴν εὐρυτέρα **«ἐμβάθυνσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν»**, ἐξεδήλωσε τὴν πρόθεσιν τῆς πρὸς περαιτέρω ἀνάπτυξιν τοῦ τομέως τῆς **«συμπροσευχῆς»**. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἔκρινε εὐλογοῦν νὰ μετέχη

42. Βλ. ἐνδεικτικῶς περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 443/15.7.1990, σελ. 2, ὑπογραμ. ἡμέτ.: «Ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴ θρονικὴ ἐορτὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης».

43. Περιοδ. «Ὁρθοδοξία», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1994, σελ. 853: «Ἐπίσημος Ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν θρονικὴν ἐορτὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης».

• **Στὴν Θρονικὴ Ἐορτὴ** τῆς Κωνσταντινουπόλεως (30.11.1994) ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς πολὺ χαρακτηριστικά, προσφωνῶν τὸν Καρδινάλιο κ. Ἐδουάρδο Κάσιδου:

«Τὸ ἀπὸ τινῶν δεκαετιῶν ἐπικρατήσαν ἀξιεπίαινον ἔθος τῶν δύο ἀδελφῶν ἡμῶν Ἐκκλησιῶν, ἧτοι τῆς Πρεσβυτέρας καὶ τῆς Νέας Ρώμης, ὅπως ἀνταλλάσσωμεν ἐπίσημον ἀντιπροσωπεῖαν καὶ ἐπίσκεψιν ἐπὶ τῇ Θρονικῇ ἐκατέρας Ἐορτῇ, ἀπεδείχθη ὄντως πράξις θεάρεστος καὶ πολλαχῶς ἄνωθεν εὐλογημένη».

(Περιοδ. «Ὁρθοδοξία», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1994, σελ. 877).

44. Βλ. περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 247/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1992, σελ. 61-64: «Νέα Ἱερὰ Παράδοσις»; «Ἐνθρονίσεις» καὶ «Θρονικαὶ Ἐορταὶ» Οἰκουμενιστῶν καὶ ἑτεροδόξων».

ἐπισημῶς στὴν *Θρονικὴ Ἑορτὴ* τῆς Κωνσταντινουπόλεως (30 Νοεμβρίου)⁴⁵.

Ἔτσι, τὸν Νοέμβριο τοῦ 1969 ἡ Ἀντιπροσωπία τοῦ Βατικανοῦ, ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Καρδινάλιου Ἰ. Βίλλεμπρανς, μετέβη στὸ Φανάρι καὶ ἔλαβε μέρος συμπροσευχομένη στὴν πανηγυρικὴ πατριαρχικὴ Θ. Λειτουργία, ὅπου ἔγιναν προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις ἐνωτικοῦ καὶ οἰκουμενιστικοῦ χαρακτήρος, τὸν δὲ πανηγυρικὸ τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε ὁ τότε ἀρχιμανδρίτης Βαρθολομαῖος Ἀρχοντώνης⁴⁶.

* * *

ἌΛΛΑ θεωροῦμε ἀναγκαία μία κάπως ἐκτενῆ παρένθεσι.

Εἶναι βεβαίως εὐνόητος, ἐξ ἐπόψεως *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, «ἡ ἐκκλησιολογικὴ σημασία τῶν *Θρονικῶν Ἑορτῶν Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως*», τί ἐκφράζει καὶ ποῦ ἀποβλέπει⁴⁷.

Ἐνδεικτικῶς, ὁμολογεῖται, ὅτι

*«ἡ κατ' ἔτος τακτικὴ ἀνταλλαγὴ τῶν ἐπισκέψεων τούτων ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν θρονικῶν ἐορτῶν τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Νέας Ρώμης ἀποτελεῖ ἀδελφικὴν μὲν ἀλλὰ καὶ ἐκκλησιολογικὴν πρᾶξιν. Καὶ μόνον δι' αὐτῆς αἱ δύο Ἐκκλησίαι θεολογοῦν, βιοῦν τὴν θεολογίαν τῆς κοινωνίας καὶ διακηρύσσουσιν τὴν ἀμοιβαίαν ἀναγνώρισιν καὶ παραδοχὴν ἀλλήλων»*⁴⁸.

45. Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], Πορεία πρὸς τὴν Ἐνότητα, τόμος Α', σελ. 321, Ἀθήναι 1978 (Κεφ. ΙΒ'. «Ἡ Ρώμη εἰς τὴν θρονικὴν Ἑορτὴν τοῦ Φαναρίου», σελ. 320-336).

46. Βλ. τὸ πλήρες κείμενο τῆς ὁμιλίας αὐτόθι, σελ. 330-336, μὲ τίτλο «...Διὰ τὸ θαῦμα τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως».

47. Βλ. π. Δημητρίου Σαλάχα, «Ἡ ἐκκλησιολογικὴ σημασία τῶν θρονικῶν ἐορτῶν Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως», ἔφημερ. «Καθολικὴ», (α) ἀριθ. 2012/10.1.1978, σελ. 1 καὶ 4, (β) ἀριθ. 2013/17.1.1978, σελ. 3, (γ) ἀριθ. 2014/24.1.1978, σελ. 3 καὶ 4.

Ἡ βαρύτης αὐτῆς τῆς «*θεολογίας ἐν τῇ πράξει*», *προλαμβανομένου ἔτσι καὶ ἐπηρεαζομένου ἀμέσως τοῦ λεγομένου «Θεολογικοῦ Διαλόγου»*, εἶναι μεγίστη, διότι

«τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰς τὸ ἐν γένει ἔργον τῆς προαγωγῆς τοῦ διαλόγου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως μετὰ τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης πορεύεται συνοδικῇ καὶ πανορθοδόξῳ διαγνώμῃ»⁴⁸.

Ἐπιμένουμε ὀλίγο ἀκόμη στὸ σοβαρώτατο αὐτὸ θέμα, γιὰ νὰ γίνῃ πλήρως ἀντιληπτό, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τί ἐπέδωκε τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως μὲ τὶς πραξικοπηματικὲς ἀποφάσεις τῶν Β΄ καὶ Γ΄ Πανορθοδόξων Διασκέψεων τῆς Ρόδου (1963, 1964) καὶ πῶς κυριολεκτικὰ «*σύρει*» τὶς λοιπὲς τοπικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες μὲ τὸ ἐπικάλυμμα τῆς «*συνοδικῆς καὶ πανορθοδόξου διαγνώμης*».

Ὁ «*Θεολογικὸς Διάλογος*» μὲ τὴν αἰρετικὴ Ρώμη θὰ ἀρχίζε τὸ 1980. Ὅμως, τὸ 1977, καὶ ἐνῶ ὑποτίθεται ὅτι εὕρισκόμεθα ἀκόμη στὸ στάδιο τῆς προετοιμασίας, κατὰ τὴν *Θρονικὴ Ἑορτῆ* τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκφράζονται ἤδη τὰ «*ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα*» τοῦ «*Διαλόγου*»!...

Οὐνίτης Καθηγητῆς, διερμηνεύων λίαν ἐπιτυχῶς τὴν ἐννοια τῶν ἐκατέρωθεν δηλώσεων (Καρδινάλιου Βίλλεμπρανς καὶ πατριάρχου Δημητρίου)⁴⁹ συμπεραίνει:

«Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία πιστεύει, ἀναγνωρίζει καὶ διακηρύσσει ὅτι αἱ δύο Ἀδελφαὶ Ἐκκλη-

48. Ἐνθ' ἄνωτ., ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2012/10.1.1978, σελ. 1 καὶ 4, ὑπογραμ. ἡμέτ.

49. Βλ. αὐτὰς ἐν Π. Γρηγορίου [Paul Grigoriou Garó], ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 679-683· περιόδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 180/15.12.1977, σελ. 2-11: «Ἡ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς θρονικῆς ἑορτῆς ἐπίσκεψις εἰς Φανάριον ἀντιπροσωπείας τοῦ Βατικανοῦ».

σίαι, Καθολικὴ καὶ Ὁρθόδοξος, συμμετέχουν τοῦ αὐτοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας, τοῦ αὐτοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, τῆς αὐτῆς μυστηριακῆς πραγματικότητος. Τὴν αὐτὴν διακήρυξιν κάμνει καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης», «ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοινὴν ἀπόφασιν ὅπως ὁ θεολογικὸς διάλογος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν περὶ Μυστηρίων»⁵⁰.

«Ἡ κοινὴ περὶ Μυστηρίων διδασκαλία ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ πολλαπλότητι θεολογικῶν θεωρήσεων καὶ τῆς πράξεως καὶ ἡ κοινὴ περὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας πίστις των ὠδήγησαν αὐτὰς εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἀναγνώρισιν καὶ παραδοχὴν ἀλλήλων»⁵¹.

«Ὅθεν, ἀπὸ τὴν πρόσφατον νέαν ἀδελφικὴν συνάντησιν τῆς πρεσβυτέρας καὶ τῆς Νέας Ρώμης οἱ Χριστιανοὶ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως... ἀποκομίζουν νέα ἐλπιδοφόρα μηνύματα. Πράγματι, ὡς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρὸς Ἐφεσίους, “ἄρα οὖν οὐκέτι ἐσμὲν ξένοι”, ἰδίως ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ Καθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, καθότι συμμετέχομεν τοῦ αὐτοῦ Μυστηρίου τοῦ Χριστοῦ, τοῦ αὐτοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας του, ἔχομεν δὲ κοινὰ τὰ Μυστήρια τῆς σωτηρίας μας, κοινὴν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν»⁵¹.

Εἶναι λοιπὸν προφανές, ὅτι ὁ λεγόμενος «Θεολογικὸς Διάλογος» ἀπλῶς ἐπισφραγίζει «πανορθοδόξως» αὐτὰ ποῦ ἤδη ἔχει ἐξαγγεῖλει τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἐξ ὀνόματος ὅλης τῆς Ὁρθοδοξίας!...

Γιατί λοιπὸν ἐξανίστανται τώρα οἱ «συντηρητικοὶ» καὶ οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες γιὰ τὴν «Βελεμένδιο Ἐνωσι»;

50. Ἐνθ' ἄνωτ., ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2013/17.1.1978, σελ. 3, ὑπογραμ. ἡμέτ.

51. Ἐνθ' ἄνωτ., ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2014/24.1.1978, σελ. 3 καὶ 4, ὑπογραμ. ἡμέτ.

Μήπως αὐτὴ παρουσιάσθηκε ὡς κεραυνὸς ἐν αἰθρᾷ;

Ἄγνοοῦν (ἐπιτρέπεται νὰ ἀγνοοῦν;), ὅτι πρὸ τοῦ «Βελεμενδίου» εἶχαμε ἀλλεπάλληλα «Βελεμένδια» θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς;

* * *

ΟΜΩΣ, ἄς ἐπιστρέψουμε στὴν «Θρονικὴ Ἑορτὴ» τῆς Ρώμης τοῦ 1994.

Ἡ Ἀντιπροσωπία τοῦ Φαναρίου ἀπετελεῖτο ἀπὸ τοὺς Λατινόφρονες μητροπολίτη Ἡλιουπόλεως καὶ Θεῖρων κ. Ἀθανάσιο, τὸν ἐπίσκοπο Κρατείας κ. Γεννάδιο (βοηθὸ τοῦ μητροπολίτου Ἰταλίας) καὶ τὸν ἀρχιμανδρίτη κ. Πολύκαρπο Σταυρόπουλο (πρωτοσύγκελλο τῆς αὐτῆς μητροπόλεως)⁵².

Ἡ πατριαρχικὴ Ἀντιπροσωπία, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, παρέστη συμπροσευχομένη στὴν ἐόρτια λειτουργία ποὺ ἐτέλεσε ὁ Πάπας στὸν Ἅγιο Πέτρο⁵³, ὅπου τῆς ἐπεφυλάχθη ἰδιαίτερος ἐγκάρδια ὑποδοχὴ, ὁ δὲ μητροπολίτης κ. Ἀθανάσιος ἔφερε μανδύα⁵⁴.

Ὁ κ. Ἀθανάσιος, κατὰ τὴν ἐπίδοσι τοῦ πατριαρχικοῦ μηνύματος, σὲ εἰδικὴ ὡς συνήθως ἀκρόασι, προσεφώνησε καταλλήλως τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄ καὶ – μεταξὺ τῶν ἄλλων – ἐγκωμίασε αὐτὸν μὲ τρόπον ἀνεπίτρεπτον καὶ τὸν προέτρεψε νὰ ἐξακολουθήσῃ

52. Βλ. περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 507/31.7.1994, σελ. 2: «Πατριαρχικὴ Ἀντιπροσωπία στὴ Θρονικὴ Ἑορτὴ τῆς Ἐκκλησίας Ρώμης»· περιοδ. «Ὁρθοδοξία», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 853· ἐφημερ. «L'Osservatore Romano», Ν. 27[1348]/6.7.1994, Ν. 28 [1349]/13.7.1994 καὶ Ν. 29 [1350]/20.7.1994· περιοδ. «Irenikon», 1994/No 2, pp. 204-207· περιοδ. «Eastern Churches Journal», Vol. 1, No 2/Summer 1994, pp. 209-212.

53. Βλ. περιοδ. «Ὁρθοδοξία», ἐνθ' ἄνωτ.

54. Βλ. ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2750/13.9.1994, σελ. 4: «Ὁ Πάπας περιμένει τὸν Οἶκουμ. Πατριάρχη».

τὴν πρωτοπορεία του στὸ διαχριστιανικὸ καὶ διαθρησκειακὸ του ἄνοιγμα:

«Ὁμῶς διαβιούμεν συγχρόνως καὶ εἰς μίαν περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Θεία Πρόνοια ἠύδότησεν, ὅπως τῆς “Προκαθημένης τῆς Ἀγάπης” προΐσταται ἡ Ὑμετέρα Ἀγιότης, ἡ ὁποία μὲ τοὺς λόγους, τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ ὄραματα Αὐτῆς ἔχει ἀφήσει ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς Της.

Ἀγιώτατε, προβάλετε μὲ διαφάνειαν τὴν ἱστορικὴν καὶ σύγχρονον ταυτότητα καὶ αὐτοσυνειδησίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐντείνετε τὰς προσευχὰς ὑμῶν καὶ προσπάθειας διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἰδεωδῶν τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἰσότητος μεταξὺ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν μεγάλων μονοθεϊστικῶν Θρησκειῶν, τῶν λοιπῶν θρησκευμάτων καὶ τῶν ἐθνῶν, διὰ τὸ καλὸν τῶν ἀνθρώπων ὅλης τῆς γῆς.

Νὰ εἰσθε βέβαιος, ὅτι τοῦτο θὰ εἶναι ἡ αὐθεντικωτέρα συμβολὴ Ὑμῶν εἰς τὸ ἐορτασθησόμενον “Μεγάλον Ἰωβηλαῖον τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου” κατὰ τὸ ἔτος 2000»⁵⁵!....

55. Περιοδ. «Ὁρθοδοξία», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 856· περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 4.

• Ἀξίζει νὰ ἀναφερθῆ, ὅτι ὁ Πάπας στὴν ἀντιφώνησί του, ἔχων ὡς πρότυπο τὴν ἐνότητα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου – παρὰ τὶς ποικίλες ἀντιθέσεις των, ἐπανελάβε γιὰ πολλοστὴ φορά τὴν γνωστὴ οἰκουμενιστικὴ θεωρία τῆς «**συμπληρωματικότητος**»:

«Μία ἀνάλογος συμπληρωματικότης ὑφίσταται καὶ εἰς τὰς δύο παραδόσεις μας, τὴν ἀνατολικὴν καὶ τὴν λατινικὴν, ὅμως, ὅπως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πάντοτε μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀποστολῆς»!...

• Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταί, σχολιάζοντες σχετικὲς δηλώσεις τοῦ Πάπα σὲ ἄλλη περίπτωσι, διερμηνεύουν τὴν ἐνωτικὴ ἀντίληψί του:

γ. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1994 καὶ πάλι δυστυχῶς στὸ Βατικανὸ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑ τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β', με γενικὸ θέμα: «*Ἡ ἀφιερωμένη ζωὴ καὶ ὁ ρόλος τῆς στὴν Ἐκκλησία καὶ στὸν κόσμον*», πραγματοποιήθηκε στὸ Βατικανὸ ἡ «*Ἐ' Κανονικὴ Γενικὴ Σύγκλησις τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Παπισμοῦ*».

Εἶχε προσκληθῆ καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ὁποῖου ἐπίσκοπος Τράλλων κ. Ἰσιδωρος (Ἠγούμενος καὶ Πατριαρχικὸς Ἐξάρχος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου τῆς Πάτμου), παρέστη στὴν παπικὴ αὐτὴ Σύνοδο, μάλιστα δὲ στὴν συνεδρία τῆς 5ης Ὀκτωβρίου, ἡ ὁποία ἄρχισε με τὴν προσευχὴ «*Adsumus*» ἀπὸ τὸν Πάπα, ἐξεφώνησε καὶ εἰδικὴ ὁμιλία.

Ὁ Φαναριώτης ἐπίσκοπος εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς, βεβαίως πάντοτε ἐντὸς τοῦ πνεύματος τῆς θεολογίας τῶν «*Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν*»:

«Εἶμαι ἐξαιρετικὰ συγκινημένος ἀπὸ τὴν

«Πρόκειται, κατὰ τὴν ἀποψη τοῦ Πάπα, γιὰ δύο παράλληλες παραδόσεις, ἰδιαιτέρως πλούσιες καὶ πολὺ χρήσιμες γιὰ τὴν Ἐκκλησία, κατ' οὐσίαν ὁμως γιὰ τὴν ἴδια πίστη».

(Περιοδ. «*Ἐπίσκεψις*», ἀριθ. 516/31.3.1995, σελ. 10: «Ὁ Πάπας ἐκφράζει τὴν εὐχὴ γιὰ ἐνότητα μετὰ τὴν Ὁρθοδοξία»· ἔφημερ. «*Καθολικὴ*», ἀριθ. 2747/12.7.1994, σελ. 1: «Οἱ πρωτοκορυφαῖοι εἰκὼν τῆς Ἐκκλησίας»· ἔφημερ. «*L' Osservatore Romano*», N. 29 [1350]/13.7.1994, pp. 1 καὶ 2: «*Complementarity serves a common mission*»).

• **Ἐπίσης ὁ Πάπας, κατὰ τὴν ὁμιλία του στὸν Ἅγιο Πέτρο, «ἐξῆρε ἐνώπιον τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν τὴν παρουσία τῆς Πατριαρχικῆς Ἀντιπροσωπείας» καὶ δὲν «ἐλησμόνησε» νὰ ὑπογραμμίσῃ ἐμμέσως πλὴν σαφῶς τὸ πρωτεῖο του.**

(Περιοδ. «*Ἐπίσκεψις*», ἀριθ., 507/31.7.1994, σελ. 6 καὶ 7· ἔφημερ. «*L' Osservatore Romano*», No 27[1348]/6.7.1994, p. 1: «*Feast of Peter and Paul helps consolidate the Church's faith*»).

**«Θ' Κανονικὴ Γενικὴ Σύγκλησις
τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Παπισμοῦ»
Ρώμη, Ὀκτώβριος 1994**

Στὴν συνεδρία τῆς 5.10.1994 τῆς Παπικῆς Συνόδου, ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Ἰωάννου Παύλου Β', ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπος Τράλλεων κ. Ἰσίδωρος, τότε Ἡγούμενος καὶ Πατριαρχικὸς Ἐξαρχος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου τῆς Πάτμου, εἶπε μεταξὺ ἄλλων, ἀπευθυνόμενος στοὺς Παπικοὺς ἐπισκόπους:

«Εἶμαι ἐξαιρετικὰ συγκινημένος ἀπὸ τὴν γενναιοδωρία τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μοῦ ἔδωσε τὸ προνόμιο νὰ εὐρίσκωμαι ἐδῶ σήμερα στὴν σεβάσμια αὐτὴ Σύγκλησι τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀδελφῆς ἡμῶν Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἐπίσης νὰ ἀντιπροσωπεύω τὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τὴν ἀποστολὴ πού μοῦ ἐνεπιστεύθη ἡ Αὐτοῦ Ἀγιότης ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ὁ Α'. Μεταφέρω στὸν Ἀγιώτατο Πάπα τῆς ἀρχαίας Ρώμης Ἰωάννη Παῦλο Β' καὶ σὲ ὅλους σας, μέλη αὐτῆς τῆς ἁγίας Συνόδου, τὸν ἀδελφικὸ του ἐναγκαλισμὸ καὶ τὶς καλύτερές του εὐχές, ὥστε ἡ ἐργασία σας νὰ προχωρήσῃ ὁμαλά».

(Ἐφημερ. «L' Osservatore Romano», No 43 [1363]/ 26.10.1994, p. 7).

γενναιοδωρία τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μοῦ ἔδωσε τὸ προνόμιο νὰ εὐρίσκωμαι ἐδῶ σήμερα στὴν σεβάσμια αὐτὴ Σύγκλησι τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀδελφῆς ἡμῶν Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἐπίσης νὰ ἀντιπροσωπεύω τὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τὴν ἀποστολὴ ποῦ μοῦ ἐνεπιστεύθη ἡ Αὐτοῦ Ἀγιότης ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ὁ Α΄. Μεταφέρω στὸν Ἀγιώτατο Πάπα τῆς ἀρχαίας Ρώμης Ἰωάννη Παῦλο Β΄ καὶ σὲ ὅλους σας, μέλη αὐτῆς τῆς ἁγίας Συνόδου, τὸν ἀδελφικὸ του ἐναγκαλισμὸ καὶ τὶς καλύτερές του εὐχές, ὥστε ἡ ἐργασία σας νὰ προχωρήσῃ ὁμαλά».

«Ἡ παρουσία μου μεταξύ σας, σεβαστοὶ ἀδελφοί, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς θελήσεως τῶν Ἐκκλησιῶν μας. Αὐτὲς ἐπιθυμοῦν νὰ ἐντείνουν τὶς ἐπαφές τους, παρὰ τὰ προσκόμματα, τὰ ὁποία τίθενται στὶς σχέσεις τους».

«Σὲ κρίσιμες ἐποχὲς ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐνδυναμώθηκε ἀπὸ τοὺς καρπούς αὐτοῦς (τῆς Ἀνατολικῆς μοναστικῆς ζωῆς ποῦ μεταφυτεύθηκε στὴν Δύσι), καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνδυναμώνεται μεγάλως ἀπὸ αὐτούς, (ἐφ' ὅσον) τὰ μοναχικὰ τάγματα ἀποτελοῦν τὴν ἐξαιρετικὴ τῆς δόξαν. Ἡ Μονὴ Κρυπτοφέρρης ἐδῶ στὴν καρδιὰ τῆς Ρώμης ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ σύμφωνα μὲ τὴν Ἀνατολικὴ παράδοσι γιὰ αἰῶνες καὶ ἀποτελεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους θησαυροὺς τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας...».

«Στὸ Μοναστήρι τῆς Πάτμου, τὸ 1988, μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἐορτῶν γιὰ τὸν ἑνατο αἰῶνα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του, εἶχα τὴν χαρὰ νὰ δεχθῶ τὸν Καρδινάλιο Χάμερ, Ἀπεσταλμένο τῆς Αὐτοῦ Ἀγιότητος τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου

του Β'. Είμαι εύτυχής σήμερα, διότι θεωρώ, ότι κατά τινα τρόπον ανταποδίδω την επίσκεψι αυτή, ως απεσταλμένος σὲ σᾶς ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο...»⁵⁶.

Δὲν θεωροῦμε σκόπιμο νὰ σχολιάσουμε τὴν παρουσία καὶ τὶς δηλώσεις τοῦ ἐπισκόπου Τράλλων κ. Ἰσιδώρου, διότι ὁμιλοῦν ἀφ' ἑαυτῶν.

4. Καλλιέργεια Δογματικού Συγκρητισμού

ΜΕΤΑ ΟΛΙΓΑ παραδείγματα ποὺ ἀναφέραμε ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν* ἱεραρχῶν στὸ Βατικανὸ εἶναι πασιφανὲς ποῦ ὀδηγεῖ ἡ λεγομένη *Οἰκουμενικὴ Κίνησις*, ἡ ὁποία **δὲν ἐξαντλεῖται βεβαίως μόνον στοὺς «Διαλόγους»**.

Οἱ καλοπροαίρετοι εὐσεβεῖς καὶ ζηλωταὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πατερικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως ἀντιλαμβάνονται πολὺ καλά, ὅτι μέσῳ τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* καλλιεργεῖται ὁ **Δογματικὸς Συγκρητισμὸς**.

Ἡ ἔνωσις ἔχει ἐπιτευχθῆ **de facto** μέσῳ τοῦ συγχρωτισμοῦ, τῆς συναναστροφῆς καὶ τῆς στενῆς ἐπαφῆς καὶ σχέσεως, στὶς ποικίλες λεγόμενες διαχριστιανικὲς δραστηριότητες.

Αὐτὴ ἄλλωστε ἦταν καὶ ἡ «στρατηγικὴ» τῆς **Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920**, ἡ ὁποία θεωρεῖται – καὶ δικαίως – ἡ βάση καὶ τὸ θεμέλιο τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

Ἡ «στρατηγικὴ» αὐτὴ ἀποτελεῖ ὄντως **«σημεῖον τῶν καιρῶν»**: ὀρθόδοξοι καὶ αἰρετικοί, ἐμμένοντες στὶς οἰκεῖες δογματικὲς θέσεις τους, συσκέπτονται, συμπροσεύχονται, συλλειτουργοῦνται καὶ συνεργάζονται, καλλιεργοῦντες τὸν **Δογματικὸ Συγκρητισμὸ**, ὁ

56. Ἐφημερ. «L' Osservatore Romano», No 43 (1363)/ 26.10.1994, p. 7: «*Catholics and Orthodox listen to the Spirit*».

ὁποῖος σαφῶς τείνει στήν ἄρμονική καί ἀδιατάρακτη συνύπαρξι ἀληθείας καί πλάνης, φωτὸς καί σκότους, δηλαδή στήν κατ' οὐσίαν κατάργησι τοῦ κηρύγματος τῆς μετανοίας⁵⁷.

* * *

ΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ ἔχουν ἐπίγνωσι, ὅτι οἱ «Διάλογοι», ἰδίως μὲ τοὺς Παπικούς, ἔχουν **«χαρακτήρα ἔντονα τεχνοκρατικὸ καὶ ἐλάχιστα, ἢ καὶ καθόλου, ἐκκλησιαστικόν»**, ἐφ' ὅσον τὸ «πλήρωμα» τῶν διαλεγόμενων **«οὔτε συμμετέχει ἐνεργά, οὔτε ἐνημερώνεται ὑπεύθυνα καὶ ἀντικειμενικά»**⁵⁸.

Συναφὲς ἄλλωστε εἶναι καὶ τὸ θέμα τῆς «διαδικασίας ἀποδοχῆς» (Reception) τῶν πορισμάτων καὶ τῶν

57. Πρβλ. Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Ἱ. Θεοδοωροπούλου, Ἄρθρα - Μελέται - Ἐπιστολαί, τόμος Α', σελὶς 43, ἐν Ἀθήναις 1981:

«Ἡ Ἐκκλησία δὲν συσκέπτεται ἐπὶ ἴσοις ὄροις μετὰ τῶν αἰρετικῶν. Διαλέγεται θεθαίως μετ' αὐτῶν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς. Τὸ νὰ συγκροτῶνται "Οἰκουμενικὰ Συμπόσια" ἢ ἄλλου τύπου Συνέδρια μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῆς πανσπερμίας τῶν αἰρετικῶν καὶ ἐν αὐτοῖς νὰ συσκεπτώμεθα περὶ καθορισμοῦ κοινῶν ἑορτασμῶν, ἐμμενόντων ὁμῶς καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ (Ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν) ἐν τοῖς οἰκείοις Δογματικοῖς χώροις, τοῦτο, ἄγνωστον καὶ ἀδιανόητον ὄν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὄζον δὲ ἀπαισίου θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καὶ τείνον εἰς τὴν καθιέρωσιν τῆς ἄρμονικῆς καὶ ἀδιαταράκτου συνυπάρξεως ἀληθείας καὶ πλάνης, φωτὸς καὶ σκότους, μόνον ὡς "σημεῖον τῶν καιρῶν" δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ».

58. Κ. Ἱ. Μανίκα, «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Διάλογος Ὀρθοδοξίας - Ρωμαιοκαθολικισμοῦ κατὰ τίς Α' καὶ Β' Πανορθόδοξους Διασκέψεις τῆς Ρόδου», περιοδ. «Θεολογία», Ἰανουάριος-Μάρτιος 1991, σελ. 164.

• Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἀντιμετωπίζει εὐρύτερα ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, «διότι αὕτη εὐρίσκεται εἰς χεῖρας εἰδικευμένων θεολόγων καὶ δὲν φθάνει μέχρι τῶν χριστιανῶν τῆς θάσεως».

(Δήλωσις τοῦ πάστορος André Appel, Προέδρου τῆς Η' Συνελεύσεως τοῦ «Σ.Ε.Ε.»/«Κ.Ε.Κ.» στὰ Χανιά τῆς Κρήτης, 18-25.10.1979. Βλ. περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 219/1.11.1979, σελ. 5).

«συμπεφωνημένων κειμένων» από τὰ διαλεγόμενα μέρη, διότι βεβαίως στους «Διαλόγους» υποτίθεται ὅτι συμμετέχει ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ (ἡ «Συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας») καὶ **«ὄχι μόνο μία ομάδα εἰδικῶν ποὺ ἔχουν ὡς "ἐπάγγελμα" τὸν οἰκουμενισμό»⁵⁹.**

Καὶ ἐνῶ γίνεται δεκτὸ ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστάς, ὅτι **«ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο προέχει εἶναι... ἡ πλήρης ἐνημέρωση τῶν πιστῶν ὡς πρὸς τὴν πορεία καὶ ἐξέλιξη τῶν διαλόγων»⁶⁰.**

καὶ ἐνῶ δηλώνουν, ὅτι

«ὁ ὀρθόδοξος λαὸς δὲν γνωρίζει τίποτε γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση... ἀλλ' ἴσως εἶναι τυ-

59. Βλ. ἔφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2403/14.10.1986, σελ. 3: «Κριτικὴ Βιβλίου» (Ὁ π. Δ. Σαλάχας παρουσιάζει τὸν Α' τόμο τοῦ «Οἰκουμενικοῦ Ἐγχειριδίου»/«Enchiridion Oecumenicum»-Διεθνεῖς Διάλογοι 1931-1984).

• **Στὴν εἰσαγωγὴ τοῦ «Ἐγχειριδίου»** γίνεται λόγος γιὰ τὴν δικαιοσύνη τῆς «ἀποδοχῆς» καὶ τὶς διαφορὲς φάσεις τῆς. Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενιστὰι ἀσφαλῶς θὰ «ἐλέγχωνται» ἀπὸ τὶς σχετικὲς ἀπόψεις τῶν παπικῶν ἐπιμελητῶν τῆς ἐκδόσεως, παρόμοιες τῶν ὁποίων οὔτε ἐξέφρασαν, τούλάχιστον δημοσίως καὶ εὐρέως, οὔτε βεβαίως καὶ ἐφήρμοσαν, παρὰ τὶς θεωρίες περὶ «ὀρθοδόξου συνοδικότητος» κ.τ.δ.

60. Περιοδ. «Ἐνημέρωσις», Ι-1994/10, σελ. 6: «Συνῆλθε τὸ Ἔκτο Φόρουμ ἐπὶ τῶν διμερῶν θεολογικῶν διαλόγων»· ἔφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2759/29.11.1994, σελ. 4: «Ἀπαραίτητοι ὄροι ἀποδοχῆς τῶν συμπεφωνημένων».

• **Τὸ ΣΤ' «Φόρουμ»** συνῆλθε στὸ Οἰκουμενικὸ Ἰνστιτούτο τοῦ Μποσσε (Bossey) τῆς Ἑλβετίας (8-13.10.1994) ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν Παγκοσμίων Ὁμολογιακῶν Ὄργανισμῶν καὶ μὲ τὴν ὀργανωτικὴ εὐθύνη τῆς Γραμματείας «Πίστewος καὶ Τάξεως» τοῦ «Π.Σ.Ε.», ἀσχολήθηκε δὲ μὲ τὸ θέμα: «Ἡ διαδικασία ἀποδοχῆς τῶν πορισμάτων τῶν διμερῶν θεολογικῶν διαλόγων».

• **Στὴν ἐτήσια συνάντησι τῶν Γενικῶν Γραμματέων τῶν Παγκοσμίων Ὁμολογιακῶν Ὄργανισμῶν** ποὺ ἐπακολούθησε (Φανάρι - Χάλκη, 23-27.10.1994), παρουσιάσθηκε «ἐκθεση τοῦ Δρος Günther Gassmann ἐπὶ τῶν πορισμάτων τοῦ στ' Φόρουμ ἐπὶ τῶν διμερῶν διαλόγων, τὴν ὁποία ἀκολούθησε συζήτηση».

(Βλ. περιοδ. «Ἐνημέρωσις», Ι-1994/10, σελ. 6-7· περιοδ. «Ὀρθοδοξία», Ὀκτώβριος - Δεκέμβριος 1994, σελ. 874-5).

χερή και ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις ὅτι ὁ ὀρθόδοξος πληθυσμὸς δὲν γνωρίζει τί γίνεται (πράγματι) στὴν Γενεύη»⁶¹,

ταυτοχρόνως ὑβρίζουν σκαιότατα ὄσους ἀποτολμοῦν νὰ ἀντιδράσουν στοὺς «*Διαλόγους*» αὐτοὺς.

Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ στάσις τοῦ *Οἰκουμενιστοῦ* καὶ Λατινόφρονος μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων κ. Ἐθανασίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδίστασε ἐν ᾧρα Θ. Λειτουργίας, στὸν Πατριαρχικὸ Ναὸ τοῦ Φαναρίου, στὴν Θρονικὴ Ἑορτὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐνώπιον ὄλου τοῦ φάσματος τῶν ἑτεροδόξων, νὰ δηλώσῃ **χωρὶς ἐντροπὴν** τὰ ἐξῆς:

«Μερικοὶ ἡμέτεροι εἰδήμονες καὶ μὴ “ὑπερθόδοξοι”, διαφόρων τάξεων καὶ ἀποχρώσεων, τυπικοὶ τ.ἔ. συνήθως ἐκπρόσωποι τοῦ μωπάζοντος ἐπαρχιωτισμοῦ, ἢ ἀκόμη χειρότερον τοῦ νεοπροτεσταντικοῦ πολιτειακοῦ καίσαροπατισμοῦ καὶ τοῦ παρεκκλησιαστικοῦ νεοευσεβισμοῦ, εὐκαίρως ἢ ἀκαίρως καταφέρονται βιαίως σχετικῶς πρὸς τοὺς διαλόγους... Ἄλλοῦ ἄς ζητήσουν, λοιπόν, οἱ κύριοι αὐτοὶ διέξοδον εἰς τὰ ἀδιέξοδά τους»⁶²!...

61. Μητροπολίτου Τρανουλθανίας Ἐκωνίου (Πλαμαντέλα), «*Σύγχρονη Ὀρθοδοξία - Σύγχρονος Κόσμος. Προβλήματα τῆς συγχρόνου Ὀρθοδοξίας καὶ εἰδικὰ οἱ σχέσεις αὐτῆς μὲ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησις*», περιοδ. «*Ἐκκλησία*», ἀριθ. 13/1-15.9.1994, σελ. 500α, ὑπογραμ. ἡμέτ.

• **Τὸ ἄρθρο** αὐτὸ δημοσιεύθηκε σὲ τρεῖς συνέχειες («*Ε*», ἀριθ. 11-13/1994) καὶ εἶναι ὁμιλία τοῦ **Τρανουλθανίας κ. Ἐκωνίου** ἐνώπιον τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν (28.2.1994). **Ὁ κ. Ἐκωνίος** εἶναι βετεράνος *Οἰκουμενιστῆς* μὲ μακρόχρονη θητεία στὴν διοίκησι τοῦ «*Π.Σ.Ε.*».

62. Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων Ἐκωνίου, «*Περὶ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Διαλόγου γενικὰ καὶ τοῦ Θεολογικοῦ τοιοῦτου εἰδικότερα*», περιοδ. «*Ἐπίσκεψις*», ἀριθ. 512/31.12.1994, σελ. 17, ὑπογραμ. ἡμέτ.

• **Τὴν ὁμιλία** αὐτὴ ὁ κ. Ἐκωνίος ἐξεφώνησε ἀπὸ τοῦ Ἄμβωνος ὡς πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν τῆς

ΕΙΝΑΙ ΛΟΙΠΟΝ σαφέστατο, ότι οι *Οικουμενιστὰι* δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τους οὔτε «προειδοποιήσεις» τοῦ τύπου:

«Παναγιώτατε, ἂν τελικῶς προχωρήσετε ἀκόμη, τότε θὰ ἴδητε...»⁶³,

ἀλλ' οὔτε καὶ «παρακλήσεις» τοῦ τύπου:

«Παναγιώτατε, παρακαλοῦμεν καὶ ἱκετεύομεν, ὅπως μὴ ἀποδεχθῆτε τὸ κείμενον [τῆς «Βελεμενδίου Ἐνώσεως»]...»⁶⁴.

Καὶ δὲν τὶς λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τους, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο, ὅτι αὐτοὶ οἱ «Παναγιώτατοι» κυριολεκτικὰ «στηρίζουν»⁶⁵ τοὺς «Διαλόγους», ἀδιαφο-

Θρονικῆς Ἑορτῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως (30.11.1994), μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας (Θ.Λ.), «*ψαλλομένου τοῦ Πατριαρχικοῦ Πολυχρονισμού ἡ Α.Θ. Παναγιότης, ὁ Πατριάρχης, καὶ ὁ Σεβ. Καρδινάλιος [Ἐδουάρδος Κάσσιδου] ἀντήλλαξαν τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀγάπης καὶ ἠύλόγησαν τοὺς πιστοὺς*».

(Βλ. περιοδ. «Ὁρθοδοξία», Ὀκτώβριος - Δεκέμβριος 1994, σελ. 876-7).

• **Εἶναι ἄξιο** ἰδιαίτερας προσοχῆς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ «ἀντίδρασις» τῶν ἀντι-οικουμενιστῶν στοὺς «Διαλόγους», ἢ τόσον ἀγενῶς κατακρινομένη ὑπὸ τοῦ κ. Ἀθανασίου (μάλιστα ἐνῶ μόλις προηγουμένως εἶχε ἀναφερθῆ στὸ πρόβλημα τῆς «ἀποδοχῆς»/Reception), ἀξιολογεῖται ψυχραιμότερα ἀπὸ τοὺς Παπικούς:

«Πάντως ἡ παραπάνω (βαρυσήμαντη) παρατήρηση τοῦ Μητροπολίτου Ἠλιουπόλεως καὶ Θεírων Ἀθανασίου ἢ σχετικὴ πρὸς τὶς ἀντιδράσεις τῶν Ὁρθοδόξων στοὺς διαλόγους γενικὰ εἶναι στοιχεῖο πού δὲν πρέπει νὰ ἀγνοεῖται».

(Βλ. π. Δημητρίου Σαλάχα, «Ὁ διάλογος Καθολικῶν καὶ Ὁρθοδόξων στηρίζεται ἀπὸ τὴν Ρώμη καὶ τὸ Φανάρι», ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2765/17.1.1995, σελ. 1, ὑπογραμ. ἡμέτ.).

63. Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Ἱ. Θεοδωροπούλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 165.

64. Βλ. «Ἐπιστολὴ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἀγίου Ὁρους πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο περὶ τοῦ κειμένου τοῦ Μπαλαμάντ», περιοδ. «Ἀγιορειτικὴ Μαρτυρία», τεῦχος 18/Ἀπρίλιος 1995, σελ. 99.

65. Βλ. ἐνδεικτικῶς τὸν χαρακτηριστικὸν τίτλο (...«στηρίζεται») τοῦ δημοσιεύματος τῆς ἐφημερ. «Καθολικῆς» (ὑπόσημ. 62).

ροῦντες γιὰ τὴν «συμφωνία» τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ γιὰ τὴν πανορθόδοξη συναίνεσι⁶⁶.

Ἄλλα εἶναι καὶ ἄκρως λυπηρὸ (καὶ ἐξοργιστικὸ) τὸ φαινόμενο νὰ γράφουν / δηλώνουν οἱ ἐνίστε διαμαρτυρόμενοι – **μόνον «δημοσιογραφικῶς»** – κατὰ τῶν οἰκουμενιστικῶν τολμημάτων, ὅτι προβαίνουν εἰς τοῦτο, ὄχι διότι ἀντιμετωπίζουν τὴν ἀνατροπὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας ὡς μίαν αἴρεσιν, ἢ ὁποία νοθεύει τὴν Θεανθρωπίνην Ἀλήθειαν καὶ ὁδηγεῖ στὴν αἰώνια ἀπώλεια, ἀλλὰ

«διὰ τὸν καθουχασμὸν τοῦ φρονήματος τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας...»⁶⁷ καὶ

«διὰ νὰ προλάβωμεν τὰς δυσμενεῖς ἐκεῖνας ἐξελίξεις ἐν Ἀγίῳ Ὁρει...»⁶⁸!...

Εἶναι δυστύχημα νὰ μὴ παραδέχωνται ἐπὶ τέλους οἱ «συντηρητικοὶ» νεοημερολογίται καὶ οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες, ὅτι ἐντεῦθεν τοῦ 1920 δὲν ἔχουμε «*Διαλόγους*», οἱ ὁποῖοι ἀπλῶς **ἀπέτυχαν**· οὔτε «*Διαλόγους*» ἀπλῶς **«ἐπὶ μεγάλη ζημία τῆς Ὁρθοδοξίας»⁶⁸**· οὔτε

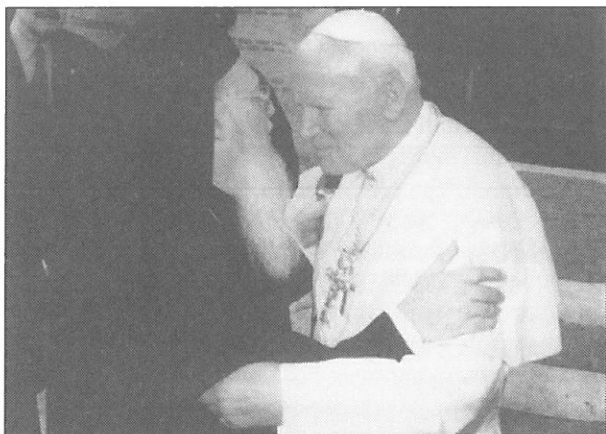
66. Εἶναι ἀξιοπρόσεκτο, ὅτι ἐνῶ ἡ ἀπόφασις γιὰ τὴν ἑναρξί π.χ. τοῦ «*Διαλόγου*» μὲ τοὺς Παπικοὺς ἦταν «*συλλογικὴ*» καὶ «*ὀμόφωνη*», στὴν Ζ' Ὀλομέλεια τῆς Δ.Μ.Ε. στὸ Βελεμένδιο τοῦ Λιβάνου (1993) συμμετεῖχαν ἑννέα (9) μόνον Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίαι καὶ ἀπουσίαζαν ἕξι (6), ἡ δὲ «*Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ*» ποὺ ὑπέγραψε τὴν «*Βελεμένδιο Ἐνωσι*» ἐνήργησε «*ὀπωσδήποτε καθ' ὑπέρβασιν τῶν παραχωρηθεισῶν αὐτῇ ἐξουσιοδοτήσεων*».

(Βλ. «*Γράμμα τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*» πρὸς τὸν πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο «*σχετικὰ μὲ τὸ περὶ Οὐνίας κείμενο τοῦ Μπαλαμάντ*», ἔφημερ. «*Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια*», ἀριθ. 393/16.1.1995, σελ. 1 καὶ 7).

67. Βλ. «*Γράμμα τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*»..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 7.

68. Ἱεροκοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀγιορειτῶν Καθηγουμένων, «*Υπόμνημα περὶ τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἑτεροδόξων*» (24.2.1995), περιοδ. «*Ἅγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης*», ἀριθ. 148/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1995, σελ. 40.

«Διαλόγους», οί όποίοι καταλήγουν άπλώς «είς δια-
σπυρμόν τών Όρθοδόξων»⁶⁸· άλλα έχουμε έκπτω-
σιν έκ τής Όρθοδοξίας μέσω τής Οίκουμνικής Κι-

Θρονική Έορτή Ρώμης, 29.6.1995

Έπισημοτάτη συμμετοχή τού κ. Βαρθολομαίου

Ό οίκουμνιστής πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος, κατά τήν εύλογία (Angelus), άπαγγελία τού «Άγγελος Κυρίου» τό μεσημέρι, στήν Βασιλική τού Άγίου Πέτρου στό Βατικανό, είπε τά εξής:

«Συναντηθέντες άδελφικώς έν προσευχή ένταύθα μετά τού άγαπητού Προκαθημένου τής πρεσβυτέρας Ρώμης Πάπα Ιωάννου Παύλου Β΄... συνεζητήσαμεν έν έξειδικευμένη προσωπική εύθύνη τά καθήκοντα ήμών έναντι τών έκατέρωθεν Έκκλησιών ήμών, άλλα και όλοκλήρου τού συγχρόνου κόσμου. Έν τῷ πνεύματι τής τοιαύτης εύθύνης, τήν όποίαν είμεθα βέβαιοι ότι συμμερίζονται και οί λοιποί πνευματικοί Άρχηγοί τού Χριστιανικού κόσμου, άλλα και όλων τών άλλων επί γής θρησκευμάτων, καλούμεν είς είρήνην και άδελφικήν συνεργασίαν πάντας τούς άνθρωπους, τούς φοβούμενους τόν Θεόν και άγαπώντας τόν άνθρωπον».

(Περιοδ. «Έπίσκεψις», άριθ. 520/31.7.1995, σελ. 18-19).

νήσεως, ή όποία είναι μία παν-αίρεσις, **βασιζομένη** στην λεγομένη «**Βαπτισματική Θεολογία**», **καλλιερ-γούμενη** διά του **Δογματικού Συγκρητισμού** και **έχου-σα** μία **Έγκοσμοκρατική Προοπτική**.

* * *

Ο ΕΥΣΕΒΗΣ Λαός του Θεού, όταν ο Κωνσταντι-νουπόλεως Νεστόριος έκήρυξε την αίρεσί του, διεκή-ρυξε με παρηρησία:

«Βασιλέα έχομεν, επίσκοπον ούκ έχομεν»⁶⁹!...

Ό εύσεβής Λαός του Θεού σήμερα

καλείται να βαδίση την οδόν των Άγιων, αν θέλη να παραμείνη Όρθόδοξος και να διατηρήση την πραγ-ματική ενότητα της Έκκλησίας·

οφείλει να διακηρύξη με θάρρος, ότι **«Πατριάρ-χην ούκ έχομεν!»**·

έχει χρέος να διακόψη πᾶσαν κοινωνίαν με τόν κ. Βαρθολομαίο και όσους κοινωνοῦν μαζί του και τόν ανέχονται να δηλώνη έξ ονόματος δήθεν τής Όρθο-δοξίας και **επί συνεχούς βάσεως** τὰ έξής και παρόμοια, **παντελώς άπαράδεκτα** έξ έπόψεως Όρθοδόξου:

- α. «Διά τήν Όρθοδοξίαν ή μετοχή είς τὸ Παγ-κόσμιον Συμβούλιον τῶν Έκκλησιῶν υπήρξεν άπ' άρχής και παραμένει ίερωτάτη υποχρέωσις»⁷⁰.**
- β. «Ό Οικουμενισμός δέν είναι πολυτέλεια, είναι καθήκον»⁷¹.**

69. Άρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Μήλια, Πρακτικά Συνόδων, τόμος Α', σελ. 4626, Βενετία 1761.

70. Περιοδ. «Ένημέρωσις», Θ-1993/5, σελ. 3: «Δηλώσεις του Οικουμενικού Πατριάρχου σχετικά με τίς διαχριστιανικές σχέσεις σήμερα» (Συνέντευξις στον Gisle Hollekmim, έκκλησιαστικό συντάκτη τής ήμερησίας νορβηγικής έφημερίδος «Aften-Posten»).

71. Περιοδ. «Επίσκεψις», άριθ. 505/31.5.1994, σελ. 8: «Βαρυ-σήμαντη συνέντευξη του Οικουμενικού Πατριάρχου προς τήν γαλ-λική έφημερίδα **Le Monde**».

- γ. Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς ἀποτελοῦν «**τὸ ἐνιαῖον σῶμα τοῦ Χριστοῦ**»⁷².
- δ. Ὁρθοδοξία καὶ Ἀγγλικανισμὸς εἶναι «**Ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι**» καὶ ἔχουν κοινὴν εὐθύνην «**ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ**»⁷³.
- ε. Ὁρθόδοξοι καὶ Ἰουδαῖοι/Ἑβραῖοι ἀποτελοῦν «**μέλη τῆς αὐτῆς πνευματικῆς οἰκογενείας**»⁷⁴.
- ς. Ὁρθοδοξία καὶ Μουσουλμανισμὸς εἶναι «**δύο παραδεδομένοι ἐμπειρίαι**», «**δύο μεγάλοι ἀβρααμικαὶ παραδόσεις**» καὶ ἔχουν «**κοινὴν κλήσιν**» πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἐκκοσμικεύσεως⁷⁵.
- ζ. Χριστιανισμὸς, Μουσουλμανισμὸς καὶ Ἰουδαϊσμὸς εἶναι «**θρησκευτικαὶ κοινότητες**», οἱ ὁποῖες δύνανται – ἐὰν εἶναι «**ἠνωμένοι ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ**» – «**νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐξισορρόπησιν μεταξὺ τοῦ κοσμικοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ ἐθνικισμοῦ ἀφ' ἐνὸς καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ πνεύματος ἀφ' ἐτέρου**»⁷⁶.

72. Περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1994, σελ. 444: «**Μήνυμα τῆς Α.Θ. Παναγιότητος πρὸς τὴν Μικτὴν Ὁμάδα Ἐργασίας Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας - Π.Σ. Ἐκκλησιῶν**»/4.6.1994 (Ἡ συνάντησις πραγματοποιήθηκε στὴν «**Ὁρθόδοξον Ἀκαδημίαν Κρήτης**», 4-10.6.1994).

73. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 499/31.12.1993, σελ. 6: «**Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐπεσκέφθη τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας καὶ τὴ Σύνοδο τῶν Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων**» (Ἡ ἐπίσκεψις ἐγένεε τὴν 10.11.1993).

74. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 490/31.3.1993, σελ. 6: «**Ἡ Γ' Ἀκαδημαϊκὴ Συνάντησις Ὁρθοδοξίας καὶ Ἰουδαϊσμοῦ "Συνέχεια καὶ Ἀνανέωσις"/Ἀθήνα, 21-24 Μαρτίου 1993**» (Ἡ ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν ἐκηρύχθη μὲ τὴν ἀνάγνωσι «**Μηνύματος**» τοῦ κ. Βαρθολομαίου).

75. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 510/31.10.1994, σελ. 6 καὶ 7: «**Ἡ 6η Ἀκαδημαϊκὴ Συνάντησις Χριστιανῶν καὶ Μουσουλμάνων/Ἀθήνα, 8-10.9.1994**» (Κατὰ τὴν ἐναρξί ἀνεγνώσθη «**Σεπτὸ Μήνυμα**» τοῦ κ. Βαρθολομαίου).

76. Περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1994, σελ. 340: «**Διεθνὲς Συνέδριον περὶ Εἰρήνης καὶ Ἀνεξίθρησκείας**»/Κωνσταντινούπολις, 7-9.2.1994 (Προσφώνησις τοῦ κ. Βαρθολομαίου ἐπὶ τῇ ἐναρξί τῶν ἐργασιῶν).

η. *Ρωμαιοκαθολικοί και Ὁρθόδοξοι, Προτεστάνται και Ἑβραῖοι, Μουσουλμάνοι και Ἴνδοί, Βουδιστὰι και Κομφουκιανοί, ἦλθε ὁ καιρὸς ὄχι ἀπλῶς γιὰ προσέγγιση, ἀλλὰ γιὰ μιὰ συμμαχία και συλλογικὴ προσπάθεια», γιὰ «νὰ συντελέσωμε ὅλοι μας στὴν προώθηση τῶν πνευματικῶν ἀρχῶν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀδελφωσύνης και τῆς εἰρήνης», ἐφ' ὅσον ὁμως «εἴμεθα ἡνωμένοι ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ»⁷⁷.*

* * *

ΤΟ ΜΙΚΡΟ καὶ ἐνδεικτικὸ ἀνωτέρω ἀπάνθισμα τῶν ἀπόψεων τοῦ κ. Βαρθολομαίου, μέσῳ τοῦ ὁποίου παρακολουθοῦμε τὴν συνεχῶς ἀνελλισσομένη σκέψι του ἀπὸ τοῦ Δογματικοῦ στὸν Διαθρησκειακὸ Συγκρητισμὸ, βεβαιώνει τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές:

«Πατριάρχην οὐκ ἔχομεν!».

Εἶναι λοιπὸν ἀπολύτως ὀρθὸν αὐτὸ ποῦ ἐγράφη περίπου πρὸ 25ετίας και τὸ ὁποῖο ἰσχύει σήμερα ἀκόμη περισσότερο:

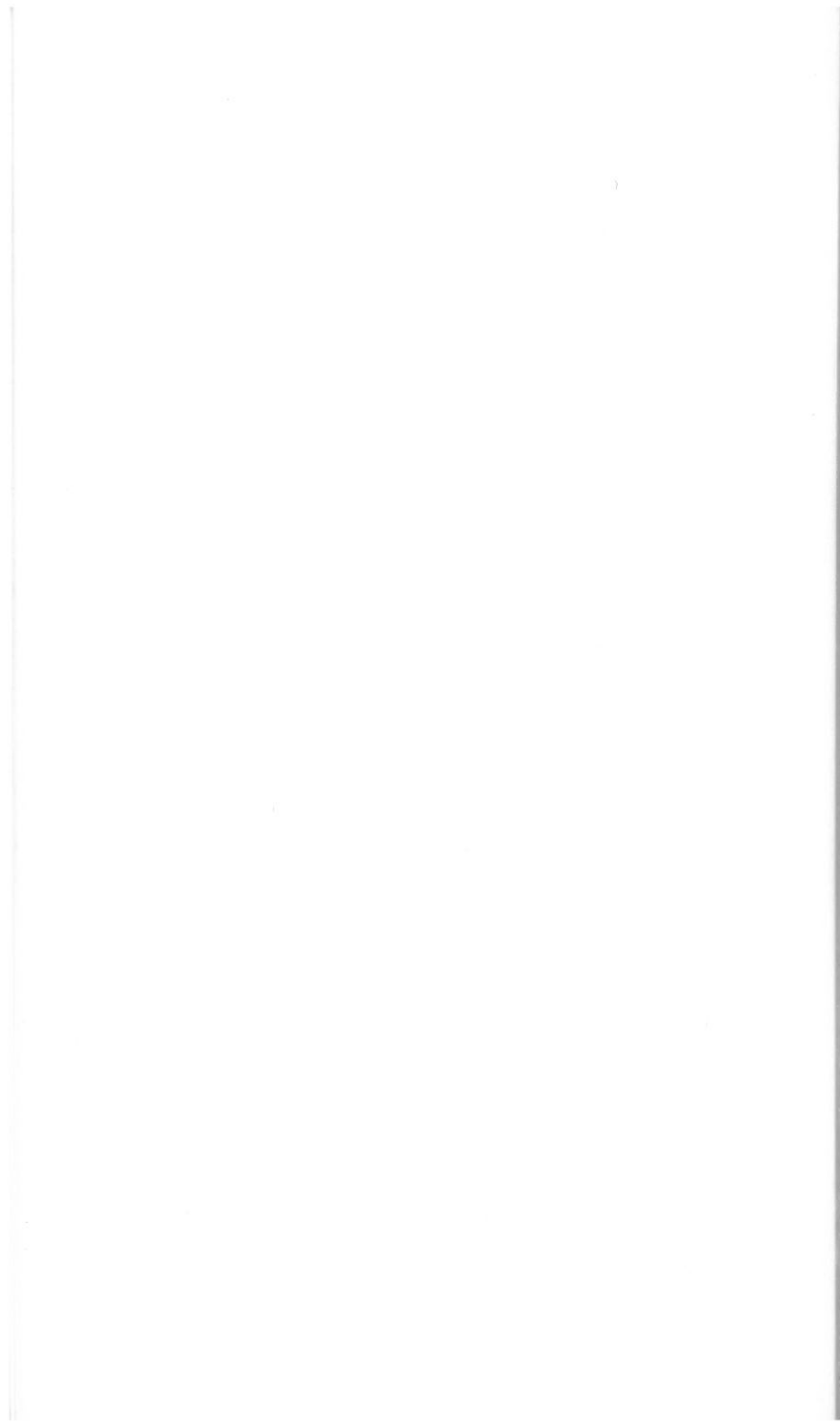
«Ἄν οἱ Ὁρθόδοξοι μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς Στουδίτας Μοναχοὺς ἐπειθάρχουν εἰς τὰς πλειοψηφούσας εἰκονομαχικὰς συνόδους και τὰς “διαγνώσεις” και τοὺς “ἀφορισμοὺς” των, σήμερον πιθανὸν ἡμεῖς δὲν θὰ ἦμεθα Ὁρθόδοξοι.

Καθὼς και ἂν ἡμεῖς σήμερον δὲν ἀντιδράσωμεν κατὰ τῶν διαδόχων τῶν εἰκονομάχων Οἰκουμενιστῶν, ἔστω διαφόρων τύπων, ἀσφα-

77. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 511/30.11.1994, σελ. 28: «Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης στὴν Παγκόσμιον Διάσκεψιν Ἐθρησκείας και Εἰρήνης» / Riva del Garda Ἰταλίας, 4.11.1994· βλ. και περιοδ. «Ὁρθοδοξία», Ὀκτώβριος – Δεκέμβριος 1994, σελ. 745-754 (ὅπου και ἡ πλήρης ὁμιλία τοῦ κ. Βαρθολομαίου στὸ ἀγγλικὸ πρωτότυπο τῆς).

**λῶς πολλοὶ ἐκ τῶν συγχρόνων ἀδελφῶν μας
καὶ μάλιστα τῶν νεωτέρων καὶ ἐπιγενεστέρων
δὲν θὰ παραμείνουν Ὀρθόδοξοι!»⁷⁸**

**78. Μοναχοῦ Νικοδήμου (Μπιλάλη) Ἀγιορείτου, «Κανονικὴ»
ἢ διακοπὴ τοῦ «μνημοσύνου» τοῦ Ἀθηναγόρου Α΄...», ἔφημερ. «Ὀρ-
θόδοξος Τύπος», ἀριθ. 134/15.2.1971, σελ. 3.**

Γ.
«*Dictatus Papae*»
Οἱ «Παπικὲς Ὑπαγορεύσεις»
τοῦ Πάπα Γρηγορίου Ζ΄

Τὸ κείμενο ἔχει δημοσιευθῆ στο̄ περιοδικὸ τῆς Θεσσαλονίκης «**Θεοδομία**» (Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2001, σελ. 44-45), ἐπιμελεῖα τοῦ **Δημητρίου Ἀθανασοπούλου**, κατ' ἀναδημοσίευσιν ἐκ τοῦ βιβλίου: **Ἡλία Χρησίμου**, Ὑπὲρ δὲ πάντα νικᾷ ἡ ἀλήθεια, σελ. 130-131. Τίτλος ἡμέτερος

«Dictatus Papae»
Οι «Παπικές Ύπαγορεύσεις»
του Πάπα Γρηγορίου Ζ΄

ΟΙ «ΠΑΠΙΚΕΣ ΥΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙΣ» (Dictatus Papae), τις οποίες δημοσιεύουμε εν συνεχεία¹, αποτελούν ένα ένδεικτικώτατο κείμενο της εκκλησιαστικής αλλοτριώσεως του Παπισμού.

Το κείμενο αυτό δεν είναι κατάλοιπο του σκοτεινού μεσαίωνα και επομένως περιωρισμένης ιστορικής σημασίας, αλλά θεωρείται ακόμη και σήμερα από τους Παπικούς ως ένα «**έξαιρετικό παπικό ντοκουμέντο**»² και ότι

«αποτελεί, θα λέγαμε, τη “Magna Carta” της καθολικής Εκκλησίας. Πρόκειται για ιδεολογική σύνθεση των διατάξεων περί χορηγήσεως εξουσίας (Investiturae Ecclesiasticae), και εκφράζει ξεκάθαρα την “υπεροχή” της εκκλησιαστικής εξουσίας έναντι της κοσμικής. Ακόμη καθορίζει το ρόλο του Ρωμαίου Ποντίφικα να ερμηνεύει αύθεντικά την αποκαλυφθείσα αλήθεια. Υπογραμμίζει τη δομή της Εκκλησίας, η οποία έχει χαρακτήρα συγκεντρωτικής μοναρχίας, με την έννοια της απόλυτης εξουσίας του πάπα (Primatum Romanum) και των επισκόπων, οι οποίοι όμως άντλούν την εξουσία από τον ποντίφικα (Potestas Delegata)»².

Συντάκτης του κειμένου «Dictatus Papae» είναι ο Πάπας Γρηγόριος Ζ΄ (22.4.1073-25.5.1085)³, ο

1. Βλ. το λατινικό πρωτότυπο: Migne, PL τ. 148, 107.

• Βλ. Γαλλική μετάφραση: «**Théo**» (L' Encyclopédie catholique pour tous), p. 351, Éditions Droguet - Ardant/Fayard, Paris 1993.

2. π. Νικηφόρου Βιδάλη, Οι Ρωμαίοι Ποντίφικες και το Έργο τους, σελ. 242, Αθήνα 1994 (ό σ. είναι «Γενικός Αρχιερατικός Έπιτροπος της Καθολικής Αρχιεπισκοπής Αθηνών»).

ὁποῖος κατὰ τοὺς Παπικοὺς «**θεωρεῖται μεταξὺ τῶν μεγαλυτέρων παπῶν ὄλων τῶν ἐποχῶν**»⁴.

Ὁ Γρηγόριος «ἐν εἴκοσιν ἐπτὰ μικραῖς προτάσεσι διετύπωσε τὰς περὶ τῆς παπικῆς ἐξουσίας ἰδέας αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι κατ' οὐσίαν ταυτίζονται μὲ τὰς ἰδέας τῶν ψευδοϊσιδωρείων διατάξεων⁵»⁶.

Οἱ εἴκοσι ἐπτὰ «**Ὑπαγορεύσεις**» εἶναι δυνατόν νὰ περιληφθοῦν στὴν ἐξῆς μία φράσι:

«Ὁ πάπας ἀπόλυτος κύριος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πολιτείας»⁶.

Ὁ Πάπας Γρηγόριος Ζ' μάλιστα

«ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἰδρύθη ὑπὸ μόνου τοῦ Κυρίου (Χριστοῦ) καὶ μόνος ὁ Ρώμης δικαίως ὀνομάζεται «οἰκουμενικός». Ἐπομένως, αὐτὸς μόνος δύναται κατὰ βούλη-

3. Οἰκογενειακὸ ὄνομα: Ἰλδεβράνδης (Ildebrando), Λογγοβαρδικῆς καταγωγῆς. Τιμάται ὑπὸ τῶν Παπικῶν ὡς ἅγιος τὴν 25ῃ Μαΐου. Ἀριθμεῖται ὡς ὁ 157ος Πάπας.

4. π. Νικηφόρου Βιδάλη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 241.

5. «Αἱ ψευδοϊσιδωρείοι διατάξεις κατηρτίσθησαν περὶ τὰ μέσα τῆς θ' ἑκατονταετηρίδος ἐν Γαλλίᾳ, καὶ μάλιστα ἐν τῇ μητροπόλει τῶν Ρεΐμων, ὑπὸ τινος ἐπισκόπου». «Τὸ σπουδαιότερον περιεχόμενον δὲν εἶναι τὰ ἐν αὐταῖς γνήσια ἐγγραφα, ἀλλὰ τὰ προστεθέντα ἐνενήκοντα τέσσαρα νόθα παπικὰ δεκρετάλια καὶ ἡ προστεθεῖσα νόθος Κωνσταντίνειος δωρεά. **Οὐδεμία ἄλλη νοθεία ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ συνετελέσθη μετὰ τόσης τέχνης καὶ οὐδεμία ἄλλη εἶχε τόσοσιν μεγάλα ἀποτελέσματα**». «Σκοπὸς τῶν διατάξεων τούτων ἦτο ἡ ἐκθεις καὶ ὑποστήριξις τῶν θεοκρατικῶν ἰδεῶν τῶν παπῶν κατὰ τῶν θεοκρατικῶν ἰδεῶν τῶν αὐτοκρατόρων, ὡσαύτως κατὰ τῶν ἀνεξαρτητῶν Ἐκκλησιῶν. Ὑπεράνω τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας κεῖται ἡ ἱερωσύνη, κορυφὴ δὲ τῆς ἱερωσύνης εἶναι ὁ πάπας, ἐπομένως, ὁ πάπας εἶναι «κεφαλὴ τῆς ὅλης οἰκουμένης» (caput totius orbis)».

• «Πρῶτος ὁ Ρώμης Νικόλαος ὁ Α' [857-867, ἐπὶ Μ. Φωτίου Κωνσταντινουπόλεως] ἐζήτησε νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς διατάξεις ταύτας, διὰ τοῦτο ἐπ' αὐτοῦ ἤρχισε τὸ σχίσμα».

(Ἄρχιμ. Βασιλείου Κ. Στεφανίδου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἔκτῃ ἐκδόσει, σελ. 299-300 καὶ 344, «Ἄσθήρ», Ἀθῆναι 1998).

6. Ἄρχιμ. Βασιλείου Κ. Στεφανίδου, αὐτόθι, σελ. 489.

σιν νὰ διαχειρίζεται τοὺς ἐπισκόπους καὶ τὰς ἐπισκοπὰς. Μόνον αὐτοῦ τοὺς πόδας ὀφείλουσιν οἱ ἡγεμόνες νὰ φιλῶσι καὶ αὐτὸς δικαιούται νὰ ἐκθρονίσῃ αὐτοκράτορας καὶ λύῃ τοὺς ὑπηκόους τοῦ πρὸς αὐτοὺς ὄρκου»⁶.

Ἐκ τῆς 13^{τῆς} αἰ.

«ἐγεννήθη ζήτημα, ἂν τὸ ἔγραψεν τοῦτο (Dictatus Papae) εἶναι γνήσιον, προὐκλήθη δὲ διαφωνία καὶ μεταξὺ τῶν καθολικῶν. Ἀπεδείχθη, ὅτι σώζεται τὸ πρωτότυπον καὶ σήμερον ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη, ὅτι καὶ ἐν ἡ περιπτώσει εἶναι μὲν τὸ πρωτότυπον, ἀλλ' ὄχι καὶ αὐτόγραφον, γραφὲν ὑπ' ἄλλου⁷, ὀρθῶς ἀποδίδει τὰς ἰδέας τοῦ Γρηγορίου, ὡς ἐξάγεται ἐξ ἄλλων αὐτοῦ ἐγγράφων καὶ ἐκ τῶν πράξεων αὐτοῦ»⁸.

* * *

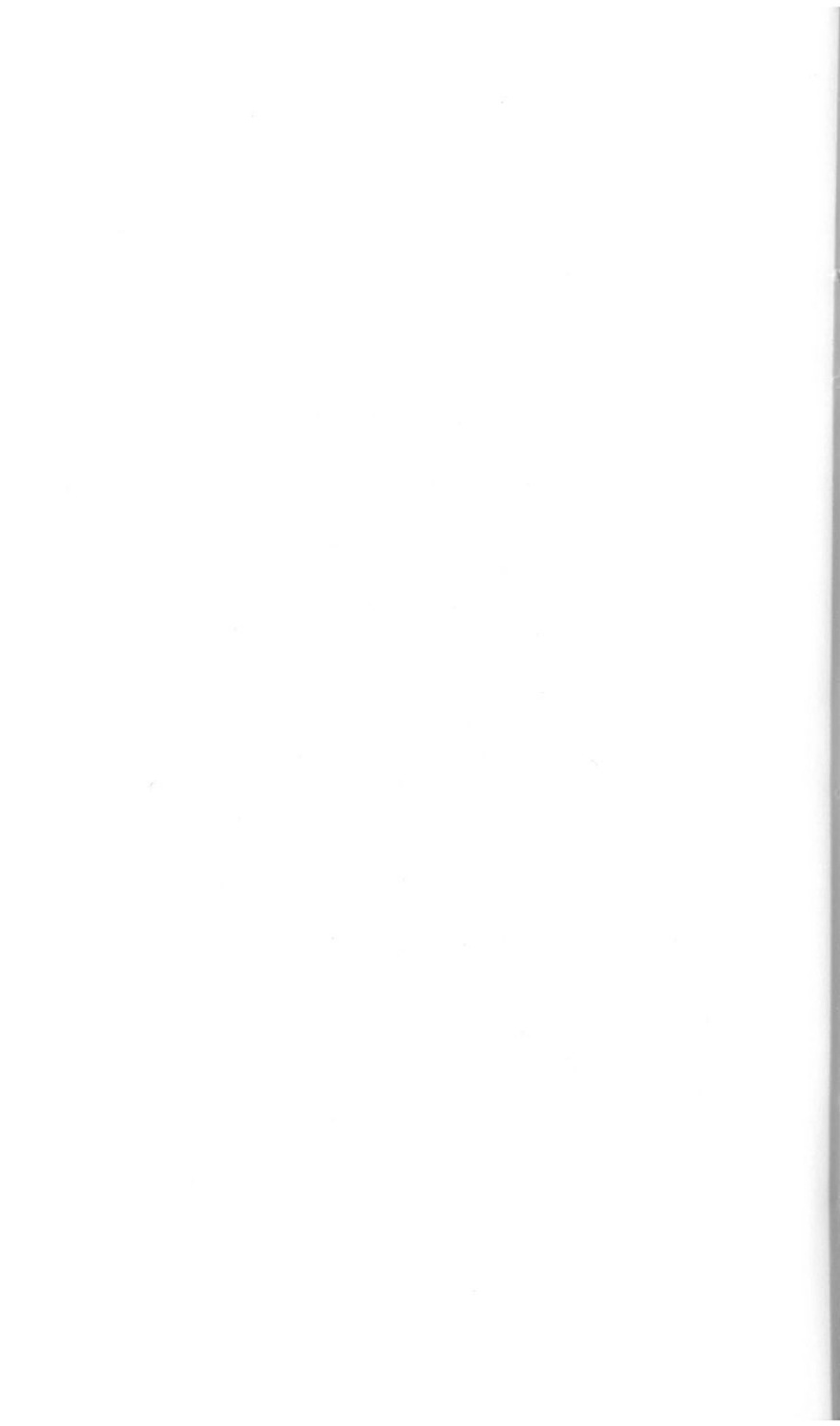
7. Ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Deusdedit, † περὶ τὸ 1099.

8. Ἀρχιμ. Βασιλείου Κ. Στεφανίδου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 489-490.

«Dictatus Papae»

- I. Ἡ ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἰδρύθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ μόνο ἀπὸ Αὐτόν.
- II. Μόνο ὁ ρωμαῖος ποντίφηκας ὀνομάζεται δικαίως παγκόσμιος.
- III. Μόνο αὐτὸς μπορεῖ νὰ καθαιρέσει ἢ νὰ δώσει ἄφεση στοὺς ἐπισκόπους.
- IV. Ο λεγάτος του (ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Πάπα), σ' ἓνα ἐκκλησιαστικὸ συμβούλιο, εἶναι ἀνώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἐπισκόπους, ἀκόμη καὶ ἂν εἶναι κατώτερος κατὰ τὴν χειροτονία, καὶ μπορεῖ νὰ τοὺς ἀπαγγεῖλει ποινὴ καθαιρέσεως.
- V. Ὁ Πάπας μπορεῖ νὰ καθαιρέσει τοὺς ἀπόντες.
- VI. Μεταξὺ ἄλλων, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ συγκατοικήσει μὲ αὐτοὺς ποὺ ὁ Πάπας ἔχει ἀφορίσει.
- VII. Μόνο αὐτὸς μπορεῖ ἀνάλογα μὲ τὴν περίπτωσιν, νὰ θεσπίσει νέους νόμους, νὰ συνενώσει νέους λαοὺς, νὰ μετατρέψῃ μία συνοδεία σὲ ἀββαεῖο, νὰ διαιρέσει μία πλοῦσις ἐπισκοπὴ καὶ νὰ συγχωνεύσῃ πτωχὰς ἐπισκοπὰς.
- VIII. Μόνον αὐτὸς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῖ τὰ αὐτοκρατορικὰ ἐμβλήματα.
- IX. Ὁ Πάπας εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ πρίγκηπες φιλοῦν τὰ πόδια.
- X. Εἶναι ὁ μόνος τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μνημονεύεται σὲ ὅλες τὶς ἐκκλησίες.
- XI. Τὸ ὄνομά του εἶναι μοναδικὸ στὸν κόσμον.
- XII. Ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ καθαιρῇ τοὺς αὐτοκράτορες.
- XIII. Ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ μεταθέτῃ τοὺς ἐπισκόπους ἀπὸ μία ἔδρα σὲ ἄλλη, σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες.
- XIV. Ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χειροτονεῖ ἓναν κληρικὸ ὁποιασδήποτε ἐκκλησίας, ὅπου θέλει.

- XV.** Αὐτὸς ὁ ὁποῖος χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν Πάπα
μπορεῖ νὰ δώσει ἐντολὲς στὴν ἐκκλησία ἐνὸς
ἄλλου ἀλλὰ ὄχι νὰ κηρύξει πόλεμο· δὲν μπο-
ρεῖ νὰ δεχθεῖ ἀπὸ ἕναν ἄλλο ἐπίσκοπο κάποιον
ἀνώτερο ἀξίωμα.
- XVI.** Δὲν μπορεῖ νὰ γίνει καμμία σύγκληση γενικῆς
συνόδου χωρὶς τὴν ἐντολή του.
- XVII.** Κανένα κείμενο ἢ βιβλίον δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει
ἐγκυρότητα χωρὶς τὴν ἐγκρισή του.
- XVIII.** Ἡ ἀπόφασή του δὲν μπορεῖ νὰ τροποποιηθεῖ
ἀπὸ κανέναν καὶ μόνον αὐτὸς μπορεῖ νὰ τρο-
ποποιήσῃ τὶς ἀποφάσεις ὄλων.
- XIX.** Ὁ Πάπας δὲν μπορεῖ νὰ κριθεῖ ἀπὸ κανέναν.
- XX.** Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ καταδικάσῃ κάποιον
ποῦ ἐπικαλεῖται τὴν ἀποστολικὴ Ἔδρα.
- XXI.** Οἱ σημαντικὲς ὑποθέσεις κάθε ἐκκλησίας
πρέπει νὰ φέρονται ἐνώπιόν του.
- XXII.** Ἡ ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία δὲν πλανήθηκε ποτέ.
Καὶ σύμφωνα μὲ τὴν μαρτυρία τῆς Γραφῆς,
δὲν θὰ πλανηθεῖ ποτέ.
- XXIII.** Ὁ ρωμαῖος ποντίφηκας, ὁ ὁποῖος ἔχει χειρο-
τονηθεῖ σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες, γίνεται
ἀδιαμφισβητήτως ἅγιος μὲ τὶς ἀξιομισθίες τοῦ
μακαρίου Πέτρου.
- XXIV.** Μὲ τὴν διαταγὴ καὶ τὴν συγκατάθεση τοῦ Πάπα
ἐπιτρέπεται σὲ κάποιον ὑπήκοο νὰ ἐκφέρει
κατηγορία.
- XXV.** Μπορεῖ, ἐκτὸς συνοδικοῦ συμβουλίου, νὰ κα-
θαιρέσῃ ἢ νὰ συγχωρήσῃ τοὺς ἐπίσκοπους.
- XXVI.** Αὐτὸς ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι μὲ τὴν καθολικὴ
ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ θεωρεῖται καθολικός.
- XXVII.** Ὁ Πάπας μπορεῖ νὰ ἀποδεσμεύσῃ ὑπηκόους
του ἀπὸ ὄρκου πίστεως ποῦ ἔδωσαν σὲ ἀδίκους.

Δ΄.
*Τὸ Πρωτεῖο τοῦ Ρώμης
καὶ ὁ Ἄπ. Παῦλος*

Πρεσβυτέρου Βασιλείου Α. Γεωργοπούλου (Θεολόγου
M.Th.), «Τὸ Πρωτεῖο τοῦ Ρώμης καὶ ὁ Ἄπ. Παῦλος», ἐφη-
μερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», ἀριθ. 476/16.10.1999,
σελ. 7.

Τὸ Πρωτεῖο τοῦ Ρώμης καὶ ὁ Ἄπ. Παῦλος

ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΟ ὅτι ζῶντος ἤδη τοῦ ἀπ. Παύλου κά-
ποιοι ἐπιχείρησαν νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν ὑπαρ-
ξη, τὴν ἰσοτιμία καὶ τὴν πληρότητα τοῦ ἀποστολικοῦ
του ἀξιώματος. Τὴν ὑπαρξη, τὴν πληρότητα καὶ τὴν
ἰσοτιμία τῆς ἀποστολικῆς του αὐθεντίας ὁ ἀπ. Παῦλος
κατ' ἐξοχήν τὴν ἀποδεικνύει καὶ τὴν ὑπερασπίζεται
στὶς ἐπιστολές του Β' Κορ. 10-12 καὶ Γαλ. 1, 11-2, 21¹.

Ἐκεῖ ἀναφέρει καὶ περιγράφει πῶς κατανοεῖ τὸ
ἀποστολικό του ἀξίωμα κατὰ τρόπο συγκλονιστικό, καὶ
ταυτοχρόνως ὑπερασπίζεται τὴν πληρότητα καὶ τὴν
ἰσοτιμία τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς αὐθεν-
τίας του. Τονίζει μὲ ἀπολύτως ἡσυχῇ τὴ συνείδηση
*«λογίζομαι γὰρ μηδὲν ὑστερηκένας τῶν ὑπερλίαν
ἀποστόλων»* (2 Κορ. 11, 5).

Ἡ ἀμφισβήτηση ὁμως αὐτὴ τῆς πληρότητος καὶ
τῆς ἰσοτιμίας τῆς ἀποστολικῆς αὐθεντίας καὶ ἐξουσίας
τοῦ ἀπ. Παύλου ἐπαναλήφθηκε κατὰ τρόπο περιφρο-
νητικό ἐναντι τῆς Ἁγ. Γραφῆς καὶ τῆς ἱστορικῆς ἀλή-
θειας ἀπὸ τρεῖς Πάπες. Μοναδικὸς σκοπὸς καὶ κίνη-
τρο τῶν Παπῶν ὑπῆρξε ἡ ἐπιθυμία τους, διὰ προκρου-
στείων μεθόδων νὰ ἐπιβάλουν τὸ ἀνύπαρκτο πρωτεῖο
ἐξουσίας ποῦ οἱ ἐπίσκοποι Ρώμης διεκδικοῦν γιὰ τὸν
ἑαυτό τους.

Ἡ πλέον χαρακτηριστικὴ περίπτωση εἶναι τὸ διά-
ταγμα τοῦ Ἰννοκεντίου X Sancti Officii² τῆς 24-1-
1647. Μὲ τὸ διάταγμα αὐτὸ ἀναθεματιζόταν ὡς αἰρε-
τικὸς κάθε χριστιανὸς ποῦ θὰ πίστευε καὶ θὰ μετέδι-

1. H. Preuss - K. Berger, *Bibelkundes Alten Neuen Testaments*, Wiesbaden 1991⁴, τόμ. Β', σελ. 387-389, 392-393.

2. Βλ. Du Plessis d' Argenti, *Caroli, Collectio Judiciorum de novis erroribus...*, Lutetiae Parisiorum, 1775 (3,2,248).

δε ὅτι ὁ ἀπ. Παῦλος εἶχε προσωπικὴ ἀποστολικὴ ἐξουσία καὶ αὐθεντία. Ἐπίσης ὄριζε ἐπὶ ποινῇ μεταθανάτιου τιμωρίας ὅτι κάθε πιστὸς ὀφείλει νὰ πιστεύει καὶ νὰ ὁμολογεῖ ὅτι καθ' ὅλη τὴ ζωὴ του ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς μεταστροφῆς του εἰς τὸν Χριστόν, ὁ ἀπ. Παῦλος τελοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ μοναρχικὴ ἐξουσία τοῦ Πέτρου, ἐξουσία ἀπολυταρχικὴ, τὴν ὁποία ἐκληρονόμησαν οἱ ἐπίσκοποι Ρώμης.

Ὁ Ἰννοκέντιος Χ ἐν προκειμένῳ δὲν πρωτοτυποῦσε μὲ τὶς ἀνήκουστες καὶ βλάσφημες αὐτὲς ἀντιλήψεις του. Παρόμοιες ἀντιλήψεις εἶχαν ἐκφράσει καὶ προηγουμένως ἄλλοι δύο Πάπες:

Ὁ Ἰωάννης XXII στὴ Βούλλα «Licet Luxta Doctrinam»³ τῆς 23-10-1327 καὶ ὁ Κλήμης VI στὴν ἐπιστολὴ «Super Quibusdam»⁴ πρὸς τὸν Καθολικὸ τῶν Ἀρμενίων στίς 29-9-1351.

Εἶναι θλιβερὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τρεῖς Ρωμαῖοι ποντίφηκες αἰῶνες ἀργότερα χάρη ἐνὸς ἀνύπαρκτου ἱστορικῶς, ἀγιογραφικῶς καὶ θεολογικῶς πρωτείου ἐξουσίας, προτίμησαν νὰ ταυτιστοῦν ὄχι μὲ τὸν ἀπ. Παῦλο, ἀλλὰ μὲ αὐτοὺς ποὺ ὁ Παῦλος τοὺς χαρακτήριζε «*ψευδαποστόλους καὶ ἐργάτες δόλιους*» (2 Κορ. 11, 13).

Ἡ ἀλήθεια ὁμῶς εἶναι διαφορετικὴ. Τὴν ἐκφράζει ὁ ἴδιος ὁ ἀπ. Παῦλος ὅταν ἀναφέρει: «*Παῦλος ἀπόστολος οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων, οὐδὲ δι' ἀνθρώπου, ἀλλὰ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ...*» (Γαλ. 1, 1). Γι' αὐτὸ καὶ ὁ **Ἰ. Χρυσόστομος**, ὁ μεγαλύτερος μιμητῆς, θαυμαστής καὶ ἐρμηνευτῆς του ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, μὲ θαυμασμό θὰ ἀναφωνεῖ: «*οὐκ ἔχω τί εἶπω ὅσα γὰρ ἂν εἶπω, ἐλάττω τῆς*

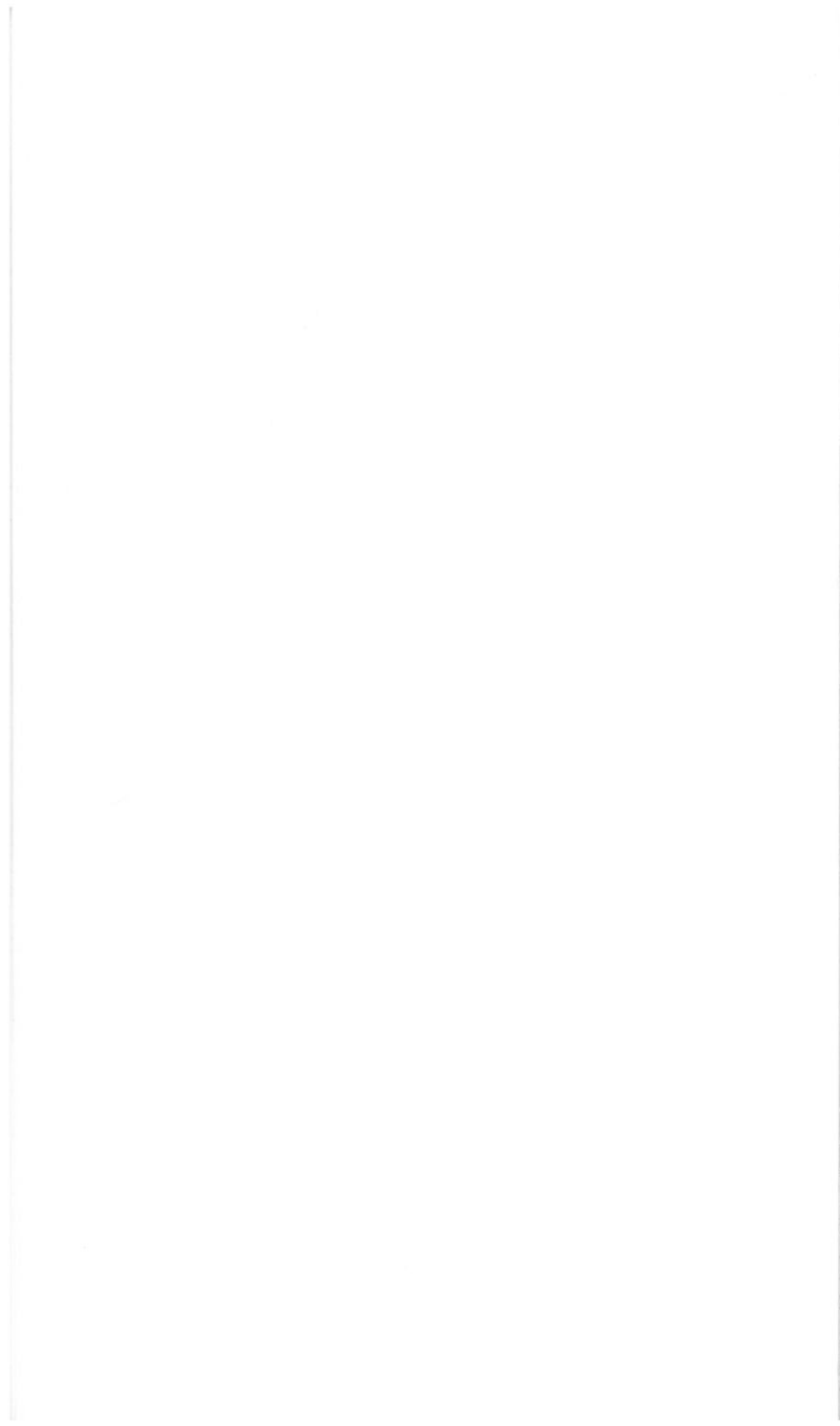
3. Du Plessis d' Argenti, ὁπ.π., 1, 1, 305, 365. Πρβλ. Monumenta Germaniae Historica Fontes Juris Germanici (κριτικὴ ἐκδόση ἀπὸ τὸ R. Scholz), Hanover 1932, 327-329, 340-346, 528-565.

4. Baronii, Annales Ecclesiastici, ἔτος 1351, No 3, ἐκδ. A. Theiner, Barri - Ducis 1864, (25,502 F).

ἀξίας τοῦ Παύλου ἐρῶ»⁵. Τουλάχιστον ὡς ἐλάχιστο δείγμα συγγνώμης ὁ σημερινὸς ἐπίσκοπος Ρώμης ὀφείλει νὰ ζητήσει συγγνώμη γιὰ τὶς ἀπόψεις τῶν προκατόχων του, ὅπως ἐπραξε σ' ἄλλες περιπτώσεις.

Ὁ ἀψευδέστερος μάρτυρας ὑπερασπίσεως τοῦ μεγάλου ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν εἶναι ἡ αὐτοσυνειδησία του ὅτι «μηδὲν ὑστερηκεῖναι τῶν ὑπερλίαν ἀποστόλων» (2 Κορ. 11, 5). Αὐτὴ ἡ ὁμολογία του εἶναι καὶ ἡ αὐτοσυνειδησία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸ ἰσότιμο, πλήρες, καὶ ἀπὸ τὸν Κύριο δοθὲν ἀποστολικό του ἀξίωμα καὶ αὐθεντία.

5. Ἰ. Χρυσσοστόμου, Ὁμιλία ΚΕ' σὺν Πράξεις, PG 60, 192.

Ε΄.

*Τὸ ἀλάθητο τοῦ Ρώμης
καὶ ἡ κωμικὴ περίπτωση
τοῦ Πάπα Σίξτου Ε΄*

Πρεσβυτέρου Βασιλείου Α. Γεωργοπούλου (Θεολόγου Μ.Τh.), «Τὸ ἀλάθητο τοῦ Ρώμης καὶ ἡ κωμικὴ περίπτωση τοῦ Πάπα Σίξτου Ε΄», περιοδ. «Κοινωνία», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2000, σελ. 377-378.

Τὸ ἀλάθητο τοῦ Ρώμης καὶ ἡ κωμικὴ περίπτωση τοῦ Πάπα Σίξτου Ε΄

ΣΤΙΣ 18 ΙΟΥΛΙΟΥ 1870 σὴν τετάρτη συνεδρία¹ τῆς Α΄ Βατικανείου συνόδου, θεωρουμένης εἰκοστῆς οἰκουμενικῆς γιὰ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, κατόπιν μακρᾶς ἱστορικῆς κυοφορίας², ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ ἀντιδράσεων³, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συνόδου, ὁ πάπας Πίος Θ΄ ἀνέγνωσε τὸ διάταγμα *Pastor aeternus*⁴, μὲ τὸ ὁποῖο ἀνεγνώριζε ὡς ἀλήθεια πίστεως ἀποκαλυφθεῖσα ἀπὸ τὸν Θεό, τὸ ἀλάθητο τοῦ ἑαυτοῦ του, ὄλων τῶν προκατόχων του καὶ τῶν διαδόχων του.

Βεβαίως, γιὰ τὴν ὀρθόδοξη θεολογία⁵, τὸ ἀλάθητο τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης ἀνήκει στὸ χῶρο τῆς παπικῆς μυθολογίας. Ὅχι μόνο στερεεῖται τῶν γνωρισμάτων τοῦ δόγματος, ἀλλὰ ἀποτελεῖ ταυτοχρόνως αὐ-

1. *Acta Sanctae Sedis* 6 (1870) 40-47.

2. L. Ott. *Grundriss der Dogmatik*, Freiburg-Basel-Wien 1965, σελ. 346-349. L. Kösters, *Unfehlbarkeit*, LTHK 10 (1938) στ. 378-380.

3. H. Küng, *Unfehlbar? Eine Anfrage*, Zürich-Einsiedeln-Köln 1980, σελ. 101-108. H. Jedin, *Kleine Konziliengeschichte*, Freiburg in Breisgau 1978, σελ. 124-126. Π. Τρεμπέλα, *Αἱ μετὰ τὸ ἔργον τῆς Βατικανείου συνόδου ὑποχρεώσεις μας*, Ἀθήναι 1967, σελ. 33-39.

4. Denziger-Hünemann, *Enchiridion Symbolorum*, (1919), 3065-3075. H. Küng, ὁ.π. σελ. 75-81.

5. Μοναδικὴ στὸ εἶδος τῆς, τὴ σαφήνεια, τὴ συντομία καὶ τὸ βάθος τῆς κριτικῆς κατὰ τοῦ παπικοῦ ἀλαθήτου εἶναι ἡ κριτικὴ ἐνὸς γιγαντιαίου θεολογικοῦ ἀναστήματος τοῦ αἰῶνα μας π. Ἰουστίνου Πόποβιτς. Βλ. Ἄνθρωπος καὶ θεάνθρωπος, ἐκδ. ΑΣΤΗΡ, Ἀθήναι 1981, σελ. 145-162. Βλ. καὶ Ἀ. Δεληκωστοπούλου, *Αἱ Ἐκκλησιολογικαὶ θέσεις τῆς Ρωμ/κῆς Ἐκκλησίας ὡς δογματικὸν πρόβλημα τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου (διδ. διατριβή)*, Ἐν Ἀθήναις 1969, σελ. 124-148.

θαίρετη καὶ βλάβσημη οἰκειοποίηση γνωρίσματος καὶ ιδιότητος τοῦ θεανθρωπίνου σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄψευδης μάρτυρας τῶν ἀνωτέρω, εἶναι ἡ ἐτυμηγορία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλὰ παραδείγματα γιὰ τὸ πόσο ἀλάθητοι ὑπῆρξαν οἱ προκάτοχοι τοῦ Πίου Θ' εἶναι καὶ ἡ κωμικὴ περίπτωσις τοῦ πάπα Σίξτου Ε' (1585-1590) καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοσις τῆς Vulgata τὸ 1590.

Ὁ πάπας Σίξτος Ε', ὀρμώμενος ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐν Τριδέντῳ συνόδου⁶, ὅπου ἡ Vulgata ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀθθεντικὸ κείμενον γιὰ τὴν Ῥωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐξέδωκε καὶ κυκλοφόρησε μίαν νέα ἐκδοσὴν τῆς, γνωστὴν στὴν ἱστορίαν ὡς ἐκδοσις Sixtina⁷.

Στὸ παπικὸ δεκρετάλιον μὲ τὸ ὁποῖον ἀνήγγειλε τὴν ἐκδοσὴν ὁ πάπας Σίξτος Ε', ἀνέφερε ὅτι, τὸ ἐν λόγῳ κείμενον θὰ ἦταν τὸ μοναδικὸ ἀθθεντικὸ κείμενον, καὶ αὐτὸ γιὰ τὸ κείμενον εἶχε διορθῶσαι **«διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς στηριζομένης ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τῆς ἀθθεντίας τῆς ἀποστολικῆς δυνάμεως»⁸**.

᾽Ωριζε ἐπίσης, ὅτι κάθε ἄλλη ἐκδοσις τῶν Ἁγ. Γραφῶν στερροῦνταν ἀξίας καὶ ὅτι ὁποῖος ἐπιχειρήσει νὰ μετατρέψει τὸ νέο κείμενον ἦταν αὐτομάτως ἀφορισμένος.

Δύο χρόνια ἀργότερα ὁ πάπας Κλήμης Η' (1592-1605) θὰ ἀποσύρει τὴν ἐκδοσὴν τοῦ Σίξτου Ε' γιὰ τὴν ἦταν γεμάτη πλάνες καὶ σφάλματα **«μεταφράσεως, ἐκφράσεως, καὶ διδασκαλίας»⁹**. Μάλιστα ὁ Ἰησοῦϊ-

6. Sessio IV, 2 (8. Ἀπριλίου 1546). Denzinger-Hünemann, Enchiridion Symbolorum 1506-1508.

7. H. Vogels, Bidelübersetzungen II, LTHK (1931) στ. 306. Ἄ. Χαστούπη, Εἰσαγωγή εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, Ἐν Ἀθήναις 1986, σελ. 617.

8. Paul Fr. Ballester Convalier, Ἡ μεταστροφὴ μου εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, Ἀθήναι 1954, σελ. 33 ὑπ. 1-σελ. 34.

9. Ὁ.π. σελ. 34.

της καρδινάλιος Ροβέρτος Βελλαρμίνος, ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους παπικοὺς θεολόγους μέχρι σήμερα, ἅγιος τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ δεινὸς ὑποστηρικτῆς τοῦ παπικοῦ πρωτείου, χαρακτήριζε τὸ κείμενο τοῦ Σίξτου Ε΄ *«ὡς λαθύρινθο πλανῶν παντὸς εἴδους»*¹⁰.

Ὁ ἴδιος ὁ Βελλαρμίνος μάλιστα ἀναφέρει στὴν αὐτοβιογραφία του, ὅτι εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν πάπα Γρηγόριο ΙΔ΄ (1590-1591) νὰ προστατεύσει τὴν φήμη τοῦ Σίξτου Ε΄ ἀπὸ τὴ χλεύη. Πῶς; Ἐπανεκδίδοντας διορθωμένη τὴν ἐκδοσὴ τοῦ 1590 μὲ τὴν προσθήκη ἑνὸς προλόγου τοῦ Βελλαρμίνου, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ ἐξηγοῦσε στοὺς πιστοὺς, ὅτι ἔνοχοι τῶν λαθῶν δὲν ἦταν ὁ Σίξτος Ε΄, ἀλλὰ *«οἱ τυπογράφοι καὶ ἄλλα πρόσωπα»*¹¹.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, ἀλλὰ καὶ οἱ θέσεις τοῦ Βελλαρμίνου εἶναι ἀποκαλυπτικὰ γιὰ τὸ πόσο ἀλάθητος ὑπῆρξε ὁ πάπας Σίξτος Ε΄ ὡς προκάτοχος τοῦ Πίου Θ΄.

Ὡς τελικὸ σχόλιο στὸ μικρὸ ἄρθρο αὐτό, γιὰ τὸ τί ἀποδεικνύει καὶ ἡ περίπτωση τοῦ Σίξτου Ε΄ στὴ σχέση μὲ τὸ ἀλάθητο τοῦ Ρώμης, θὰ θέλαμε νὰ ἀναφέρουμε τὴν ἀποψη τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Χρυσάνθου Νοταρᾶ (1707-1731).

Ἀποδεικνύει [*ἡ κωμικὴ περίπτωση τοῦ Πάπα Σίξτου Ε΄*]

«τοὺς νεωτερισμοὺς τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας, καὶ τὴν νυνὶ τοῦ συναδέλφου (ἴν' οὕτως εἶπω) Ρώμης καινὴν καὶ πρόσφατον ἀμόναρχον μοναρχίαν καὶ ἐναμάρτητον ἀναμαρτησίαν, ἅς τινες οἷ τε Ἀνατολικοὶ οἷ τε Δυτικοὶ ἅγιοι πατέρες οὔτε ἐγίνωσκον, οὔτε ἐφαντάσθησαν, ὡς οὔσας νεωτερικὰ καὶ ἀλλόκοτα σπέρματα, καὶ

10. Ὁ.π. σελ. 34.

11. Ὁ.π. σελ. 34.

έφευρέματα εἰς τὴν δυτικὴν Ἐκκλησίαν, σπαρέντα καὶ φυτευθέντα ὑπὸ γνώμης ὑπερηφάνου, καὶ διεφθαρμένης οἰήσεως, καὶ διὰ τὴν πολυκαιρίαν ριζωθέντα, καὶ καρποὺς σαπροῦς ποιήσαντα»¹².

12. Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Δωδεκάβιβλος, Βιβλία Α' καὶ Β', ἐκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1982, σελ. 11.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
«Ο ΠΑΠΟΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ.
ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ»
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
Γ. ΚΟΥΚΟΥΔΑΚΗ, ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΥ 40 - ΑΘΗΝΑ
ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ ΤΟΥ 2002
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Καλλιέργεια Δογματικού Συγκρητισμού

Είναι πασιφανές πού οδηγεί ή λεγομένη Οίκουμενική Κίνησις, ή όποία **δέν έξαντλείται θεβαίωςμόνον στούς «Διαλόγους»**.

Οί καλοπροαίρετοι εύσεβεΐς καί ζηλωταί τής Όρθόδοξου Πατερικής καί Συνοδικής Παραδόσεως άντιλαμβάνονται πολύ καλά, ότι μέσω του Όίκουμενισμού καλλιεργείται **ό Δογματικός Συγκρητισμός**.

Ή ένωσις έχει έπιτευχθή **de facto** μέσω του συγκρωτισμού, τής συναναστροφής καί τής στενής έπαφής καί σχέσεως, στίς ποικίλες λεγόμενες διαχριστιανικές δραστηριότητες.

Αυτή άλλωστε ήταν καί ή «στρατηγική» τής **Πατριαρχικής Έγκυκλίου του 1920**, ή όποία θεωρεΐται – καί δικαίως – ή βάση καί τό θεμέλιο τής Οίκουμενικής Κινήσεως.

Ή «στρατηγική» αυτή άποτελεί όντως **«σημείον τών καιρών»**: όρθόδοξοι καί αίρετικοί, έμμένοντες στίς οικείες δογματικές θέσεις τους, συσκέπτονται, συμπροσεύχονται, συλλειτουργοΰνται καί συνεργάζονται, καλλιεργοΰντες τόν **Δογματικό Συγκρητισμό**, ό όποίος σαφώς τείνει στήν άρμονική καί άδιατάρακτη συνύπαρξι άληθείας καί πλάνης, φωτός καί σκότους, **δηλαδή στήν κατ' ούσίαν κατάργησι του κηρύγματος τής μετανοίας**.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

ISBN 960-8024-11-0